

Brána

PETR NACHÁZEL

S odstupem času přemýšlím, proč se to všechno stalo a co by se stalo, kdyby... Ale současnost a minulost žádné kdyby neuznává. Je jenom realita.

Ta dnešní realita není ale vůbec růžová, i když, stále je naděje. Naděje. Je ale vůbec nějaká? Jsem dost skeptický, ne, jsem spíš realista. Proto mě současný stav věcí nutí přemýšlet, kdyby... Kdyby všechno bylo trošinku jinak, kdyby lidé nebyli tak chamtiví, kdyby drželi pospolu, kdyby jim stačilo to co mají... kdyby.

Kdyby se Jehuda Nelson vůbec nenarodil, nebo kdyby se mu alespoň jedna z věcí nezdařila anebo kdyby se mu zdařilo víc věcí.

Prostě, kdyby všechno bylo trochu jinak...

Kdo je vlastně ten Jehuda Nelson?

Především to je (nebo byl) nejmocnější člověk jednadvacátého století.

Byl to on, kdo spustil Bránu.

Celé generace vynálezců, spisovatelů a filozofů o ní snily. Nikdo nikdy pořádně nepochopil její funkci, ani Jehuda ne. Ale fungovala.

A přivedla lidstvu konjunkturu, blahobyt a prosperitu.

A taky zkázu.

Ale začněme naše vyprávění od začátku...

Jehuda Nelson byl syn Sáry Goldsteinové, dcery židovského investičního bankéře a Dana Nelsona, jednoho z největších dánských rejdařů.

Jeho mládí je obestřeno rouškou tajemství, za kterou nepronikli ani ti nejlepší investigativní novináři z bulvárních plátků. Jedno je ale jisté, studoval archeologii na prestižní Grandes Ecoles, přesněji na Ecole Nationale d'History. K jeho zájmům patřilo sbírání uměleckých děl (jeden z jeho strýců měl velký podíl v aukční síni Sotheby's), starověké záhady a paleontologie. Poslední jeho koníček se ukázal jako navýsost potřebný a užitečný, když se mu podařilo spustit Bránu.

Co to vlastně Brána je?

Bránou nazýváme portál pro cestu do minulosti.

Nemožné? Nikoliv, já Bránou prošel celkem třikrát a Brána opravdu existovala.

V Bretani, v Anglii a Irsku (ale i jinde ve světě) jsou řady dolmenů, menhirů a dalších podivných kamenných staveb, které byly vždy označovány jako pravěký kalendář, astronomická observatoř, či podobné nesmysly.

Pravda byla docela jiná a musel na to přijít až Jehuda Nelson, ke kterému se dostaly (možná právě přes některého z jeho strýčků) jisté informace, náznaky, že tomu tak není.

Sám Jehuda prováděl nákladný výzkum těchto lokalit. A nutno podotknout, že se tím nijak netajil, vznikly dokonce dva dokumentární filmy, ale nikdo tomuto výzkumu nevěnoval pozornost.

Strávil se svým týmem několik dlouhých let, aby oddělil zrna od plev. Ne všechny menhiry a podobné útvary jsou funkční. Možná, že tito stavitelé jen kopírovali minulé stavby anebo jen chtěli zmást případné neoprávněné (a neznalé) osoby, které by chtěly vztyčit Bránu. Nevíme už nic s jistotou, možná, že to nevěděl ani sám Jehuda, když do tohoto podniku vstupoval.

Jemu se zkrátka podařilo určit vzorec na pravé a nepravé, chcete-li na funkční a nefunkční menhiry.

Jak to udělal?

Pod povrchem Země (někdy i na jejím povrchu) vedou silné geopatogenní zóny tzv. dračí žíly, které mohou nám lidem prospět, ale většinou na nás mají negativní vliv. Tyto zóny se dají za pomoci moderních a citlivých přístrojů určit a zaznamenat do mapy. Je pravdou, že se občas poněkud vychýlí ze svého směru, ale pro určení základního směru odkud a kam vedou to stačí.

Ještě drobná vsuvka, co to je geopatogenní zóna... Geopatogenní zóna je pole, které si můžete představit jako žílu v lidském těle, která je nabitá energií (většinou pro nás ne moc prospěšnou) a tato energie vyvěrá odněkud z hloubi zemského povrchu a na jeho slupce se větví do malých a větších řečišť. Nejznámější jsou takzvané Hartmanovy pásy vedoucí od severu k jihu a pásy Curryho probíhající od severozápadu k jihovýchodu.

Sami určitě víte, že když si přetočíte postel v bytě, tak najednou zjistíte, že se vám špatně spí, že máte noční můry, bolí vás hlava a jiné příznaky. Přitom by stačilo jen zpátky pootočit postel o devadesát stupňů a problém by se vyřešil. To vaše bolení hlavy a nespavost má právě na svědomí malinká cévka geopatogenní zóny. Nicotná energie, která nejde ani pořádně změřit, ale může vám přinést do rodinného života pěkný zmatek. Teď si však představte řeky této energie, posílené průchodem uranovými ložisky. Tyto řeky Jehuda zaznamenal a zanesl do mapy a na co nepřišel. Hlavní tepny vedoucí pod povrchem Evropy vždy končily u záhadných pravěkých staveb typu Stonehenge (Saliburská pláň v Anglii) a bretaňské menhirové pole.

Jehudovi začínalo být jasno. Dávni stavitelé, značně spjatí s přírodou a využívající její síly, tu vytvořili dílo, které mělo určitý význam. Zprvu si myslel, že to je jakási nemocnice nebo nástroj, z kterého staří šamani luštili budoucnost. Nenapadlo ho, že by se jednalo o Bránu do minulosti.

Posun přišel, když se na jednom místě v Teheránu, kde se prováděl černý obchod se starožitnostmi, objevil kamenný obelisk. Tento kámen, vysoký asi tři a široký jeden a půl metru, měl v sobě spoustu posuvných destiček znázorňující zvířata roztodivných tvarů, některá připomínající dávné savce nebo dinosaury. Uprostřed kamene bylo červenomodré oko vybroušené z diamantu. Byla to záhada. Oko neneslo žádné stopy opracování, i když ho pečlivě zkoumali pod elektronovým mikroskopem. Stáří obelisku bylo odhadnuto na šest až sedm tisíc let a cena: milion dolarů.

Jehuda, když obrázek dostal od svého strýce, si všiml dvou výstupků v jeho základně. Nechal si změřit rozteč a jeho geniální mozek si vzpomněl, že na chlup stejnou rozteč čtvercových prohlubní už někde viděl. Rozjel rozsáhlé pátrání a po dvou hektických dnech zjistil, že toto místo se nachází v bretaňské vesnici Carnac na konci řady menhirů přímo pod místem, kde se střetávají tři veliké geopatogenní zóny.

Pocity Jehudy Nelsona neznám, ale muselo to být opravdu něco silného, protože se do Teheránu rozjel, aby prozkoumal obelisk osobně. Tím se ovšem dopustil velké chyby, protože k reliéfu přitáhl nevídanou pozornost.

Rus Jurij Děripaska, zabývající se podobnou tematikou jako Jehuda, zavětril Jehudův zájem a začal jednat. Nejdříve se pokusil dotyčný artefakt ukrást, ale ani jeho agenti z řad elitních jednotek Omon ho nedokázali Íráncům vyfouknout. Ochranná služba, kterou si Peršané najali, byla příliš bdělá a silná.

Když se to Děripaskovi nepodařilo silou, zkoušel dražený předmět koupit a zvyšoval během aukce cenu až na deset miliónů dolarů, Jehuda ale přihazoval dál. Když Děripaska přihodil sto tisíc dolarů, Jehuda přihodil milion. To Děripasku přesvědčilo, že je na správné stopě a dál přihazoval, věda, že má za sebou sedm procent Gazpromu, obchod s drogami a bílým masem.

Ostatní účastníci dražby nechápali co se děje, ale když se jeho cena vyšplhala na stopět miliónů i oni začali nesměle přihazovat. Při ceně stosedmnácti miliónů dolarů Jehuda zavolal svému bohatému dědečkovi a poprosil ho zásah. Dědeček přislíbil po dlouhém přesvědčování pomoc a Jehuda zvýšil cenu reliéfu na sedmset miliónů dolarů.

Atmosféra v aukční síni byla opravdu napjatá a hrozilo, že se něco stane. I zkušenému vyvolavači spadla čelist a Děripaska na druhé straně telefonu zavěsil.

Tak razantní zvýšení ceny draženého předmětu bylo ale kontraproduktivní, protože tato informace se bleskem dostala na stůl staříčkému prezidentovi Ahmadinežádovi, který aukci ukončil a všechny účastníky nechal zatknout.

Byl to od íránského prezidenta odvážný krok, zatknout takovouto dražitelskou společnost, ovšem íránský prezident chtěl znát pravdu a tak si nechal předvolat Jehudu a pár dalších, kteří ovšem přihazovali naslepo. Po dlouhých jednáních (o kterých nemám žádné vědomosti) musel Jehuda za tu kamennou desku zaplatit dvě miliardy dolarů.

Dědeček tenkrát musel sáhnout opravdu hluboko do kapsy, aby Jehudu vyplatil... Ten dopravil relikvii zjednaným speciálem letecky do Francie a umístil do čtvercových děr v základně menhirové aleje.

Nic se nestalo.

Investice v ceně dvou miliard dolarů, plus náklady na dopravu a pojištění byly vynaloženy zbytečně. Alespoň se tak zdálo. Jehuda, zklamán neúspěchem se stáhl sám do sebe a s nikým nemluvil. Do akce se ale zapojil někdo naprosto neočekávaný. Byl to Jehudův strýc - ten, co měl akciový podíl v aukční síni Sotheby's.

Baruch Goldstein byl pojem mezi sběrateli artefaktů. Specializoval se na sumerskou civilizaci a Přední Východ vůbec. Baruch Jehudu upozornil, že kámen pravděpodobně není kompletní a ukázal na další dvě prohlubně nacházející se ve svislé ose.

"Něco tam musí ještě přijít..." Nabádal Baruch Jehudu. Jehuda se strýce zeptal, jestli takhle náhodou neví co. Strýc jen lehce přimhouřil oči a řekl:

"Možná ano, ale nevím to jistě... víš jaká je to časová propast?"

Pak mu vyprávěl nějakou starou báji o kameni cesty a dvou světelných rozích, určujících slávu světa. Jednalo se o nějakou sumerskou báji odkazující se na mnohem starší zdroje. Všechno to bylo postavené hodně na vodě, ale i Heinrich Schliemann objevil Tróju po důkladném čtení Homérovy Illiady. Srovnání sice nepřesné, protože kamenná relikvie byla ještě minimálně o tři tisíce let starší, ale kdo ví...

Baruch s Jehudou a dědečkem Samuelem vytvořili neuvěřitelně výkonnou špionážní službu, zabývající se pátráním po všech možných nelegálních tržištích a hledáním dvou světelných rohů. Na první pohled to bylo pátrání po pověstné jehle v kupce sena, ale musíme si uvědomit, že dotyční pánové znali rozměry těchto dvou "rohů" a pravděpodobné materiálové složení. S největší pravděpodobností se mělo jednat o dva krystaly nebo diamanty, zářící do okolí. Pokud by se jim ale nepovedlo oba kameny najít, byla by to jedna z nejhorších investic ve světě umění, jakou kdy kdo udělal.

Deset let trvalo, než se přiblížili ke svému cíli. Dědeček Samuel, ten který financoval "Jehudův šutr", jak přejmenoval zbytek rodiny pravěký artefakt, se objevu už nedočkal.

Zemřel tři roky předtím. Pro Jehudu to ale byla docela výhra, protože Samuel mu odkázal polovinu svého majetku (ošidil tak deset dalších příbuzných), čímž se dostal mezi dvacítku nejbohatších lidí na světě.

Tím, jak se proboujávali ke svému cíli, přicházeli na spoustu dalších indicií, objasňujících funkce kamene. Jehudův tým, nyní čítající přes dvě stě lidí, chrlil doslova záplavy informací z doby hluboko před Kristem. Víc jak dvě třetiny z toho byly samozřejmě podvrhy a výmysly, ale i ta třetina naznačovala nebo odkazovala na další zdroje. Celkově vzato, Jehuda se dostal po deseti letech intenzivního pátrání tak daleko, jak jen se dostat mohl.

Pravdu o pátrání znalo jen velmi málo lidí. Jednalo se o Jehudu s Baruchem, potom Jehudova matka, dva z jeho bratranců a další čtyři experti přes geopatogenní zóny.

Jeden z krystalů se nacházel ve zlatém pokladu saudského krále Fahda a druhý (pravděpodobně) v dosud neprozkoumané hrobce čínského císaře Čchin Š'chuan-ti. Obojí představovalo téměř neřešitelný problém. Ne ale pro Jehudu, který honbou za tímto přeludem ztratil spoustu času a peněz...

Jehuda měl, díky svým kontaktům a rovněž svému původu, velice dobré vztahy s izraelskou tajnou službou Mossad a Šin Bet. Chtěl zorganizovat státní převrat v Saudské Arábii. Po dlouhém rokování a analyzování Izraelci od tohoto podniku dali ruce pryč, což ale Jehudu vůbec nezlomilo. Spojil se s největším z Izraelských protivníků a sice s hnutím Hizballáh, kterému se proamerický král Fahd zdál málo ortodoxní. Oba nesourodí společníci rozjeli akci, která totálně destabilizovala Střední Východ na dlouhá léta, stála tisíce životů a vyhnala ceny ropy na rekordní úroveň.

Jehuda ale dostal co chtěl. Jako návdavek mu islámští radikálové věnovali víc jak polovinu královského pokladu, včetně "rohu světla". Jednalo se o obrovský křišťál temně modré barvy s vnitřní kapsou plnou neznámé tekutiny.

Jehuda byl nadšen.

Zbýval ale ještě jeden roh. Ten se nalézal v hrobce jednoho z prvních a největších čínských císařů Čchina, který okolo roku 220 př.n. l. sjednotil celou Čínu a vládl jí železnou rukou mnoho let. Brzy po jeho smrti se ale říše zřítla jak domeček z karet.

V jeho hrobce se údajně nacházely poklady nedožité ceny, ale čínská vláda nechtěla povolit žádný archeologický průzkum. Hrobku dala přísně hlídat a odmítala jakékoliv žádosti k výzkumu této lokality.

Jehuda se samozřejmě pokusil spánek prvního čínského císaře narušit a to dokonce dvakrát, ale byl neúspěšný. V obou případech zasáhla čínská policie a všechny účastníky pozatýkala. Jehuda tyto vykopávky pouze financoval, nacházel se na nedalekém Taiwanu, kde měl základnu, takže nemohl být spojován s touto akcí, ale pozorná čínská tajná služba vypátrala spojení mezi kopáči a Jehudou.

Půl roku po zatčení druhé skupiny, dostal Jehuda oficiální pozvání od Čínského kulturního centra, což byla společnost, zabývající se výzkumem starověké Číny. Poradci Jehudovi radili, aby do Číny nejezdil, že to je past a je nutno podotknout, že Jehuda dlouho na pozvání nijak nereagoval. Zvědavost nebo spíš posedlost tímto přeludem (chyběl mu už poslední díl skládačky) ho připravila o zbytky opatrnosti a Jehuda nasedl na svůj soukromý tryskáč a do Říše Středu odletěl. Na začátku čínského vzdušného prostoru se k němu připojily dvě stíhačky a odklonily letoun na vojenskou základnu na severu Číny, těsně na hranici doletu Jehudova letadla. Propocený pilot si zhluboka oddechl, když se podvozkové nohy letadla dotkly betonové ranveje vojenské základny. K letadlu přispěchal terénní džíp spolu se dvěma nákladáky po zuby ozbrojených Číňanů.

Jehuda byl v šoku, pozdě začal litovat svého zbrklého činu. Navíc se nechal Číňany přesvědčit, aby přiletěl tajně. Nemohl tedy počítat s úctou, s jakou by k němu měla oficiální místa přistupovat.

Byl jejich zajatcem. Regiment vojáků pod vedením nepřístupného majora odvezl Jehudu a jeho tým do hangáru. Tam přesedli do neoznačeného autobusu a jeli několik hodin špatnými cestami neznámo kam. Všichni měli na očích šátky a autobus měl navíc začerněná okna.

Když Jehuda vystoupil z autobusu, ocitl se v nějakých podzemních garážích neznámo kde. Výtahem ho dopravili asi deset pater dolů a vedli dlouhými chodbami. Nakonec ho strčili samotného do přepychově zařízené kanceláře plné unikátních sbírek z období Staré Číny. Do místnosti vstoupili tři starší Číňani, první se představil jako Tu-si, Jehudovi připadal jako orangutan, protože měl pro Číňana nepřirozené, rezavé vlasy. Druhý byl generál Zu-vej a třetí plešatý profesor Tao.

Začali nenucenou konverzaci o zájmech Jehudy Nelsona, jeho investičních akcích, stavu evropské ekonomiky, vyhlídek na budoucnost a podobné klábosení, ve kterém všichni tři byli opravdovými mistry. Jehuda už už ztrácel ostražitost, když se ho generál přímo a znenadání zeptal:

"A k čemu vám bude ten druhý roh?" Tato otázka Jehudu velmi šokovala, nepředpokládal totiž, že někdo ví co hledá. V hlavě se mu honila spousta věcí, především to, že musí mít ve svém týmu zrádce, že všechno není tak tajné, jak si zprvu myslel a že o tom ví asi spousta lidí. Myšlenky mu vířily hlavou, ale ten starý generál na něho nepřestával nenávisťně koukat.

"Roh? Jaký roh?" Zakoktal Jehuda, snaže se pro sebe získat více času.

"Pana Nelsone, nezkoušejte naši trpělivost!" Vyštěkl na něho druhý civil.

"Pro všechny bude lepší, když se rozumně domluvíme..." Přidal se třetí, s titulem profesora.

"Já o žádném..."

"Žádném, říkáte?" Přerušil ho znovu generál. "A co ten, co jste ukradl králi Fahdovi?!"

"Ukradl... Já?" Divil se dál Jehuda.

"Podívejte..." Utnul ho rezatý Číňan. "... jestli nám okamžitě nevyklopíte vše co chceme vědět a nezavážete se ke spolupráci..." Větu nedokončil a ukázal na plátno na protější straně místnosti, které se mezitím neslyšně začalo spouštět se stropu. Generál sedící naproti Jehudovi se pootočil v křesle a pohodlně se usadil.

Za chvíli naskočil děsivý obraz. Jednalo se o video z nějaké sklepní místnosti. Na řetězech visela Jehudova nahá asistentka a divoká prasata ji zaživa ožírala nohy. Z reproduktoru se ozýval nelidský řev týrané osoby, kamera sjela objektivem na další tři z Jehudových lidí. Jeden z jeho synovců, který byl do události také zasvěcen už stál svlečený a nějaký muž v kápi ho poutal do řetězů.

"Ne!" Zakřičel Jehuda. "Jonathana ne!"

"Tak nám okamžitě řekněte pravdu o tom vašem artefaktu!" Zakřičel generál.

Jehuda se na něho pevně podíval a řekl: "To raději nechám sežrat sebe a svoje děti!"

Číňani se na sebe podívali a profesor přikývl.

"Dobrá tedy, ve zkoušce jste obstál..." Pokýval hlavou Orangutan. "...potřebovali jsme vědět, zda ten diamant má pro vás cenu pouze peněžní nebo i osobní." Číňan se shýbnul pod stůl a položil na něho dřevěnou bedničku.

Jehuda na ně nechápavě zíral, Číňani ale nic neřkali. Profesor Tao odemkl dřevěnou skříňku a opatrně z ní vyndal veliký, krvavě rudý krystal. Jehuda se napřímil, aby lépe viděl, ale hned se sesul zpátky do křesla. Celkové fyzické a psychické vyčerpání se na něm podepsalo tak, že prostě omdlel. Když se probрал, uviděl nad sebou tři známé obličejy a jeden nový.

"Na chvíli jste omdlel, ale doktor Cu říkal, že je to pouze vyčerpáním." Pokýval hlavou generál. "Už jsem vás chtěl také hodit prasatům..." Jehuda se zamračil, protože se v tu chvíli vzpomněl na svojí nebohou asistentku.

"Ne, to byl jenom žert..." Usmál se Orangutan. "...generál Zu-vej měl o vás opravdovou starost."

Tento podivný humor Jehudovi nebyl vůbec příjemný a hned se ptal na osud své asistentky. Od rezavého Číňana se mu dostal vyrozumění, že byla obětována na oltář vědy. Když už chtěl Jehuda něco namítnout, Generál Zu-vej mu připomenul zinscenovaný státní převrat v Saudské Arábii, kde zahynulo tisíce lidí pro naprosto stejnou věc. Na to Jehuda nedovedl oponovat a tak se svých hostitelů zeptal, kde k tomu rohu přišli. Odpověděli mu, že hrobku prvního císaře dávno tajně prozkoumali a že v ní, jak prohlásil profesor Tao, našli velmi zajímavé věci. Orangutan, zřejmě zástupce stále ještě silné komunistické strany, profesora zpražil pohledem a i přes Jehudovo naléhání profesor nic dalšího neprozradil.

Jehuda se ale dál vyptával, zda našli v císařově hrobce nějaké informace týkající se samotného krystalu.

"Moc toho nebylo." Odpověděl profesor. Klenba hrobky byla částečně zřícená a vše bylo zaneřáděné od rtuti..."

"Od rtuti?" Divil se Jehuda.

"Ano." Přisvědčil profesor Tao. Císař Čchin byl velice marnivý člověk i na čínského císaře. V hrobce byla zmenšenina tehdejšího známého světa, kde moře a řeky byly z rtuti... Bylo tam několik hektolitrů tohoto tekutého kovu."

"Dobře, ale co jste tam našli ohledně krystalu?" Netrpělivě zvolal Jehuda. Profesor Tao se tázavě podíval na Orangutana a ten přikývl.

"Jak jsem říkal, moc toho nebylo, spousta věcí byla zničena, snad jen to, že při druhém spuštění se nesmí narušit rotující podpory Brány. Vy té zprávě rozumíte?" Optal se profesor Jehudy.

Ten jen nechápavě kroutil hlavou.

"Rotující podpory?" Polohlasně opakoval. "Co to má být?!" Tao ale nevěděl.

"Nic bližšího jsme nezjistili..."

"Nějaké další informace, řekněme... z jiných zdrojů?"

"Ne, nic jiného nemáme." Pokrčil rameny profesor.

"Jak jste na mě vůbec přišli, jak jste se dozvěděli, že vlastním zbytek artefaktu?" Vyzvídal Jehuda.

"Pane Nelsone..." Odkášlal si netrpělivě zrzavý Číňan. "... to pro tuto chvíli není důležité, důležité je, jestli chcete s námi spolupracovat?"

Jehuda se na chvíli zamyslel a řekl:

"A co mi asi tak zbývá?"

"Správně." Pochválil Jehudu generál Zu-vej.

"Ano, to je jediná možnost." Dodal Orangutan a krystal uložil zpátky do skříňky.

"Jakou mám ale záruku, že je ten krystal pravý?" Chtěl vědět Jehuda, kterého spolupráce s Číňany vůbec netěšila. Nechtěl se dělit o slávu a zisk z ní pocházející. Chtěl konečně dokázat, že i on je platný člen rodiny a že peníze, které do něho investovali po celé ty roky, nepřejdou na zmar. Tušil, jaký význam bude mít Brána pro lidstvo. Už to nebyla jen jeho intuice, která mu říkala, že kamenný artefakt není pouze symbol, už si byl jist, že to je funkční zařízení. Sice nevěděl jak funguje, ale byl si jist, že funguje a to bylo důležité. Mrzelo ho, že zrovna teď se objevil protivník nebo spíš soupeř, který mu mohl část anebo všechnu slávu vzít.

Jehuda Číňanům nevěřil, znal jejich povahu a věděl, že každý Číňan udělá vše proto, aby měl zisk a více vlivu. Právě vliv Číny ve světě se každým rokem neuvěřitelně zvětšoval. Milióny a milióny Číňanů po celém světě pilně pracovalo, aby se jejich rodná země stala světovou velmocí, když ne číslo jedna, tak alespoň číslo dvě.

Byly tu občas známky recese, zpomalení růstu ekonomiky, ale Čína všechny těžkosti překonala. Tamní komunistická strana stačila jen nařídit, ukázat prstem a ekonomika se jako zázrakem vzchopila. A důvěra v její ekonomickou schopnost byla ve světě téměř nezpochybnitelná.

Jehuda věděl, že spolupráce s Číňany bude chůze po tenkém ledě a chtěl si hned na začátku ujasnit pravidla a mantinely ve kterých se budou pohybovat. Nechtěl dát Číňanům nic zadarmo a byl připraven se servat o každou píď. Moc dobře si uvědomoval, že to je právě on, kdo vlastní artefakt, kdo má k němu nejvíc informací (i když si byl téměř jist, že Číňani vědí ohledně Brány mnohem více) a věděl, že je pro Číňany nepostradatelný. Chtěl z tohoto poznání vytěžit co nejvíc. Byl otrlý v jednání s různými překupníky, podvodníky, s extremisty z hnutí Hizballáh. Měl styky v politických kruzích, v bankovním sektoru a věděl, že jako známá osobnost má jistý vliv.

Jednání se nakonec protáhla na půl roku. Jehuda ale neměl vůbec žádnou jistotu, ani ohledně pravosti krystalu, ani ohledně toho, že Číňani své smlouvy dodrží. Kroutili se jako had, když ho stahují z kůže. Na čem se po dlouhých hodinách dohodli, to obratem smetli se stolu. Další jejich podivná taktika byla, že měnili témata schůzek. Jeden den se dohodlo, že budou probírat podrobnosti ohledně mapování geopatogenních zón, pak přišli se změnou, že o tom jednat nebudou, že se chtějí bavit o ekonomickém zhodnocení Brány.

Kousek po kousku si ukrajovali z Jehudova hřiště a z jeho "nezpochybnitelných hranic", až to Jehudu znechutilo a odmítl dál jednat. Na to se Číňani vždy trochu stáhli, tu a tam učinili mimořádnou nabídku, byli samý úsměv, ale jen co jejich protivník ochabl v pozornosti zase uhlodávali z jeho pozic píď za píď.

Na Jehudovi se vystřídal několik vyjednávačů, někteří se už nikdy neukázali, jiní se snažili stát jeho přáteli... prostě Číňani na něm vyzkoušeli všechny možné psychologické finty, včetně nefungující klimatizace, nasazení prostitutek, špatného jídla, vyhrožování a podbízení se.

Jehuda se ale nevzdával, trval na své tezi, že to je právě on, kdo bude o všem rozhodovat, on, kdo z Brány bude mít nejvíc peněz a on bude mluvčím i maskotem Brány. Přitom ho ani ve snu nenapadlo, že Číňanům v tomto případě vůbec nejde o peníze, ale o informace a o vliv nad institucí, nad agenturou, která bude Bránu nepochybně spravovat. Chtěl, aby to byl on, kdo bude rozhodovat, kdo Bránou projde. Číňanům v tomto případě, jak už jsem naznačil, nešlo o peníze, které Brána bezpochyby přinese (šlo maximálně o dvě tři miliardy ročně). Ale právě o vliv, o informace a v neposlední řadě o technologii. Právě technologie Brány, její stavba, spojitost s geopatogenními zónami, to bylo to, co Čínu fascinovalo.

Tohle si Jehuda nikdy neuvědomil. Profesor Tao přesvědčil Jehudu, že Číňani o geopatogenních zónách vědí mnoho a že to není jejich priorita. Naoko se s Jehudou handrkoval o procenta zisku, o marketingové podpoře ve světě, o tom, kdo v jednotlivých částech světa bude mít zisk z prodeje věcí souvisejících s Bránou a podobné nepodstatné drobnosti. Když Číňani zjistili, že hlavní starostí Jehudy jsou peníze, jeho sláva ve světě a popularita, okamžitě se začali právě o tyto věci přít.

Jehuda na to nikdy nepřišel. Neměl ani možnost, nikoho k němu nepustili. Když se chtěl osobně setkat se svými spolupracovníky, nešlo to. Buď byla technická závada na letadle nebo ten, se kterým se chtěl Jehuda setkat vážně onemocněl, anebo si našli vždy jinou výmluvu, aby Jehuda z Číny neodjížděl.

Z krátkého zdvořilostního setkání, které mělo zabrat maximálně týden, se stal vleklý, vyčerpávající pobyt trvající pět měsíců. Ano, skoro půl roku Číňani drželi Jehudu v izolaci, bez možnosti osobního setkání se svými nejbližšími. Přípustná byla jen videokonference a to pouze na omezenou dobu, prý z důvodu silného odposlouchávání ze strany Američanů a Indie. Číňani Jehudovi namluvili, že právě Indie pracuje na obdobném zařízení pomocí

nějakých mnichů a dalšího blíže nespecifikovaného artefaktu, který Indové ukradli z chrámu Angkor Wat.

Vytvořili kolem jednání paranoidní atmosféru, kdy i několik vyjednávačů a členů čínského týmu bylo obviněno ze špionáže a před očima Jehudy popraveno. Vše bylo součástí hry, kterou Číňani hráli s Jehudou o vliv, o informace a o Bránu jako takovou.

Nenápadně z Jehudy tahali rozumy týkající se geopatogenních zón. Několik čínských týmů intenzivně projíždělo Evropou, maskující se za geology nebo těžaře a zkoumalo pomocí kopie Jehudova zařízení geopatogenní zóny.

To, co Jehuda zjistil během skoro dvaceti let výzkumů, Číňani ukradli za půl roku Jehudovy nucené internace.

Na konci jednání byl Jehuda téměř zlomený člověk, zestárnul o několik roků. A když se konečně vrátil do Dánska, které bylo jeho hlavním stanem, lidé, kteří ho znali, ho nemohli ani poznat.

Tak moc se Jehuda změnil.

Jehuda po měsíčním odpočinku naplánoval spuštění Brány s marketingovými odborníky a mágy přes reklamu. Byl si téměř jistý, že artefakty, které získal, jsou součástí jakéhosi stroje času.

Informace dával kapku po kapce, pomaličku svět připravoval na spuštění Brány, na věci s tím související a na to, jak bude skvělé, že Brána se nachází právě v Evropě. Sliboval tisíce nových pracovních míst. Firmy, které se chtěly na projektu podílet, musely žadonit o přijetí u Jehudy Nelsona. Ten si vychutnával mediální publicitu a vliv, který najednou měl. Do projektu zapojil spoustu světových institucí, politiků a celebrit.

Po celém světě panovalo horečné napětí, co se stane po spuštění Brány. Někteří prorokovali zánik světa, jiní, že spuštěním Brány přijde Mesiáš a soudný den. Většina ale tvrdila, že s Bránou nastane ekonomické oživení a konjunktura, že se Evropa stane vůdčí silou světa a že to bude největší událostí v historii lidstva. Dokonce jste se mohli proti Bráně pojistit. Prodávaly se léky proti explozi geopatogenní energie. Lidé stavěli kryty a nechali očkovat děti nově vyvinutým sérem...

Mnoho lidí nehorázně zbohatlo, i když zatím vůbec nebyl jist termín spuštění Brány. Teprve, když se světová veřejnost dostatečně nasýtla a začala být netrpělivá, když lidé zhlédli několik akčních filmů a trilerů, které Brána inspirovala a hrozilo, že bublina praskne, Jehuda oznámil termín spuštění.

Byl jím dvacátý březen, den jarní rovnodennosti, který podle všech odborníků měl být nejvhodnější termín pro spuštění Brány. V tomto konkrétním bodě se lidé nemýlili, hodně věcí bylo spekulativních, jiné předpoklady zase zcela nesmyslné, ale zvolení tohoto data se ukázalo jako šťastný nápad.

Několik měsíců před spuštěním Brány Jehuda, respektive jím ovládané firmy skoupily stovky hektarů pozemků nacházející se v místě a v okolí Brány. Byl to obratný tah, který se Jehudovi a jeho lidem opravdu vyplatil. Pozemky v okolí po oznámení existence Brány vylétly do nesmírných výšin a metr čtvereční, nacházející se pět kilometrů od Brány, stál pět tisíc dolarů. Každý chtěl být poblíž, každý tam chtěl najednou bydlet nebo mít sídlo firmy. Celý region to ekonomicky postavilo na nohy a starostové vesnic v nejbližším okolí si nemohli stěžovat na nezájem a nezaměstnanost prakticky klesla na nulu.

Těžko popsat atmosféru zahajovacího ceremoniálu. Celý svět byl na nohou. Několik desítek lidí mělo ještě před samotným ceremoniálem vážné zdravotní problémy. Nemocnice nestačily přijímat pacienty a chvílemi to vypadalo jako po nějakém velkém neštěstí.

Čtyři miliardy lidí čučelo na televizi a sledovalo vztyčení kamenného artefaktu. Nasazování diamantů prováděli pro větší bezpečnost dálkově řízení roboti.

Když dosedl poslední z rohů na místo, tak se chvíli nic nedělo. Lidé se začali rozpačitě ohlížet jeden na druhého a mnozí začali hlučet a pokřikovat. I profesor Tao se starostlivě drbal na své skoro plešaté hlavě. Jehuda ale pevně zíral na obelisk a hypnotizoval ho. Jedině jeho klidný postoj držel lidi na svých místech.

A pak se to stalo.

Nikdy se asi nedozvíme, co se mu honilo hlavou, když se země začala zvolna třást a když oba diamanty začaly zářit. Stál tam jak socha, lodivod na rozbouřeném moři, jenž pohnul kormidlem dějin.

Jehuda zatřásl světem a spustil Bránu času.

Bránu, která posunováním kamenné mozaiky na velkém obelisku umožňovala poměrně přesně zadat období, které chtěl dotyčný navštívit.

Ano, Brána času byla spuštěna a její nástup byl vsutku famózní.

Do několika stovek metrů vylétl proud nahromaděné podzemní energie, mezi dvěma diamanty zuřila bouře blesků a pomalu vytvářela tenounkou blánu podobnou namodralé vodní hladině.

Zatím nikdo z přítomných nevěděl, že řady menhirů v Británii na místě zvaném Stonehenge a u vesničky Callanish ve Skotsku se začaly točit kolem své osy.

Celé toto hlučné a neuvěřitelné představení trvalo asi tři hodiny, než se vše uklidnilo a mezi dvěma pětmetrovými menhiry byla upředena tenká třpytivá blána. Energii jí dodával kamenný obelisk (ten, který Jehuda koupil za ty směšné dvě miliardy dolarů), prostřednictvím dvou diamantů. Vlastnictví prvního z nich stálo mnoho tisíc lidských životů na Středním Východě a vlastnictví druhého stálo Jehudu duši, aniž by to zatím kdo věděl.

Blána mezi dvěma menhiry se klidně pohupovala ve větru a jak se do ní opírala světla filmařů, tak hrála všemi barvami. Nádherná a fascinující podívaná. Lidé na ní jen nechápavě zírali. První kdo se pohnul byl Jehuda. Vyšel ze svého samostatného stanoviště, kousek stranou od všech těch světových politiků a finančních magnátů, kteří si zatím neuvědomovali, že je tu někdo, jehož jmění bude mnohonásobně vyšší.

Jehuda šel pomalým krokem k Bráně, upřeně na ní hledíc. Lidé přesunuli svůj zrak z Brány na něho, nikdo se ho neopovážil zastavit. Stal se jejím pánem a taky tím, kdo měl nárok jako první ji prozkoumat.

Když byl od brány asi dva metry, zpozoroval, že se jemně vyboulila směrem k němu, jako by ho k sobě lákala. To Jehudu zřejmě povzbudilo a učinil ještě jeden krok k Bráně. Panovalo tíživé ticho, mnozí si uvědomovali, že tento krok bude asi velmi důležitý. Jehuda soustředil svou mysl, natáhl pravou ruku a dotknul se blány. V místě dotyku se blána poněkud stáhla dovnitř, ale jen o malinko. Vše snímaly desítky kamer a hltaly miliardy lidí prostřednictvím různých přenosových zařízení.

Jehuda posunul ruku blíž a jeho prsty projely tím mihotavým světlem. Lidé zatajili dech. Jehuda strčil svojí ruku nejprve po zápěstí a potom po loket. Jeho upřený zrak se přímo, bez jakýkoliv ochranných pomůcek, díval přímo dopředu. Blána se najednou vzedmula a celého ho ovinula. Jehuda se ocitnul jakoby ve vodním víru obklopen zářící průsvitnou hmotou. Stál ale klidně na místě a usmíval se.

Asi po deseti minutách udělal krok zpátky a vymanil se tak ze sevření toho mihotavého světla. Blána se poté vrátila na místo a celá ta "věc" dostala svůj původní klidný vzhled.

Jehuda se otočil čelem vzad, obřadně přistoupil k obelisku a posunul na něm několik políček. Brána se lehce zachvěla. Začala do ní proudit nová vlna energie, po třech minutách se vrátila do své původní podoby nerušené vodní hladiny. Celá ta nádhera byla znásobena odrazy desítek televizních kamer a osvětlovací techniky.

Jehuda došel k jednomu ze svých spolupracovníků, vzal si od něho batoh, nějaké přístroje, přes rameno přehodil karabinu a vyrazil k Bráně. Tou klidně prošel a během dvou vteřin z ní zase vyšel, lehce unavený, ale se zářícím obličejem. Usmíval se na celé kolo a ukazoval lidem kameru a velký vak, naplněný čímsi. Došel k mikrofonu a pozdravil všechny přítomné. Oznámil jim, že právě navštívil Zemi před třiceti milióny roků a že tam pobyl dvě hodiny.

S sebou že přinesl nějakého malého savce, pravděpodobně předchůdce koní a vzorky rostlin. Dál, že to má vše zdokumentované na kameře a že udělal desítky fotografií. Někdo z jeho týmu ale tiše namítl, že byl pryč sotva pár vteřin, že jakmile zmizel, hned se zase objevil.

Jehuda se tomu podivil a trval na tom, že za Bránou pobýval něco kolem dvou hodin.

Kameru následně připojili k projektoru a všichni mohli sledovat obrázky neuvěřitelně krásné zalesněné krajiny, obývanou nesmírně rozmanitou a nám neznámou faunou a flórou. Všichni viděli, jak Jehuda zastřelil toho malého savce, spíš připomínající pekari, než koně.

Každý byl fascinován pohledem na tuto dosud neprozkoumanou krajinu. Jehuda trval na tom, že se tam musí ihned vrátit. Chtěl tam strávit delší dobu, aby se dozvěděl jaký to bude mít přímý vliv na Bránu a jaký uběhne skutečný čas, co bude pryč.

Jehuda Nelson si chvíle své slávy náležitě užíval a taky každý mu přál úspěch. Musel se ale nejprve podrobit lékařské prohlídce, rozboru krve. To zabralo nějakou dobu. Mezitím se k Bráně vydalo pár lidí s měřicími přístroji, ale Brána, respektive její třpytivá část se mírně prohnula dopředu a lidé skončili se svými přístroji asi tři metry na zadku od lesklé hladiny blány. Za žádnou cenu nešlo se dostat blíž. Začala panovat obava, že se Brána hroutí a že nebude možno zopakovat Jehudův průzkum. Pak se na scéně objevil opět Jehuda a jako by nic se dostal na metr od Brány. Když se za ním vydalo opět několik lidí, blána se mírně prohnula a lidé se nemohli dostat blíž jak pět metrů. Jehuda se vrátil, popadnul tentokrát větší batoh a klidně prošel Bránou. Opět, během dvou vteřin od projití se objevil zpátky, tentokrát mokrý a nervózně se ohlížejíc. Rychle opustil prostor a dal znamení připraveným vojákům. Ti zdvihli zbraně, připraveni zastavit vše, co by se chtělo dostat přes Bránu.

Jehuda svůj podivný příchod musel náležitě vysvětlit. Pochopitelně že si to celé užil a objasnil lidem o co šlo, neustále pokukující k Bráně.

Připojil kameru k velkoplošné obrazovce a divákům nadšeně líčil své dobrodružství. Na druhém konci strávil deset hodin a poměrně značně se vzdálil od Brány. Začala ho honit nejprve nějaká čtyřnohá zvířata, připomínající chlupaté varany, ty ale pomocí automatické pušky odrazil. Po dalších třech hodinách na něho zaútočily dva velcí opeření ptáci, na něž projektily z pušky nestačily. Nedokázaly prostřelit tlustou a pevnou vrstvou ptačího peří a ptáky dováděly k šílenství. K rozumu je přivedl až hozený granát těsně od Brány, jehož účinnost si nemohl na místě ověřit.

Byl to neuvěřitelný úspěch a Jehuda Nelson se zapsal do historie lidstva, jako nikdo jiný.

A jak jsem se k Bráně dostal já? Měl bych se vám především představit. Jmenuji se Alfréd Kristianssen, narodil jsem se ve Švédsku a možnost cestovat časem mě zaujala stejně tak, jako miliardy lidí kolem.

Když Jehuda poprvé otevřel Bránu, já studoval na univerzitě v Upsale třetím rokem antropologii a měl za sebou dvě měsíční stáže, jednu v Argentině a druhou v Číně. Prospěch jsem měl velice slušný a byl jsem, jak se vyjádřil rektor školy, nadějný student. K mým koníčkům patřilo plavání, lyže a v neposlední řadě střelba. Byl jsem v reprezentačním

družstvu univerzity ve skeetu. Střelba z brokové pušky mě provázela už od mládí, protože můj otec v této disciplíně závodil a dosáhl cenných úspěchů. Dokonce byl i jmenován do národního reprezentačního družstva, ale automobilová havárie překazila všechny otcovy plány. Nebylo proto divu, že se s takovou péčí věnoval mně, svému nejstaršímu potomku. Když už se bavíme o mých rodinných poměrech, tak má matka pracovala jako zdravotní sestra a měl jsem ještě dvě o pět a sedm let mladší sestry Ingrid a Agnes.

Vraťme se ale k Jehudovi a jeho objevu a co udělal poté, co se mu podařilo otevřít Bránu. Jen co Jehuda absolvoval první dvě mise a druhý den další tři, vyhlásil program pro "výzkum dějin planety Země". Vyzval všechny mladé lidi, ať studují přírodní vědy a příbuzné obory. Bylo potřeba plno odvážných lidí, kteří byli ochotni pomoci při průzkumu dávných dob. Pochopitelně že tato výzva padla na úrodnou půdu a výše jmenované školy byly následně přecpány žádostmi o přijetí. Každý chtěl zažít ta fantastická dobrodružství a stát se *Paleonautem*. Tak totiž Jehuda nazval výzkumníky procházející Bránou. Objevovat dávné světy a zažít ten fantastický pocit při průchodu Bránou, to bylo něco tak lákavého, že i studenti, kteří měli školu těsně před dokončením, hromadně přestupovali.

Takovým lidem jsme my, starší studenti říkali zlatokopové a neměli jsme je příliš v lásce. Nutno podotknout, že tito studenti měli obrovskou motivaci stát se paleonautem. Neoplývali moc vědomostmi, látka jim nešla, pletli si jednotlivá historická období a živočišné druhy, ale touha a vidina, že to jednou vše spatří na vlastní oči je vedla i přes problémy, které se před nimi během studia vršily.

Taková kvanta lidí naše fakulta samozřejmě nemohla pobrat. Vedení školy ale vyšlo lidem vstříc a otevřelo dva paralelní obory, i tak to ale nestačilo. Limit šedesát studentů prvního ročníku byl mnohem nižší, než o jaký byl ve skutečnosti zájem.

Jehuda byl na otevření Brány náramně připraven. Do dneška nevím, jak si mohl být tak jist, že se Brána otevře. Jakmile se tak stalo, představil nově založený institut JHD (Jehuda History Discovery) a stanovil jasná kritéria pro paleonauty. Chtěl mladé, zdravé lidi, příliš nezatížené dogmaty ze školy. Lidi, kteří mají zkušenosti z terénu, kteří pobývali nějaký čas v Jižní Americe, Asii nebo pouštích Afriky. Chtěl prostě elitu mezi paleontology, geology a antropology.

Než jsem se k němu mohl přidat i já, uběhly tři roky. Tři dlouhé roky, kdy jsem hlтал a sledoval úspěchy týmů, které Jehuda vedl. Záviděl jsem jim.

Dlouho do noci jsme vedli se spolužáky diskuse o Jehudových objevech a bedlivě sledovali vše kolem něj. Jehuda Nelson doslova přepsal učebnice antropologie, paleontologie, zoologie a geologie. Každá výprava přinášela fascinující objevy, které doslova braly dech.

Byl to člověk zcela na svém místě a dalo se o něm prohlásit, že se pro tuto věc doslova narodil. Velice dobře rozuměl paleontologii a antropologii. Neměl sice znalosti, jako nějaký zaslužilý profesor, ale moc dobře věděl o čem je řeč a hlavně postupně všechny ty tvory, o kterých páni profesori jen mluvili nebo ukazovali nekompletní kostry, viděl a některé z nich i ulovil pro účel pitvy.

V jednání byl Jehuda velmi asertivní a musel mít vždy poslední slovo. Mnoho lidí ho pro tuto vlastnost zrovna nemilovalo, ale i ti, co ho neměli moc v lásce, respektovali jeho názor. Jeho slovo se stalo zákonem a když vedl tým (který si sám vycvičil), neexistovalo, aby některý z jeho členů zpochybnil, či nesplnil jeho příkaz.

Německá vláda mu dala k dispozici výcvikový prostor a vojáky ze svých speciálních jednotek, kteří měli fungovat jako bezpečnostní doprovod.

Zájemci o "jízdenku" do minulosti museli postoupit komplexní výcvik přežití a absolvovat náročné vstupní testy.

Uchazeč, kterého vždy určila národní akademie daného státu, už musel umět střílet z pistole a útočné pušky. Musel ji umět celou rozebrat, vyčistit a složit ve stanoveném čase. Jehuda se vůbec nebavil dál s člověkem, který toto nedokázal. Takový člověk se ani nedostal do výcvikového prostoru. Náročné fyzické testy, předcházející skutečný bojový výcvik, rovněž vyloučily mnoho lidí.

Bylo s podivem, kdo všechno se hlásil, aby mohl navštívit dávné doby. Jehuda měl fyzické testy zvlášť pro muže a pro ženy. Ženy nemusely udělat tolik přitahů a kliků, ale uběhnout pět kilometrů s ruksakem na zádech musely za stejný čas jako muži.

Když tyto vstupní testy uchazeč udělal (tzn. psychologické, fyzické testy a střelby), nastoupil do vojenského výcvikového prostoru, kde ho čekalo dvouměsíční peklo. Jehudův výcvikový tým doslova bořil mýty o lidské důstojnosti a ne nadarmo se mu říkalo Einsatzgruppen, (nechvalně známé zvláštní jednotky SS masakrující Židy a komunisty v Sovětském svazu za druhé světové války). Nevím kdo tuhle přezdívku vymyslel, protože Jehuda byl napůl Žid...

Projít tímto brutálním výcvikem se podařilo asi dvaceti procentům uchazečů. Zbytek byl nemilosrdně vyloučen. Pokud to uchazeč nezvládl fyzicky, mohl se ještě dvakrát znovu přihlásit, ale pokud na něm Jehuda nebo některý z jeho pomocníků shledal nějakou špatnou vlastnost, byl takový uchazeč, i když byl fyzicky připraven, vyloučen nadobro.

Spousta takových lidí se proti jeho rozhodnutí odvolávalo nebo podávalo trestní oznámení, ale nikdo z nich nikdy neuspěl. Před vstupem totiž všichni podepsali, že se výcviku účastní dobrovolně a podrobí se rozhodnutí, ať už bude jakékoliv.

Já sám si ještě i po letech moc dobře pamatuji tvrdost výcviku, kdy jsme se mnohdy pohybovali daleko za hranou toho, co by se dalo označit za normální výcvikový program. Jehuda výcvik vedl (alespoň ze začátku) často osobně. Chtěl poznat lidi, se kterými půjde do rizika, který průchod Bránou bezpochyby představoval. Na druhé straně číhalo nebezpečí doslova na každém kroku. Dobře to vyjádřil sám Nelson, když se ho některý z reportérů na první tiskové konferenci ptal, jaké jsou jeho bezprostřední dojmy po návratu zpátky do současnosti. Jehuda odpověděl:

"Víte, to se nedá ani vyjádřit... Jde o to, že vy vlastně přistanete na úplně cizí planetě, o které prakticky nic nevíte. Je to o to horší, že se jedná o přistání bez předchozího průzkumu, sotva tušíte, že má pro vás dýchatelnou atmosféru a teď se neustále musíte koukat, kam šlapete, kdo se k vám blíží a naopak, k čemu se blížíte vy.

Jde o to, že žádná rostlina, která roste pod vašima nohama, žádný strom, žádné zvíře ve vaší době neexistuje, ba ani neexistuje jemu podobný. Nevíte, jestli ten metrový květ tři metry od vás nevypustí nějakou chemickou látku, která vás uspí nebo rovnou zabije. Těžko odhadovat stonožku, která vám vlezde do nohavice, jestli vás může smrtelně ohrozit, anebo mouchu, která vám sedne na rameno, jestli do vás nenaklade larvy. Jediné, co máme společné s naší Zemí, kterou známe, je Měsíc, protože i souhvězdí jsou úplně jiná, než na naší obloze! Je to ale vždy planeta nesmírně krásná a naprosto nepoznamenaná, jakýmkoliv negativním zásahem, který učinil člověk. Když zachováte všechna myslitelná bezpečnostní opatření a budete mít dostatek štěstí, tak se snad i vrátíte. Je to naprosto krásný pocit a těším se, až se tam zase znovu vrátím."

Tolik citát z Jehudovy první tiskové konference.

Všeobecně se předpokládalo, že když se otevře Brána, tak do ní bude mít každý přístup, ale nestalo se tak. Brána nepustila k sobě nikoho blíž, jak pět metrů. Jak už jsem psal, pokoušelo se o to několik odvážlivců, ale marně. I když se tam rozjeli s tankem, tak se tank zastavil a nemohl dál. Jehudovi se samozřejmě tyto pokusy nelíbily a trval na tom, že Brána je jeho majetek, že to byl on, kdo vše riskoval a kdo Bránu otevřel.

Světoví politici (kteří v té době měli ještě jakési slovo) ho ale vyvedli z omylu. Prohlásili Bránu za světové dědictví a ustanovili výbor sice s Jehudou v čele, ale pouze s jedním volícím hlasem. Výbor byl dvacetičlenný, zastoupený všemi průmyslovými zeměmi plus dalších deset hostitelských zemí, které ale neměly žádné právo rozhodovat, pouze měly poradní hlas. Jehuda se cítil odstrčen a ponížen. Vzdal se předsednického místa a rozjel svoji kampaň, kde lidi vyzýval k podpoře jeho stanoviska. Situace ale velice rychle vyřešila Brána, která odmítala do své blízkosti pustit kohokoliv kromě Jehudy.

Veřejnost se dožadovala dalších objevitelských cest a nakonec se Výbor rozpadl a světové mocnosti šly za Jehudou s prosíkem, aby učinil nápravu.

Do Kodaně se sjela mezinárodní konference, která po dlouhých jednání přičkla Jehudovi rozhodující práva při výběru kandidátů pro průzkum, doby, do které měla expedice cestovat a stanovit cenu pro jednotlivého paleonauta. Tu Jehuda stanovil na dvacet miliónů Euro v případě vědce a sto v případě soukromého cestovatele. Bylo to neslýchané, ale nikdo raději neprotestoval, protože Jehuda pohrozil, že jestli se mu nevyhoví, tak odstoupí a Bránou už nikdo neprojde.

Až po tomto hysterickém vystoupení a naléhání světové veřejnosti (kterou si Jehuda získal slibem senzačních reportáží), politici couvli.

Pro všeobecný klid ustanovili nový úřad, který měl hlídat Jehudu a Bránu. Ten ale neměl žádné pravomoci a Jehuda si dělal co chtěl.

Samozřejmě, pokud by Jehuda významně porušil některé dohody, úřad měl právo licenci nad Bránou odebrat, ale to byla pouze teorie.

Proč Brána fungovala jen v Jehudově přítomnosti a ostatní lidi nepouštěla, nikdo nevěděl. Jen Jehuda anebo člověk, který se ho držel, mohl projít Bránou. Tou se tedy pocházelo v jakémsi řetězu, kdy Jehuda šel první a za ním všichni ostatní. Při průchodu Bránou nazpět se šlo v opačném pořadí, kdy Jehuda Nelson šel jako poslední a kontroloval tak, že tam nikdo nezůstane. Komplikované, ale jinak nebyl průchod Bránou ostatním lidem umožněn. Nebýt této anomálie, tak by politici dozajista Jehudu časem zcela vyšachovali a ten by tak přišel zkrátka. Takhle si ale mohl dělat co chtěl a ostatním nezbyvalo nic jiného, než skřípat zuby a přizpůsobit se.

Dlužno podotknout, že Jehuda svého monopolního postavení nijak nezneužil, ceny neměnil a ani pravidla neporušoval. Celá léta totiž promýšlel systém, za jakých okolností by mohla Brána fungovat a najal si na to celý tým odborníků. Tito lidé samozřejmě nevěděli o Bráně nic, byl jim popsán imaginární zázračný "produkt" a oni měli vypracovat studii, jak takový "produkt" prodat, nabízet a spravovat. Spousta věcí z toho nemohla být použita, ale byla tak vytvořena kostra, kterou Jehuda obalil masem.

Spuštění Brány udělalo z Jehudy velmi brzy nejen nejbohatšího člověka na Zemi, ale i člověka nejmocnějšího a nejvlivnějšího. Jeho institut JHD, byl jednou z nejmocnějších organizací své doby, daleko mocnější než OSN. On se však o světovou politiku moc nezajímal. Hnusila se mu. Nejraději byl ve výcvikovém táboře a trénoval nováčky. Pochopitelně ale jeho největší vášní a posedlostí bylo procházet Bránou a zkoumat minulost této planety.

Další jeho libůstkou bylo hromadění peněz a majetku. Osobně jednal s firmami, které měly zájem dodávat Jehudovi oblečení, zbraně anebo technické vybavení. Jehuda měl nehorázné požadavky na kvalitu, termíny dodání, ale hlavně cenu. Například společnost, která dodávala paleonautům spodní prádlo, za to dokonce musela i platit a to velmi vysoké částky, které šplhaly do miliónů Euro.

Munička, od které Jehuda bral náboje, je dodávala zadarmo. A tak bych mohl pokračovat dál.

Firmám se ale na jeho "nehorázné" požadavky vyplatilo přistoupit. Reklama a prestiž tyto dodávky provádějící vyšroubovaly zisky těchto firem do nebetyčných výšin. Každý chtěl vlastnit věci, které Jehuda a jeho tým používali...

A Jehuda to věděl, objednával po desítkách tisících nábojů pro svůj tým a co do objemu zakázek překonal i belgickou armádu. Každý paleonaut, jak už bylo řečeno, musel ve své mateřské zemi projít základním střeleckým výcvikem. Ovšem ve výcvikovém táboře se mu dostalo tak intenzivního školení, že se to mohlo směle srovnávat s Navy Seals.

K základnímu výstroji paleonauta patřila pistole Glock 20 v ráži 10mm Auto, puška M4 v ráži .50 Beowulf nebo brokovnice AA-12. Vojenský doprovod vědců měl pro zvýšení palebné síly navíc dva kulometry Minimi. Další obranný prostředek, který byl v povinné výbavě paleonauta byly dva granáty. Výprava tak spíše připomínala zásahové komando jdoucí do akce.

Jehuda neponechával nic náhodě. Jeho první sólové mise ho dostatečně proškolily...

Jehuda u prvních tzv. panenských akcí ustanovil celkový počet vědců jdoucích ve skupině na šest lidí plus čtyři vojáci a on. Odůvodňoval to lepší pohyblivostí v terénu a rychlejší komunikací.

"Panenských misí", tedy prvních misí do konkrétního období, bylo celkem patnáct. První do doby před dvaceti milióny let, další do období před čtyřiceti milióny let, šedesáti a tak dále až do doby před tři sta milióny let. Po těchto prvních seznamovacích misích následovaly větší, složené s osmi vědci a šesti vojáky. Každá z pokračovacích misí sledovala stejné období plus pět miliónů let. Tzn. před dvaceti pěti milióny let, před čtyřiceti pěti milióny let a tak dále. Měly určit vývoj tvorů, jejich přizpůsobení se novým podmínkám a stanovit evoluční vzorce.

První mise trvaly od třech týdnů, kdy se podařilo shromáždit cenný materiál až po pouhou půl hodinu, kdy zahynulo nejvíce lidí.

Už při druhé misi zahynul první člověk, byla jím australská antropoložka Judy Williamsová. Kupodivu ji neměl na svědomí žádný masožravý predátor, ale byla zasažena jakousi látkou, když přičichla k nádherné (bohužel masožravé) kytce. Tahle "květinka" své oběti lálala nejenom svým atraktivním vzhledem, ale i na feromony, takže o jídlo měla vždy dobře postaráno.

Nejvražednější z misí byla cesta do období zvaného Devon, kdy vůdčí silou na Zemi byl hmyz. Než se stačil Jehuda a jeho už celkem zkušený tým (v každém týmu byli pouze dva nováčci, zbytek vojáků tvořili veteráni z předchozí mise) rozkukat, byl napaden půl metrovými mravenci, na které zabíraly jedině granáty. Jehuda měl tenkrát veliké štěstí, že unikl se zbytkem výpravy. Při této výpravě do Devonu zahynulo pět lidí, z toho tři vojáci a dva vědci. Kdyby se jeden z vojáků neobětoval a nenalákal na sebe pozornost tohoto masožravého hmyzu, neměl by Jehuda žádnou šanci dostat se nazpět k Bráně.

Jehuda se ale dokázal poučit z chyb a dokonce je obrátil ve svůj prospěch. Přitvrdil ve výcviku, při kterém na nováčky pouštěl i rozrušené bojové psy.

"Buď přežije člověk anebo zvíře. Až budete na druhé straně Brány, hned pochopíte, že jsem měl pravdu." Říkal Jehuda nováčkům a dohlížecí úřad skřípěl zuby nad podivnými výchovnými manýry Jehudy Nelsona.

Jeho nové zotřené metody ale nesly úspěch, nikdy už nepřišel o tolik lidí v jedné misi. Pochopitelně, že tu a tam někdo o život přišel, ale to se jednalo spíše o nešťastnou náhodu

nebo zcela nečekanou událost, než nepřipravenost lidí. Úžasné objevy, které provázely každou Jehudovu misi, všechny tyto nehody vždy přetrumfily.

Další zajímavá vlastnost Brány, o které jsem se ještě nezmínil, byla ta, že její přítomnost lákala okolní zvěř. Ta postávala jakoby v transu okolo ní a civěla na blankytnou třpytící se blánu před sebou.

Bylo zde možné vedle sebe spatřit jak masožravá, tak býložravá zvířata naprosto v míru. Co to způsobovalo, proč se tak dělo a co ta zvířata vedlo k tomu, aby tak činila, nikdo netušil. Při návratu musel Jehuda s tímto jevem počítat. Nejprve na dálku odpálil nachystané náložky, které zhypnotizované tvory vytrhly z transu (náložky zvířatům nijak neublížovaly, jednalo se o zvukové a zábleskové granáty), rychle seřadil svůj tým a následně prošel Bránou.

Brána měla několik dalších jedinečných vlastností, když pomineme samotnou její existenci, tak asi nejúžasnější vlastností bylo, jak už jsem naznačil výše, že člověk, který Bránou prošel, tak tam mohl strávit libovolnou dobu a do současnosti se vrátil pouhé dvě sekundy poté, co jí prošel. To bylo něco naprosto nečekaného. Spousta vědců a šarlatánů se to pokoušelo vysvětlit. Pravdou ale je, že prakticky nikdo nevěděl jak Brána funguje, natož, jak může fungovat časová anomálie umístěná v Bráně samotné.

Další podivností Brány bylo to, že když jste si na druhé straně zlomili nohu nebo vás kousl nějaký jedovatý živočich, tak jakmile jste prošli zase nazpět, po zlomené noze nebo jedu nebylo ani památky. Nejpravděpodobnější teorie byla ta, že Brána si vás v okamžiku, když jste jí procházeli "načetla" a když jste se zase vraceli nazpět, tak ta "načtená data" zase přehrála. Divné, ale bylo to tak. Díky této vlastnosti bylo zachráněno mnoho lidských životů, včetně života Jehudy Nelsona, který se pochopitelně musel zúčastňovat každé mise.

Nevýhodu měla Brána jen jednu, právě těsně spojenou s tím, že Brána nazpět pouštěla člověka v takovém stavu, ve kterém jí procházel. Ta nevýhoda, jednalo se spíše o velké zklamání, spočívala v tom, že jste si nic živého nemohli přivést z minulosti do současnosti.

Jehuda, po absolvování své první mise zjistil, že z batohu, ve kterém měl zastřelené zvíře je pouze zuhelnatělá mumie. Už měl v hlavě veliký Jurský park, zoologickou zahradu, která bude plná pravěkých zvířat. Nepochybně by na tom vydělal mnohem víc peněz a lidé by dostali novou atrakci, ale Brána byla neoblomná. Zvířata balili do různých obalů, olovených kontejnerů, zkoušeli všechno možné, vše ale marně. Jakmile se takový kontejner otevřel, uvnitř našli jen pokroucené zbytky tvora, který se musel velmi trápit při průchodu Bránou.

Nemožnost dostat jediného živého tvora skrz Bránu bylo pro Jehudu Nelsona a jeho tým veliké zklamání.

Malá část odborné veřejnosti, především lékaři epidemiologové byli ale rádi. Říkali, že spolu s těmito jistě atraktivními tvory, kteří by procházeli Bránou, by se sem dostali i paraziti, neznámé bakterie a viry, které by mohli na lidské populaci napáchat hrozné škody. Jehuda argumentoval tím, že by každé zvíře šlo do přísné karantény (dokonce jednu nechal i postavit, jako by chtěl Bránu obměkčit...) než by se umístilo do zoologické zahrady. S Bránou ale nic nehnulo a dál dovážená zvířata nemilosrdně likvidovala a mumifikovala. Jediné co šlo přes Bránu převést byly kostry zvířat a nerosty. Ani rostliny nebo stromy se přes Bránu nedostaly, aniž by je Brána nespálila.

Tato jedinečná hlídací vlastnost, pokud se to dá tak nazvat, byla pro lidi, jak se ještě později dozvíme, klíčová.

Moje cesta k Jehudovi byla dosti komplikovaná. Asi to byla souhra všech možných náhod a okolností, protože o cestování časem byl takový zájem, že z toho málem vznikla i válka. Ano, Brána dokázala na evropském kolbišti rozpoutat neuvěřitelné vášně. Její umístění ve Francii hrálo do noty místním konzervativním politikům, kteří chtěli vybírat velice tučné mýtné. Výcvikový prostor zřídil Jehuda v Německu, které rádo poskytlo i materiální a lidské zabezpečení pro Jehudův záměr. Pochopitelně z toho Němci chtěli rovněž profitovat. Německý kancléř, zvolený levicí, sliboval tisíce nových pracovních míst a konjunkturu, protože Německo bylo totálně vysáté půjčováním nestabilním jižním ekonomikám.

Anglie si rovněž chtěla ohřát polívčičku, protože na jejich území se nacházely neolitické stavby úzce propojené s Bránou (viz Stonehenge). Britové se tajně usnesli, že jestli se každé výpravy nezúčastní alespoň jeden jejich občan, neolitické stavby vyřadí z provozu. Smůla ale byla, že se toto dostalo na veřejnost a v důsledku toho musel britský premiér odstoupit.

Amerika tomu za velkou louží přihlížela velice nelibě a neustále upozorňovala na rizika spojená se spuštěním Brány.

Rusko a Čína dvouhlasně papouškovaly umírněnost a obezřetnost a nabízely své experty. Ty pochopitelně nabízela i Amerika. Najednou byl každý odborník na geopatogenní zóny a pravěké stavby jako takové. Je ale pravdou, že především Amerika později investovala mnoho miliard dolarů do výzkumu těchto pro spoustu lidí ještě "paranormálních jevů". Ale v den spuštění a rok poté neměl nikdo větší vědomosti než Jehuda a jeho tým.

Lovci lebek a různé personální agentury se pochopitelně snažili někoho z Jehudova týmu oslovit a nabízeli doslova modré z nebe, ale loajalita těchto lidí k Jehudovi byla až fanatická. Patřit k elitnímu týmu Nelsonových spolupracovníků bylo něco tak prestižního, že se nepodařilo přetáhnout ani jednoho člověka. Jehuda své lidi dovedl skvěle vést, motivovat a hlavně inspirovat.

Pro tehdejšího fyzika nebo vědce bylo opravdu hodně obtížné se ztotožnit s Jehudovou teorií a když se tak stalo, tak se doslova upsal ďáblu. Jehuda mimo jiné všem svým nejbližším zaměstnancům slíbil, že se do minulosti rovněž podívají a navíc do doby, kterou si oni vyberou. Takové nabídky nikdo nemohl odolat a každý se předháněl, aby co nejdříve nahlásil Jehudovi, že ho zase někdo z personálních agentur kontaktoval.

Jehuda si do svého týmu vybíral jen lidi, kteří prošli výcvikem v Německu a nenechal si nikoho doporučit. Jedinou výjimku představoval princ Harry, bratr krále Williama. Co za tím bylo nikdo neví, ale je jisté, že tento rozporuplný princ se do minulosti opravdu podíval a sice do doby před šedesáti osmi milióny roků. Bezpečnostní opatření byla ovšem velmi přísná a Jehuda musel učinit další z výjimek, že povolil osobní ochranku pro prince z řad příslušníků SAS. Tato speciální jednotka v počtu čtyř mužů sekundovala dalšímu šestičlennému německému komandu. Původně Britové požadovali doprovod osmi jejich mužů, ale Jehuda rezolutně trval na tom, že princovu bezpečnost zabezpečí i v menším doprovodu. Argumentoval především případnou negativní reakcí médií a veřejnosti na princovu protekci. To královská rodina nakonec uznala a vyslala prince pouze v doprovodu čtyř ramenaťých vojáků s černými barety. K jeho cestě mohu říci jen to, že proběhla bez problémů a že si to princ náležitě užil.

XXX

Vraťme se ale zpátky k mé osobě...

Dva roky po skončení školy mě Švédská vědecká akademie jmenovala jako sedmnáctého v pořadí do výcvikového kurzu v Německu. Nejspíš mi pomohly mé výsledky ve střelbě, vynikající prospěch a zdravotní stav. Také jsem měl za sebou pět cest do třech kontinentů a stříbrnou medaili z mistrovství Švédska ze skeetu.

Týden po tomto velikém úspěchu mi přišel dopis z ústředí JHD.

Už když jsem se podíval na obálku a uviděl tam to razítko, rozklepala se mi kolena. Hned po škole jsem tam posílal svoji žádost o přijetí do kurzu a dvakrát se jim nabízel jako dobrovolník a najednou tu byl dopis. Netušil jsem co v něm bude napsáno, ale věděl jsem, že je to velmi důležité psaní. Ostatní úřady nebo instituce a to včetně státních obvykle posílaly vše prostřednictvím mejlu, ale Jehuda používal starou osvědčenou poštu. Obálka byla velice pěkná a samotný dopis na ručně vyráběném papíře. Bylo v něm napsáno, ať se dostavím na vojenskou správu ve Stockholmu, že jsem byl vybrán jakožto případný účastník mise v termínu 2030 až 2033. V dopise nebylo napsáno, jestli mám zájem nebo jestli bych byl tak laskav, bylo tam napsáno: "Dostavte se dne 14.5. 2030 ve 14:00 do obvodní vojenské kanceláře". Jehuda mi dal svůj první rozkaz a já ho s nadšením splnil.

Jehuda Nelson byl diktátor, uzurpátor, tyran a kdoví co ještě, ale zároveň to byl člověk, který se neohnul ani před vyšetřujícím týmem krutých Číňanů, světových politiků a finančníků, kteří se z něho denně pokoušeli stáhnout kůži.

Nikomu jsem nic neřekl, v práci si vzal den volna a odjel do hlavního města. Stockholm byl krásný, prošel jsem si s radostí Galma stan, projel se i lodí a pak zamířil do ulice Florigatan, kde sídlila vojenská správa.

Dostavil jsem se přesně v dobu, jaká byla uvedena na dopise. Civilní zaměstnanec, značně otlý muž mě nasměroval do druhého patra a já doslova vyletěl po schodech. Když jsem otevřel příslušné dveře, polilo mě horko. Ve veliké přetopené čekárně sedělo asi třicet mužů a žen, několik jich ke mně líně otočilo své hlavy, většina jen netečně zírala před sebe. Objevil jsem mezi nimi pár lidí, co jsem znal z fakulty a také Olafa Trobssona, se kterým jsem byl v Argentině. Jasně jsem na něm vyzoroval, že je nerad, že mě vidí. Pak mi to došlo, my všichni jsme konkurenti. Jehuda nemá zájem o mne, Jehuda má zájem o nejlepšího z nás...

Seděli jsme tam další tři hodiny, aniž by se o nás někdo staral. Asi pět lidí opustilo místnost s tím, že si jdou do krámu koupit pití. Nikdo z nich se ale nevrátil, i já měl žízeň, ale v místnosti se rozjela šuška, že kdo opustí zdejší úřadovnu, toho zpátky už nepustí. Nikdo se neopovážil remcat, tak veliké bylo odhodlání lidí podstoupit největší dobrodružství svého života.

Po třech hodinách si nás začali volat. Já jsem se dostal na řadu asi po sedmi hodinách nejistoty. Za stolem seděl starší, evidentně zkušený voják, který zápasil s laptopem a tiskárnou, vytušil jsem ale, že rozhodující slovo bude mít malý drobný mužík v civilu, který střídavě koukal do počítače a na mně.

Pokoušel jsem se vypadat uvolněně a nedávat najevo únavu z dlouhého čekání. Voják se mě vyptával na moje střelecké úspěchy z brokovnice, zatímco já jsem se snažil zavést hovor na můj úspěch v Číně, kde jsem spolu s profesorem Hartem objevil nový druh opeřeného dinosaura. Vojáka to ale evidentně nezajímalo a ptal se, jestli jsem střílel někdy z útočné

pušky nebo kulometu. Odpověděl jsem mu, že z kulometu ne, ale že z G36, kterou vlastnil můj děda. Na vojákově tváři se rozlil šťastný úsměv, pohladil si knír a utrousil, že to je jeho nejmilejší zbraň. Po očku mrknul na drobného mužíka, který ale nijak nereagoval. Pak vzal papír, hlučně ho orazítkoval a poslal mě s ním za dalším vojenským úředníkem. Tím byl major Pettersen.

"Tebe znám." Ukázal na mě ještě ve dveřích major a zamračil se. "Tys mi v rozstřelu vyřadil mý dva kluky!"

Nechápavě jsem se zatvářil.

"Nedělej, že nevíš!" Zamračil se ještě víc, i když jsem si zprvu myslel, že to už není možné. Tak ošklivý obličej jsem už dlouho neviděl.

"Ale..." Pokoušel jsem se získat čas.

"Zrzavý dvojčata Pettersenovi, holomku, to ti nic neříká?" Dodal major a já si v tu ránu vzpomněl na dva hubený vyčouhlý bratry.

"Jó, už si vzpomínám... bylo to o chlup..."

"Hovno o chlup, přestřílel si je o třídu. Máš talent chlapče, ale my tě naučíme střílet z opravdových zbraní! Mazej po schodech dolů, čeká na tebe džíp, odveze tě kousek za Karlsborg, kde je střelnice a tam si tě měsíc vezmu do parády!"

"Ale pane, já..." Chtěl jsem majorovi vysvětlit, že mám volno jen jeden den.

"Odchod!" Křikl major a zahloubal se zpátky do papírů, které ho očividně přiváděly k šílenství. Předpisově jsem se tedy otočil a seběhl po schodech dolů na dvůr, kde čekal zelený Range Rover. V autě seděli další tři uchazeči z čekárny. Jakmile jsem dosedl na sedačku, automobil se prudce rozjel a vyrazil na ulici. Tam řidič zapnul majáček a my se s řevem a kvílícími pneumatikami probíjeli hlavním městem.

Řidič si to evidentně užíval, bylo mi jen divné, že na mne ve zpětném zrcátku pořád pokukuje. Nevěnoval jsem tomu ale pozornost a soustředil se na vlastní myšlenky, které mi divoce vířily hlavou.

Po třech hodinách zběsilé jízdy, řidič prudce zastavil u krajnice a křikl dozadu:

"Chcát!" Až nyní mi došlo, kdo je tím řidičem... Bylo to jedno z dvojčat Pettersenových.

Když jsem byl asi v půlce močení, dostal jsem hrozný kopanec do zadku a obratem se ocitl v roští. Když jsem se nasupený a pomočený vydrápal zpátky na silnici, smál se ten parchant Pettersen až se za břicho popadal.

"To máš ty hajzle za to, že si nás vyrazil ze soutěže..."

"Byli jste oba dobrý tak pro okresní přebor!" Nastoupil jsem zostra na něho, čekaje, že konflikt bude mít ještě pěstní dohru. Zrzek se ale s nezájmem otočil a prohodil jen něco o tom, že uvidíme, jak jsem dobrej.

Nebál jsem se, protože jsem ještě nevěděl, co mě čeká...

Do cíle jsme dorazili pozdě večer a ubytovali se ve staré pevnosti. Pevnost Karlsborg ležící u jezera Wättern. Postavili ji někdy začátkem devatenáctého století (pevnost se stavěla celých devadesát let a na konci zjistili, že je vlastně k nepotřebě, protože většina děl by si s opevněním rychle poradila) a armáda ji pořád využívala jako skladiště a střelnici.

Ještě večer jsme nafasovali od nerudného ramenatého skladníka obnošené maskáče ve trojím provedení, nějaké další věci a šli spát.

Hned první ráno byl ve znamení totálního šoku. Probudili nás tak, že na nás vylili smrdutou studenou břechku, pravděpodobně odpad z kuchyně. Postavili nás tři do pozoru a křičeli něco o bezvýznamných nulách a pitomcích.

Všech šest našich "dobrodinců" mělo kukly, ale já věděl, že dva hubení a vysocí jsou dvojčata Pettersenovi. Zvlášť jedno z nich si mě velmi dobíralo, pravděpodobně ten, který neměl to

šťěstí, aby mě ztrapnil hned na začátku. Já byl ale pořád ve stavu šoku, takže jsme se nedovedl ani pořádně bránit. Očekával jsem úplně jiné chování a zacházení. Myslel jsem, že nám ukážou střelnici, zbraně a my budeme střílet až do omrzení. Nestalo se tak, tedy určitě se tak nestalo první týden. Ten byl ve znamení tvrdé fyzické přípravy, se kterou jsme ani jeden z nás neměl veliké potíže. Udělat deset přitahů bylo celkem hračka, dvacet kliků taky nebyl problém a uběhnout tři kilometry šlo. Problém byl ale v tom, že těch deset přitahů nebo dvacet kliků jsme dělali za sebemenší přestupek, za sebemenší blbost. Až to pochopitelně jeden z nás nevydržel a vrhnul se na našeho trapitele. Ten s ním ale smýknul o zem, tak prudce, že mu zlomil ruku. Tím pro dotyčného skončil "střelecký kurs", aniž by si jen jednou vystřelil.

Zbyli jsme tři.

Den poté jsme nastoupili do učebny, kde k nám hovořil major Pettersen o našem důležitém úkolu reprezentovat Švédské království a švédský lid. Maloval nám naši budoucnost na růžovo a když skončil, tak oznámil:

"A teď vy, blbci mizerný, mazejte na střelnici nebo vám roztrhnu prdel od ucha k uchu!"

Major byl rozporuplná osobnost, neustále si protiřekl. Často jsem ho slyšával mluvit medovým hláskem a čím déle tak mluvil, tak tím brutálnější byl konec jeho rozpravy. Vzpomínám si, jak mile mluvil k mému kolegovi Matyasovi Stronborgovi, když si prohlížel jeho terč po desetiranné položce. S Matyasem jsem se za ten měsíc velmi sblížil a skoro jsem mu až záviděl, jak o něm major pěkně mluvil. Líčil ho jako naděje pro Švédsko, jako pevnost, která se postaví všem ostatním uchazečům z jiných zemí o místo v týmu paleonautů a pak mu dal takovou ránu na solar plexus, že už jsem myslel, že Matyas to nerozdejchá. Major si ho se zájmem prohlížel jak se svíjí a my se jen báli pomyslet na to, že bychom mu nějak pomohli. Když se Matyas začal pomalu zvedat na nohy, major mu je podrazil a nařídil dvacet kliků. Když to Matyas s vydáním všech sil vykonal, poručil mu dalších dvacet kliků. Matyas i těch dalších dvacet kliků dal, i když to pro něho muselo být velice namáhavé. Dostat takovou ránu a hned poté odklikovat téměř bez přerušení čtyřicet kliků vyžadovalo nejenom železné zdraví, ale i vůli a motivaci. Já a Kurt Kersen jsme jen tiše civěli na Matyase a pokoušeli se stát neviditelnými. Když s největším sebezapřením Matyas odklikoval těch druhých dvacet kliků, tak mu major poručil, ať si vezme na záda připravený batoh a běží třicet oválů. Třicet oválů s batohem se dávalo jen zcela výjimečně, za veliký prohřešek a byla to téměř neproveditelná záležitost. Matyas si nandal třicetikilový batoh a vydal se ztěžka na dráhu. Major mu vyhrožoval, že za ním pustí psy, jestli okamžitě nezrychlí a Matyas uposlechl. Uběhl ale jen sedm oválů s tím, že na posledním už jen pletl nohama, než se svalil na zem.

Vyděšeně jsem se podíval na Kurta s tím, že bychom Matyasovi přeci jen měli pomoci, ale v Kurtových očích jsem viděl jen led. Došlo mi, že jsme zbyli jen my dva a pouze jeden z nás má šanci vypravit se letos do Německa.

Major k nám přistoupil a tiše prohlásil:

"A teď vyberu jednoho z vás..."

Nastal nám pekelný týden.

Každý den jsme vstávali ve čtyři hodiny ráno. Budíček se nesl ve znamení řvaní, strkání, ponižování a neustálého buzerování. Už jsem to chtěl mít vše za sebou a vychutnával si každou volnou chvíli, která se nám naskytla. Naučili jsme se spát ve stoje, za chůze a dokonce i v běhu. Nemusím zdůrazňovat, že většina "zábavy", kterou si major a ostatní na nás nachystali byla daleko za hranicí bezpečnosti a zdraví obyčejného člověka.

Jediný kladný rys celého tohoto výcviku bylo to, že jsme se naučili používat nepřeberné množství zbraní, především brokovnici AA-12 a karabinu M4 v silné ráži .50 Beowulf. Ta na

mne zapůsobila ze všeho nejvíc, hlavně její účinnost. Používali jsme speciální střelivo s wolframovým jádrem, které probilo dva centimetry tlustý pancíř na vzdálenost padesáti metrů. Další střela byla expanzní. Když se už tak veliký projektil po nárazu do zvířete třikrát zvětšil, způsobil v těle oběti neuvěřitelnou devastaci.

Zastavovací schopnost jsme si ověřili v jedné oboře, kde chovali divoká prasata. Major nám s dvojčaty rozdál plné M4 a vypouštěl na nás rozdrážděné vepře, které pálili žhavým železem. Střely ale i s velkým prasetem udělaly krátký proces a divočáky doslova krájely na kusy.

Další naší obětí byla vysoká, přesněji řečeno sobi a jeleni. Když jsem si byl prohlížet svůj zásah, našel jsem v místě vstřelu asi centimetrovou díru, ale tam kde kule opustila tělo, zela desetcentimetrová díra.

Jelena jsme museli stáhnout a vykuchat.

Pochopitelně nesmím zapomenout na Glock 20 a kulomet Minimi, se kterými jsme si na střelnici užívali spousty zábavy. Náš denní průměr u pistole byl cca pětset nábojů a u kulometu kolem pěti tisíc. Donekonečna jsme zbraně rozebírali a čistili, až jsme byli schopni tuto činnost dělat i poslepu. Dvojčata nás neustále z této činnosti přezkušovala a hrozila vysokými tresty, pokud se nedostaneme do limitu.

Dále jsme házeli ostrými granáty, slaňovali, potápěli se a jezdili s vojenskou technikou. Jídlo jsme měli velice dobré, když jsme se k němu dostali. Oběd většinou trval kolem jedné maximálně dvou minut. Do pusy jsme si nabrali pouze maso a do kapes zeleninu. Pokud jsme to stihli, tak i přílohu. Věděli jsme, že se za chvíli ozve píšťalka a následovat budou další hodiny buzerace, kdy se k jídlu nedostaneme.

Major nám dva dny před koncem výcviku oznámil, že takové blbce tu ještě neměli a že nám prodlužuje výcvik o další čtrnáct dní. Málem jsem se přitom oznámení složil, protože jsem toho měl plné zuby a těšil se, až to konečně skončí, ať už s jakýmkoliv výsledkem. Věděl jsem, že Kurt je lepší ve střelbě z pistole a z kulometu, je lépe jazykově vybaven a je i lepší běžec. Já byl lepší ze střelby z brokovnice a byl jsem asi i o něco silnější, ale Kurt to doháněl vytrvalostí. Zatímco já se na oválech potil a trpěl, on běhal se zavřenýma očima a ani do zatáček je neotvíral.

Snažil jsme se zlepšit ve střelbě z pistole, věděl jsem, že tam mám veliké rezervy, ale celkové vyčerpání a únava se podepisovaly na mých výsledcích. Pravidelně jsem za trest klikoval, zatímco Kurt si užíval jen majorova ledového pohledu, což byla ta největší odměna, po které jsme oba bažili. Čím zamračeněji se na někoho požíval, tím lépe se ten dotýčný cítil. Úplně se nám převrátily životní hodnoty a názor na svět. Stali jsme se cyničtí a apatičtější ke svému okolí.

Poté, co nám major oznámil novinku o prodloužení výcviku, vyrazil s námi do "přírody". Jednalo se o pustinu ve středním Švédsku, kde má armáda rozsáhlý výcvikový prostor. Tam jsme se učili zabíjet slepice, králíky, prasata, ale i koně a psy. Major nám ukázal jak zabít psa pomocí klacku, nože a holýma rukama. Nejprve nás oblékli do tlusté vatované kombinézy a pustili na nás mladého vlčáka. Měl jsem v ruce jen smrkovou větev a rány, které jsem s ní vlčákovi uštědřoval ho akorát vytáčely k šílenství. Nakonec ode mně odběhl a když jsem se k němu zase přiblížil, nejevil o další souboj zájem. Kurt si vedl daleko lépe, poučil se z mé

chyby, chytil vlčáka pod krkem za kožich a koncem větve ho doslova ubodal. Byla to krutá, bolestivá smrt a pes velmi trpěl, než vypustil nadobro duši.

Major si poznamenal něco do deníku a vyzval mě, abych napravil svojí chybu. Nedal mi ale novou zbraň a stará větev byla už zlomená.

Opět na mě vypustili psa, tentokráte dobrmana. Zvíře velice nepříjemné, navíc s krátkou srstí, která se nedala uchopit. Věděl jsem, že dobrmani bývají cvičeni aby šli člověku po krku a jsou v tom velmi dobří. Absence dlouhých chlupů dopředu vylučuje některé možnosti boje s nimi. Popadl jsem veliký kámen a když se do mě pes zakousl, tak jsem mu pravou rukou rozbil hlavu úderem do spánku. Na ránu jsem byl náležitě hrdý, ale nesnažil jsem se to nijak dávat najevo, protože jsem moc dobře věděl, že majorovy bedlivé oči slídí po jakékoliv stopě euforie jen proto, aby mohl člověka vzápětí ponížít.

Dobrman byl můj první zabitý pes a ten den nebyl poslední. Já i Kurt jsme ten den zabili ještě dva další, přičemž poslední z nich byl přítulný bernardýn, který mě přišel důvěřivě očuchat. Zezadu jsem k němu přistoupil, pevně ho uchopil za uši, pes poslušně zvedl hlavu, očekáváje slastné podrbání a podříznul jsem mu krk. Bernardýn, ač se to nezdá, má neuvěřitelnou sílu. Divoce sebou házel a smýkal, já ho ale držel pevně za srst a během deseti sekund, pes skapal. Horší ale bylo zabít koně...

Ke koním jsem měl vřelý vztah, protože sousedi mého dědečka, kam jsem jezdil na prázdniny, koně měli a já se na jeho hřbetě často a rád vozil. Koně jsem měl zkrátka rád. Přivedli ke mně velikého hnědáka a řekli, ať ho zabiji. Dali mi k tomu pytel, šňůru, kladivo, injekci s nějakou tekutinou, nůž a kopí.

Koukal jsem na to náčiní a nevěděl co použít. Říkal jsem si, že nejlepší by byla injekce a někam mu jí píchnout, přesněji řečeno, přehodit přes hlavu pytel a pak mu píchnout tu injekci. Úlohu, respektive jak si s ní poradím, sledovala obě rezatá dvojčata. Kurt prováděl úkol pod majorovým vedením o několik kilometrů dál. Byla to tedy rozdílová zkouška, jedna z mnoha, kterými jsme museli projít. Nikdy jsem se nedozvěděl, ve které zkoušce jsem vyhrál já a ve které Kurt.

Při prohlížení věcí jsem pochopil, že to bude další z mnoha chytáků, které na nás major nalíčil a injekci jsem předem vyloučil. Kopí se rovněž nabízelo, ale já věděl, že špatně mířená rána může napáchat veliké škody. Pokud člověk není vyučený řezník nebo zvěrolékař, tak pořádně neví, kam takovou ránu zasadit. Přistoupil jsem tedy ke koni, podrbal ho na hřbetě a laskavě k němu mluvil. Jedno z dvojčat mě vybízelo, ať to s ním rychle skončím, že tu nebudou věčně sedět a poslouchat maje žvatlání. Ignoroval jsem je. Ke koni jsem mluvil a jemně ho plácal, mezitím jsem mu ukázal pytel a nejprve ho přehodil přes jeho hřbet. Zvíře na to nijak nereagovalo, jen se na mně zkoumavě zadívalo, jako by říkalo:

"A to má být co, to chceš na mně jezdit?" Úplně jsem tam tu otázku cítil. Pytel jsem pak přehodil přes krk a stáhnul pomalu přes hlavu. Zase jsem na něho mluvil a hladil po krku. Kůň si asi myslel svoje ale nechal se ode mne drbat. Dědeček mi právě toto vždycky zdůrazňoval, že pokud chci získat jeho důvěru, musím na něho vlídně a pomalu mluvit. Ani ve snu mě tenkrát nenapadlo, že to budu muset použít právě za takových okolností...

Když si kůň zvykl na moje podivné počínání a dvojčata přestala povykovat, zastrčil jsem si za opasek nůž. Přistoupil jsem znovu ke koni, přetáhl mu pytel přes hlavu, který jsem ale hnedka lehce stáhnul přiloženým provazem. Kůň začal ale ihned věřit nebezpečí a já si uvědomil, že jsem zapomenul druhý konec provazu přivázat ke stromu. Při tomto zjištění mě polilo horko, ale nějak se mi podařilo koně uklidnit. Stáhl jsem koňovi trochu víc oprátku a jak jen to nejpomaleji šlo, došel jsem ke stromu a provaz uvázal kolem silné větve. Dvojčata se zájmem sledovala moje počínání a já se choval tak sebejistě, jak jen to šlo. Dělal jsem, že ta moje fatální chyba byla součástí plánu. Opět jsem přistoupil ke zvířeti, mluvil jsem na něho a hladil. Kůň se zjevně uklidnil a já mu prudkým pohybem prořízl hrdlo a zároveň zatáhl za

provaz, který mu zabraňoval vydat hlásku. Výsledkem byla velice brutální a pomalá, ale tichá smrt, která by se vyjímal na nějakém uchyláckém serveru.

Po tomto představení i jedno z dvojčat uznale pokývalo hlavou. Koně jsem pak musel nožem stáhnout a rozporcovat, což mi zabralo pět hodin času. Vypadal jsem jak masový vrah z céčkových amerických hororů osmdesátých let minulého století.

Hrůza.

Následně mě nahnali do vozu, po třiceti kilometrech vyhodili u jezera, ať prý přeplavu na druhou stranu, že tam na mně čeká major. Skočil jsem do jezera a na dně popadl kámen, který se vešel pohodlně do ruky, tuším, že cesta přes jezero nebude jen tak...

Ovšemže moje tušení bylo správné. Po dvou stech metrech plavání se kolem mé nohy něco otřelo. Sevřel jsem pevně kámen ve své pěstě a rozhlížel jsem se kolem. Asi deset metrů vlevo jsem zahlídl známou trojúhelníkovou ploutev. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. Co platné je, že víte, že žraloci ve sladké vodě nežijí a navíc v jezeru. Ploutev se blížila mým směrem. Ten pohyb byl tak jasný a silueta tak známá, že můj tep vystřelil někam na maximálku. Okamžik poté, co už mozek začal vyhodnocovat jisté nesrovnalosti, mě něco (přesněji řečeno někdo) popadlo za nohu a stáhnulo pod hladinu.

Řekli byste, že kámen je vám pod vodou k ničemu, že se nemůžete pořádně rozpřáhnout, ale je to omyl. Když totiž vedete úder přímo a ne hákem, tak máte skoro stejnou sílu úderu, jako když nejste ve vodním prostředí. Nervy napjaté k prasknutí, týdny tvrdého tréninku udělaly pravé divy. Dotyčného potápěče (mezitím si už mozek dal vše dohromady) jsem následoval do hloubky a obtočil ho nohama, pak jsem zahlédl odlesk od jeho masky a vší silou jsem ho praštil kamenem přímo do obličeje. Chlap povolil stisk a já zopakoval úder. Nohama jsem se od něho odrazil a poslal ho tak do hlubiny. K hladině jsem vylétl jako šíp a první nádech byl tak sladký, že se tomu pocitu dlouho nemohlo nic vyrovnat. Rychle jsem se zorientoval, na který břeh mám vůbec plavat a pak už bez nehody k němu doplaval.

Na pláži seděl major a pokuřoval z tlustého doutníku. Vylezl jsem z vody, očekávaje další z nesmyslných a brutálních rozkazů. Pettersen si mě jen se zájmem prohlížel a v jeho očích hrály dva zlomyslné plaménky. Nechal mě tak stát, aniž by něco naznačil. Po chvíli přifrčelo auto a z něho se vypoťácel mokrý Kurt. Byl celý zmatený a kulhal. Postavili ho vedle mne. Major se díval na dvě zoufalé lidské trosky, za zády své dva syny, kteří se mračili na oba z nás (na mne o chlup víc...). Nakonec major vstal, poklepal mi po rameni a řekl:

"Dobrý." Obešel nás a dodal: "Vedl sis skvěle!" Já i Kurt jsme se na sebe zmateně podívali, pak se Kurtovi rozjasnily oči a mě zároveň došlo, co bude následovat. Medová a pochvalná majorova slovíčka končila vždy brutální úderem do břicha nebo do čelisti a následným vyřazovacím trestem.

Nebál jsem se bolesti, ba jsem se nebál ani možné smrti z utopení nebo celkové fyzické únavy po šíleném běhu. Nevěděl jsem, jak se mnou major naloží, ale blízkost jezera a značně nasraní potápěči v něm, byly vcelku jasnou volbou. Přišlo mi jen líto té námahy, přišlo mi líto i těch psů a hlavně toho koně, že ti všichni vlastně zemřeli nadarmo...

Major ke mně dál hovořil jako, že takový výkon tu ještě nezaznamenal a že se stanu zdatným reprezentantem naší země a že jsem jako pevnost... a další kecy, při kterých se Kurtovi projasňoval zrak čím dál víc a já se propadal do beznaděje. Zatínal jsem břicho, abych alespoň částečně zmírnil majorovu ránu, když se major v půli věty znenadání otočil a Kurt zmizel z mého pohledu. Najednou prostě nebyl.

Major ke mně přistoupil a podal mi ruku.

"Tak ji stiskni, ty sráči, právě jsi prošel kurzem, dobytku." Řekl mi vlídně major a obejmul mě.

"Jak to... jak to... myslel jsem, že... přeci Kurt..." Koktal jsem, nemoha najít ta správná slova. "To byl jen sráč... Kdybys viděl, jak zamordoval toho koně... Prase jedno!" Mávnul rukou major a odvedl mě k vozu. Naposledy jsem se ohlédl k jezeru a viděl, jak dvojčata táhnou Kurta k vodě a kousek od břehu vykukují tři hlavy s potápěčskými brýlemi na hlavě...

"Ošklivá smrt." Utrousil major pod fousy a nastartoval džíp. Nevěděl jsem, jak to myslí, ale doufal jsem (tenkrát), že to nebylo na adresu Kurta.

"Zavezu tě do srubu, opláchněš se, je tam sauna a žrádla, kolik chceš." Nechápatě jsem se na majora zadíval. Ten jakoby četl v mých očích. Pověděl:

"Aha, ty už si to zapomněl... čeká tě kámo odpočinek, pohodička. Chápeš? Kdybys chtěl, tak ti dovezem i ženskou. Příští týden se setkáš s Olafem Bergenem a Kate Kristiansovou.

"S kým?"

"Kurva, mladej, to si tak blbej?! Mám to otočit a vyměnit tě za toho vola?!" Rozčlil se major.

"Ne, já jen nechápu, proč bych se měl setkávat s Olafem a Kate?"

Oba dva, abyste chápali, byli národními hrdiny, protože to byli první švédští paleonauti. První prošel Bránou Olaf a rok po něm Kate. V novinách se o nich neustále psalo, děti měly jejich plakáty nalepené na zdi a maminky pojmenovávaly své děti právě po nich.

Nechtělo se mi věřit, že dalším bych mohl být i já. Nebylo to vůbec pravděpodobné. Olaf se zúčastnil dvou misí a Kate dokonce tří. Kate byla třída, byla excentrická, okouzlující, chytrá osobnost a Olaf byl zase jak z dívčích časopisů... vysoký, černovlasý, opálený třicátník, v jehož těle kolovala toulavá krev. Jeho modré oči a lehce melancholický pohled přiváděl ženy k šílenství.

Co bylo ale důležitější, tak oba byli ve svých oborech kapacity, Olaf byl geolog a Kate antropoložka. Dvakrát jsem byl na jejich přednáškách a hltal každé slovo. Kate byla veteránkou mnoha misí po Asii a o jeden turnus jsem se s ní minul na nalezišti. Ona právě odjížděla na svojí druhou misi s Jehudou Nelsonem a já přijížděl poprvé do Asie. Byli jsme si vzdálení jako dva světy. Ona byla okouzlující superhvězda, národní hrdinka a já začínající antropolog, který vyšel ze školy.

"Příští týden se setkáš s Olafem Bergenem a Kate Kristiansovou..." Pořád mi zněla v hlavě majorova věta. "Setkáš..."

Neuvěřitelné!

Major mě naštěstí nechal svým myšlenkám a já vzápětí usnul. Probudilo mě až důrazné, přesto však ohleduplné zatahání za uniformu a já se vysypal z auta.

"Támhle je umývárna." Ukázal prstem major k dřevěné boudě, která z venku vypadala nic moc, ale uvnitř byla útulná, moderní a hlavně vytápěná. Byl konec léta, o slovo se už hlásil podzim a s ním spojené citelné noční ochlazení. Sedl jsem si do sprchy a nechal na sebe stříkat horkou vodu. Po asi hodinové koupeli jsem se osušil a oblékl novou teplákovou soupravu. Před vchodem do sprchy na mně čekal voják, který mě odvedl do mé chatky. Čekalo tam na mně jídlo v podobě sýrů, masa, zeleniny a džusu. Maso jsem začal hltat ze zvyku jako první, ale pak jsem si uvědomil, že to je pitomost, že to mám za sebou a smál se na celé kolo. Jestli v té chatce byla kamera nevím, ale pokud ano, dal jsem majorovi a psychologům asi pěkného brouka do hlavy...

Jídlo jsem se pokoušel jíst pomalu, ale zvyk byl silnější, musel jsem se doslova násilím nutit k tomu, abych nehltal a pomalu žvýkal. Stejně jsem tak obrovskou porci zhltnul v rekordním čase, svalil se na postel a usnul.

Další den jsem se probudil pozdě odpoledne, něco jsem snědl, prošel se kolem chatky, rychle do sprch a zase zalezl do peřin. Tohle jsem praktikoval další dva dny.

Tělo hltalo jídlo, spánek a celkovou pohodu. Potřeboval jsem si konečně odpočinout, protože jsem byl na pokraji zhroucení. Těch šest neděl bylo doslova vražedných. Jako na zavolanou za mnou druhý den přišel sportovní masér a ten uvedl moje bolavé tělo zpátky do formy. Ke konci týdne se u mne zastavilo jedno z dvojčat, že mě odveze do Stockholmu, že se tam setkám s Olafem a Kate.

XXX

Cesta proběhla bez zvláštních příhod s jednou močící zastávkou, kdy po mně zrzek obezřetně pokukoval, nejsa si jist, zda mu oplatím předchozí kopanec. Kašlal jsem ale na něho, v hlavě mi hučelo jako v úlu a jedna myšlenka stíhala druhou. „Olaf a Kate“ neustále jsem si opakoval jména národních ikon. Pořád jsem nemohl uvěřit, že se s nimi osobně setkám.

Opět jsem se ocitl ve Stockholmu, projížděli jsme k centru, napravo byl Drottningholm, sídlo Karla Gustava XVII, přešli jsme most a zahruli k nějakému kempu plného cyklistů ve žlutých trikotech. Kempem jsme projeli a zastavili u omšelého nenápadného baráčku v ulici Carl Larssonsvägen.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tu měly zdržovat naše dvě celebrity. Obezřetně jsem se proto rozhlédl kolem, čekaje od majora a jeho lidí nějakou sviňárnu. Dvojčátko se ale tvářilo naprosto normálně a tak jsem za ním vykročil. Vešli jsme do domu, kde seděli na židlích v kuchyni dva pánové, podle vzhledu typičtí vojáci. Mladý Pettersen jen na ně kývnul a postrčil mě do obývacího pokoje s tím, že hosté brzy dorazí.

Tvrđnul jsem na gauči asi dvě hodiny, když před domem zastavila dodávka a z ní vyšli tři lidé, dva muži a jedna žena. Prvního z pánů jsem nemohl ani poznat, byl to major Pettersen a v civilním obleku vypadal dost nepatřičně, asi jako když navléknete vzteklého buldoka do miminkovského bodýčka. Pořád se ošival a když jsem se na něho usmál a okomentoval jsem jeho vzhled, jen spolknul jedovatou slinu, kterou mě chtěl počastovat a děsně se zamračil...

„Představuji ti Olafa Bergena a Kate Kristiansovou.“ Formálně nás seznámil major a já se ocitl v sedmém nebi.

Kate byla velice bezprostřední, měla pro mne samý úsměv a snažila se uklidnit mojí trému. Olaf byl lehce odměřený a bedlivě si mě prohlížel.

„Jste pro nás nadějí, jak švédské paleonauty zase vrátit do hry...“ Odtušil nakonec Olaf. Nerozuměl jsem a zeptal se ho, jak to myslí.

„K tomu se ještě dostaneme, teď máš před sebou ale ještě další výcvik v Německu a vše může být i jinak.“ Vážně pokývala hlavou Kate

„Jak je ten výcvik náročný?“

„Jde o to...“ Začal major, ale Olaf ho rázně přerušil:

„Počkejte, majore!“ Major se zakabonil ještě víc, ale poslechl.

„No jasně...“ Uchichtla se Kate. „... náš První je velký šéf...“ Olaf ale na tuto poznámku nereagoval a pokračoval:

„Je to tak trochu politika. Na Jehudu tlačí Američani a Rusové a chtějí pro sebe víc zástupců ve skupinách. Jehuda rozhodl, že zvýší nároky na uchazeče. Amíci zbudovali speciální výcvikové středisko, kde cepují adepty až za únosnou mez. Tady major a jeho hoši zorganizovali podobný výcvik jako mají Američané. Výsledným produktem jsi ty. Naši dva zástupci vybraní před tebou byli vyřazeni. Na jejich místa byli vybráni právě Rus a Američan. Další výběrové řízení připadne na příští týden. Chystáme v naší zemi rozsáhlou mediální kampaň mezi odborníky v našich oborech, aby se přihlásili, protože nás dva už Jehuda do svého týmu nechce!

„Cožé?!“ Vyhrkl jsem. „Jak to, že nechce?!“

„Protože bychom nebyli schopni absolvovat tak náročný výcvik, který teďka Jehuda zavádí. Budeme součástí poradního týmu a budeme vyhodnocovat vaše objevy, ale za Bránu se už nejspíš nepodíváme.“ Pokrčila rameny bezradně Kate a pokračovala

„Člověk, který půjde do Německa, musí být odborně naprosto bez chyby, fyzicky nadprůměrně zdatný a k tomu výborný střelec. Navíc musí být tak trochu beran a zároveň absolutně loajální vůči skupině...“

„Skloubit všechny tyto vlastnosti...“ Pokračoval Olaf. „... do jednoho člověka je velice obtížné, zvláště když vybíráš pouze z tří stovek lidí, kteří připadají do úvahy. A jak už ti řekla Kate, my už jsme odkecaný...“

„Tenkrát jsme prostě byli delegovaný z nouze, máme sice oba velmi dobré odborné znalosti, oba jsme publikovali, dělali náročnou terénní práci, ale žádný z nás už nezvládne to, co Jehuda nově požaduje. Proto seš tu ty, abys reprezentoval Švédsko.“

Na Olafovi byly vidět oprávněné obavy a já zjistil, že si mě všichni tři zkoumavě prohlížejí.

„Nebudem ti nic nalhávat...“ Pokračovala Kate. „... Amíci a nově i Číňani makají na svých lidech už rok. Ty máš za sebou měsíční výcvik...“ Smutně se na mně podívala.

„Já jsem svojí práci odvedl!“ Rozdurdil se major.

„Tebe taky nikdo neobviňuje...“ Ujistil ho Olaf. „Budeme muset pracovat s tím, co máme.“ A opět si mně pátravě prohlížel.

Debatovali jsme dlouho do noci. Olaf a Kate mě široce informovali o kurzu, který museli podstoupit v Německu. Co jsem tak pochopil, tak kurz byl velmi tvrdý i za doby Olafa a Kate. V současné době, jak říkala Kate, je mnohem tvrdší.

„Zaměřili ho na součinnost lidí ve skupině, zkoumají jestli jsou lidé schopni obětovat svůj život pro blaho skupiny. Provádějí rozsáhlé psychologické testy a součástí kurzu je intenzivní střelecká příprava.“

„Tou jsem už myslím prošel...“ Namítl jsem. Katin pohled sklouzl na majora, který si nožičkou čistil nehty, ten jen kývl hlavou a prohlásil:

„Ani náhodou, mladej.“ Sice seš dobrej v brokovnici, ale s pistolí seš na tom mizerně a z kulometu ještě horší. Neumíš navázat spojení, v boji muže proti muži seš absolutní nula a zabít psa se ti pořád ekuje.“

Olaf si mě opět kriticky prohlížel a pak pošeptal něco své kolegyni. Ta jen zamítavě zakroutila hlavou a zeptala se:

„Jakej navrhuješ tedy postup?“ Pettersen se dál věnoval svým nehtům, pak ke mně vzhlédl a povídá:

„Nikoho lepšího stejně nemáme. Zítra bych ho odvezl na šroťárnu... přeci jenom máme ještě týden čas.“

„A co chceš někoho naučit za týden?!“ Rozčílil se Olaf.

„Za týden se toho dá naučit hodně, Olafe...“ Odušil major a škaredě se na mně zašklebil.

S touto poznámkou jsme se rozešli a já se až do rána převaloval na posteli. Vůbec jsem nedokázal zamhouřit oči. Pronásledovaly mě černé myšlenky a pocit, že jsem vlastně absolutní nula. Až nad ránem jsem na chvíli zabral, ale to už mě vzbudilo jedno z dvojčat a vykopalo mě z postele.

Nasedli jsme do velké limuzíny Audi, řídil major a v hustém provozu hlavního města řádl jak černá ruka. Tolik dopravních přestupků jsem v životě neviděl. Jízda na červenou a předjíždění na plné čáře bylo to nejmenší.

Po dvouhodinové jízdě na sever jsme se ocitli v nějakém opuštěném průmyslovém areálu. Když jsem vylezl z auta, zaslechl jsem štekot psů. Na majorově tváři se objevil jeden ze vzácných úsměvů. Když zjistil, že si ho prohlížím, zahromoval a poručil ať si z kufru vytáhnu ochranný oděv a koukám se jít převléknout.

Poslechl jsem, co mi ostatně zbývalo. Major se choval celkem korektně a sem tam nějaký ten kopanec, co jsem slízl, nestál za řeč.

Převlékl jsem se do tepláků, navrch dal vatovanou kombinézu a už na mně běžel první pes. Měl jsem gumový obušek a motivaci ukázat majorovi co ve mně je. Prvního psa jsem rychle poslal k zemi a už běžel druhý, ten mi ale dal hodně zabrat, protože mi ukradl obušek. Major

se chytal za hlavu, řval, že jsem neschopný hovado. Pes mi ale utekl a v tom obleku jsem ho nemohl honit.

„Ukážu ti, jak se to má dělat.“ Procedil skrz zuby naštvaný velitel a vydal příkaz k vypuštění dalšího zuřivce.

Z klece vyběhl veliký rottweiler, odhadem tak sedmdesát kilo a namířil si to rovnou k nám.

„Uhni mi!“ Zasyčel major a udělal jeden krok směrem ke zvířeti. To po něm skočilo, major se přikrčil, chytnul obludu za přední tlapy, využil její kinetické energie a praštil s ní o zem. Zvíře jen hluboce vydechlo a zůstalo bez hnutí ležet.

„Vidíš?!“ Obrátil se na mně můj učitel. „Žádněj nůž nebo obušek, stačí ti jen holé ruce a je jedno, jak je zvíře velký! Tak si to pamatuj, hnuse!“ Pak se otočil na psovoda a křikl:

„Další!“

Otevřela se klec a z ní vyběhl německý ovčák.

„Teď sleduj...“ Špitl polohlasem major a jak na něho zvíře skočilo, vykopl pravou nohu proti psovi. Ten se od majora odrazil a zůstal bez hnutí na místě.

„Při tomto způsobu musíš bejt hluboce předkloněnej, protože tě jinak to zvíře převrátí. Další, kurva!“

Dalším psem byl pitbulteriér, obávaný pes používaný některými chovateli na psí zápasy. Major s ním naložil, jako s rottweilerem.

Následovalo asi deset psů, na kterých mi major ukazoval techniku zabíjení. Pak mi nechal poslat menšího vlčáka, kterého se mi podařilo chytnout za srst, svalit se s ním na zem a psa zaškrtnout.

„Nesmíš se ho bát! Pořád z nich máš respekt! To je největší blbost. Je to jen kus chlupatého a štěkajícího masa. Nic víc!“

Po sedmém psu mi to konečně začalo jít. Desátého psa jsem složil jako major, kopancem přímo do hrudi. Náraz mě sice převážil a já upadl na zadek, ale pes byl mrtvej.

„Další!“ Jen tak tak jsem se vyhoupl na nohy a už tu byl další ovčák. Pak major vyhlásil přestávku na jídlo. Ládoval jsem se masem a zeleninou a po očku sledoval televizi, na které major zpomaleně promítal nejprve video z jeho vystoupení, pak z mého. Komentoval, kde jsem dělal chyby a kde se mám zlepšit. Po obědě následovala další psí série sestávající z dvaceti německých ovčáků. Poté jsem měl asi dvouhodinovou pauzu, kterou jsem využil pro osprchování a klimbání u rádia. Následovaly, jak jinak, střelby z pistole... Spát jsem šel asi o půlnoci. Major mi zakázal sprchu, že se prý moc meu...

Ráno dvacet psů, po obědě střelby z brokovnice a z pistole, večer třicet psů a střelba z kulometu. Opět jsem se celý den nemohl koupat, v čem jsem se ale koupal byl můj pot. Major mi před každým psem poručil udělat dvacet kliků.

Jediné, co na tomto týdenním cvičení bylo pozitivní, bylo jídlo, nikdy jsem se tak dobře a vydatně nenajedl.

V pátek jsem byl už téměř mistr v likvidování psích sparingpartnerů... nebo jsem si to alespoň myslel, protože na mně major nechal vypustit "nedopatřením" dva psy najednou. Málem jsem při tom pustil do kalhot, protože každý pes na mně běžel z jiné strany. Vyhodnotil jsem toho, který se ke mně dostane dřív a k němu se rozběhl. Těsně před dopadem jsem se přikrčil, nastavil mu nohu. Pes nalétl na botu a odpadl, to už tu byl ale další a po očku jsem zaregistroval, jak se pomaličku otevírají dveře dalšího kotce. Druhého psa jsem chytnul za kožich, využil jeho energie a zajel mu kolenem do žeber. Ani jsem se nekoukal jestli je mrtvý a už jsem se musel postavit dalšímu chlupatému masu, jak major nazýval psy. Štěkající nebo chlupaté maso, takové označení používal můj cvičitel pro nejbližšího přítele člověka. Zajímalo mě, jestli major nějakého psa vlastní, ale neodvážil jsem se ho zeptat.

Za sobotu jsem zabil čtyřicet psů...

„Mejt se nebudeš, ať z tebe ucítí ti bastardi respekt!“ Oznámil mi major poté, co jsem ho požádal o sprchu. „A za drzost si dáš padesát kliků!“

Lehl jsem na zem a po odklikování jsem byl zase připraven na majorovy sviňárny. Poděkoval jsem mu, ten jenom kývl a poslal mě do postele.

Druhý den jsem spal až do oběda. Major mi udělil ještě posledních několik rad, jinak jsem celý den odpočíval a cpal se. Navečer si pro mě přilétl vrtulník.

Major se se mnou rozloučil, řekl, že jsem zkurvenej parchant a ať to těm podělanejm amíkům nandám, protože jinak si mě najde a roztrhne mi prdel od ucha k uchu (jak jinak...). Já mu poděkoval, že většího zkurvysyna jsem neviděl a major, potěšen mojí jadrnou mluvou, mě obejmul a kopancem poslal k vrtulníku.

Vyhouppl jsem se do sedačky, připoutal se a zamával majorovi a dvojčatům. Ti měli na tváři zářivé úsměvy a pokynuli mi na pozdrav.

XXX

Letěli jsme večerní oblohou a pod námi svítla městeček a roztroušených domečků, rozházených jak skleněné kuličky na cestě. Díval jsem se ven z okna a uvědomil si, že nikdo z těch lidí nemá ani tušení, jaký výcvik musí paleonauti podstoupit, než mohou projít Bránou. Každý si výzkumníky idealizoval, představoval si zapálené vědce, mladé zdravé lidi, které naučili střílet a poslali na průzkum dávných časů. Nikdo netušil, jak brutální výcvik musíme absolvovat a kolik to stojí utrpení nás a zvířata, která se nám dostanou jako cvičný objekt. Když jsem četl knihu Olafa a poté i Kate, na nic podobného jsem nenarazil. Je to jak říkala Kate, za jejich doby bylo požadováno bezvadný fyzický a psychický stav, odborné znalosti a základy ve střelbě. V Německu prošli sítím, které vyselektovalo možné slabé kusy, dosazené díky známostem a protekcí a Bránou prošli jen opravdoví profíci. To, co Jehuda nyní zavádí, je díky jeho fiasku, které utrpěl v devonu a kambriu, kde přišel o rekordní počet svých lidí. Brána nebyla nikdy jednoduchý podnik. Jednalo se o pravý divoký Challenge, kde se mohlo přihodit opravdu všechno a Jehuda Nelson chtěl mít kolem sebe jen zdatné jedince. Zároveň nemohl svoje výpravy provádět pouze za pomoci vojáků. Velmi dbal na vědeckou hodnotu cesty a zakládal si na přesném zaznamenání všech přinesených vzorků i učiněných objevů. I samotní vojáci byli pečlivě školeni v paleontologii. Jednak, aby poznali nebezpečné tvory, a aby případně upozornili své vědecké kolegy na něco zajímavého.

Už let nad výcvikovým prostorem nevěstil nic dobrého. Cvičiště bylo na kontinentální Evropu nezvykle veliké a panovala tu tma. Nikde ani světýlko, jen těsně před přistáním jsem zaregistroval poziční světla heliportu a pár mdlých zářivek blikajících na vzdálených barácích. Vrtulník přistál a já vyskočil ven. Jakmile jsem se dotknul nohama země, pilot se rychle vznesl.

Zůstal jsem stát sám s taškou v ruce uprostřed přistávací plochy rozhlížeje se kolem, jestli mě nepřijde někdo přivítat.

Nestalo se tak.

Vytušil jsem, že tato taktika bude jistě součástí přijímacího ceremoniálu.

Nemýlil jsem se.

Najednou se ze tmy vyřítili dva velicí němečtí ovčáci. Upustil jsem tašku na zem a založil si ruce v bok. Ovčáci s vyplazenými jazyky se hnali ke mně, ale jak se víc a víc blížili, začali zpomalovat až se asi pět metrů ode mně zastavili úplně. Vykročil jsem k nim a oni se dali na útěk. Najednou jsem pochopil Pettersena proč mi zakázal sprchu. Smrděl jsem jak tchoř. Byla to smrt, co ze mně ti psi cítili a pochopili, že nejsem jen tak obyčejný figurant. Pokrčil jsem rameny, popadl tašku a vykročil k barákům. Bedlivě jsem prohlížel trávník před sebou, hledaje nějakou léčku. Nechtěl jsem, aby mě někdo překvapil výskokem ze země, když jsem měl tak nadějný příjezd.

Útok kupodivu žádný nepřišel. Odnikud se ale přede mnou objevil vysoký důstojník v černém baretu, ze kterého se šklebila hlava *Tyranosaura* (odznak zvláštních jednotek, které doprovázely Jehudu a vědce skrze Bránu) a přísně si mě měřil. Pohled jsem mu opětovně a skenoval jeho ledově modré oči. On nakonec pokýval hlavou a podal mi pravici.

"Tak tohle jsme tu ještě neměli. Ty seš ten Švéd, já jsem velitel výcviku, kapitán Gerhard."

Představili jsme se a začalo vzájemné oťukávání.

"Koukám, že Švédi konečně poslali někoho, kdo to nezvoře už při přistání. Zdá se, že jste se poučili." Pochválil mě Němec. Pokrčil jsem rameny a ohlížel se po okolí.

"Nervózní?" Zeptal se kapitán a zapálil si cigaretu.

"Ani ne." Ale sotva jsem to dořekl, něco mokrého a tlustého se obtočilo kolem mého krku a vytáhlo mě to asi do dvou metrů. Začal jsem se škrtit, mrskal jsem nohama a když už jsem téměř omdlel, tak lano, na kterém jsem byl zavěšen, povolilo a já spadl na zem, jak pytel brambor. To, že jsem si odřel kolena a vymkl kotník, nic neznamenalo oproti tomu co mělo přijít.

Ještě jsem se nestačil ani pořádně vzpamatovat, když jsem uslyšel sprosté klení toho Němce, za které by se nestyděl ani major Pettersen.

"... ty posraný severský hovado! Ty prase, smrdíš jak pytel sraček a tímhle na sebe tak přilákáš pozornost! Svoji nepozorností jsi způsobil smrt dvou lidí! Jak to hodláš, ty dobytku, vysvětlit?! Postav se, ty svině, když s tebou mluvím!" Řval Němec a kopal mě přitom do břicha. Když jsem se trochu sebral a postavil se do pozoru, dostal jsem strašlivou facku, že jsem letěl snad dva metry vzduchem. Následoval další příval nadávek a kopanců.

Znova jsem se postavil a znovu jsem dostal, tentokráte do břicha. A nářez měl pokračování.

Tomu, co jsem tenkrát prožíval, se říkalo odborně: Nástupní nakládačka. Psi jsem sice zvládl, ale maníka v černé kombinéze zavěšeného ze stromu na tenkém laně, jsem si nevšiml. Kdybych ho objevil, tak na mě měli nachystáno další překvapení. Podávalo si mě tenkrát asi pět lidí a když skončili, hodili mě do studené vody a řekli, že mám deset minut na to, abych se dostavil na kilometr vzdálený pahorek, tam vybudoval provizorní nástrahy a zmapoval terén. Nepřemýšlel jsem o úkolu, věděl jsem, že ho stejně nesplním, ale musím se o to alespoň pokusit. Major Pettersen a jeho kumpáni na nás chystali podobný nesmyslný zadání a já byl rád, že to fackování konečně ustalo. Za těch deset minut jsem se jen tak tak dobelhal na vršek, cestou ulomil pořádný klacek, který mi sloužil jako opora k mé bolavé noze. O nějakém zmapování, nástrahách nebo určení přístupových cest nemohlo být ani řeči. Svalil jsem se na zem a odpočíval.

Kapitán Gerhard měl tu nepříjemnou vlastnost, že chodil tak, že ho nebylo vůbec slyšet. S majorem a jeho dvojčaty se to nedalo vůbec srovnávat. Kapitán byl jak rys, mrštný a tichý. Když jsem si vychutnával chvilku klidu a snažil se třením zahřát, něčí ruce mě vytáhly za krk nahoru.

"Tak a teď tě dám oběsit!" Zahromoval kapitán. "Víš ty prase, že tu máš hlídat?!" Pustil mě zpátky na zem a vykřikl:

"Provaz!" Jeden z pochopů mu hodil lano, major ho v letu chytil a než jsem se zmohl na účinný odpor svázal mi nohy.

"Támhle na tu větev." Ukázal kapitán a dva z jeho lidí chytili lano, dotáhli mě po zádech k dubu, lano přehodili přes větev a vytáhli nahoru. Zůstal jsem viset asi tři metry nad zemí.

"Ať si Švédové zkusí poslat dalšího nýmanda!" Utrousil Gerhard a spolu s ostatními odešel. Zůstal jsem tam viset ve vzduchu, tělo dobité, promrzlé, v kotníku mi navíc pulsovala intenzivní bolest.

Za normálních okolností bych se zhoupnul, přitáhl se ke kotníkům a pokusil se rozvázat (nevisel jsem tak prvně), ale zhmožděná žebra a napuchlý kotník takový kaskadérský kousek naprosto vylučovaly.

Tušil jsem, že tu museli nechat minimálně jednoho pozorovatele, aby hlásil mé počínání kapitánovi. Každá minuta času, co jsem tak visel, ze mne ždímal zbytky sil, co jsem ještě měl. Pomalu jsem se začínal rozhoupávat, v úvratí jsem udělal jakýsi švih a tak se v další úvratí dostal dál. Další úvrat' a další švih. Větev, ke které jsem byl uvázaný se začala nebezpečně houpat a občas se ozval nepříjemný zvuk praskajícího dřeva.

Pak to přišlo. Konečně jsem se dostal tak vysoko, abych se mohl skrčit a pevně sevřít provaz, za který jsem visel. Větev držela a já se držel provazu. Zatím jsem mnoho nezískal, jedna

nepříjemná poloha vystřídala druhou. Děkoval jsem ale majorovi a dvojčatům za ty nekonečné série shybů co jsem musel dělat, protože moje ruce, i přes vyčerpání a únavu, neměly problém mě držet i v takovéto podivné poloze.

Pohledem jsem prozkoumával uzel, za který jsem byl uvázan a konečně objevil konec provazu. Musel jsem ho rozmotávat pouze jednou rukou a aby toho nebylo málo, tak se pode mnou zjevili tři ublafaní psi. Byli to dobrmani a vyskakovali nebezpečně vysoko. Musel jsem střídat ruce, protože rozvazování uzlu mi zabralo víc času, než jsem si původně myslel. Bestie na zemi vrčely a čekaly, až jim jídlo spadne samo se stromu. Vyhoupl jsem se na větev a pokračoval v rozvazování v poněkud pohodlnější poloze. Větev ale tu a tam vydávala podivné praskavé zvuky a já se modlil, aby to vydržela ještě pět minut.

Měl jsem štěstí.

Podařilo se mi doručkovat ke kmeni stromu. To ovšem spustilo novou kakofonii psího štěkotu, která jakoby vybízela slézt se stromu a jít si s nimi popovídat.

"Později." Zavrčel jsem, ale psi štěkali dál.

Rozvázal jsem si tkaničku od bot a podíval jsem se na zraněný kotník, vymknutý nebyl, ale napuchlý ano. Rozdrtil jsem několik listů dubu, smísil je se slinami a udělal z nich kašičku. Kašičkou jsem pak pomazal kotník i žebra a nazul nazpět botu. To šlo jen velmi těžko, kotník se zvětšil a já ji musel povolit. Nakonec si mi tam nafouklou nohu podařilo vecpat a začal jsem přemýšlet, jak naložím s těmi psy.

Pak jsem si vzpomněl na lano, za které jsem visel se stromu a udělal na něm smyčku. Slezl jsem o patro níž a začal na sebe lákat ty mizerný černý bestie. Dobrmani, vida, že se žrádlo konečně rozhoupalo a vydalo se na špacír, zbystřili a vyrazili za mnou. Hodil jsem mezi ty tři krky smyčku a jednoho z nich ulovil. Zatáhl jsem prudce oprátku a vyhoupl se s ním nahoru. Připadal jsem si jak pavouk, který uchvátil mouchu a spěchá s ní do spížírny. Pes sebou divoce škubal, ale po minutě ho to přestalo bavit. Vytáhl jsem ho k sobě, malou čepelí, co jsem měl zastrčenou v botě, mu podřízl hrdlo a napil se jeho krve. Byla krásně teplá a vlévala do mého zmučeného a hladového těla sílu. Psi dole, jakmile ucítili krev zastříhali ušima a spustili vytí za svého zemřelého kamaráda. Když jsem se dal trochu dohromady, zase jsem se spustil níž a lákal potvory na syrové maso. Psi už ale byli obezřetní a jen neochotně se přibližovali. Věřili nebezpečí a proto jsem se rozhodl k nebezpečnému činu. Seskočil jsem na zem a rozběhl se k dalšímu stromu, který stál hned poblíž. Psi pochopitelně za mnou. Pohled na utíkající kořist jim dodal odvahy a zbavil je obezřetnosti. Vyhoupl jsem se na nejspodnější větev a jen tak tak unikl psím tesákům. Psi provedli druhý nájezd, při kterém jsem mezi ně hodil laso. Netrefil jsem se, ani druhý pokus nebyl šťastný, až napotřetí návnada zabrala. Opět jsem vytáhl dobrmana za krk a vyšplhal s ním nahoru. Scénka s krví se opakovala a příjemně osvěžen jsem si nahlas říhнул. Opět jsem byl optimistou. Jednoho dobrmana zvládnou levou zadní. Rozhlídnul jsem se, ale pes nikde. Slezl jsem tedy dolů na zem, připraven v nejbližším okamžiku utéct do bezpečí koruny stromu. Nikde se však nic neozývalo. Les byl tichý, tedy známka, že tu ještě někdo je, ale ten někdo byl pochopitelně dobře schovaný. Vzpomněl jsem si na majora, který nás s Kurtem učil, že když chceme objevit pronásledovatele, tak musíme chodit v mírné spirále a dávat za sebe nástrahy, suché větve a podobné věci. Pronásledovatel se jistě dřív nebo později do takové pastičky chytí a my budeme vědět s kým anebo s kolika nepřáteli máme tu čest.

Tento mírný kopeček byl pro spirálovitou hru jako dělaný a já se vydal dolů. Postupoval jsem velmi opatrně a tiše, bedlivě pohledem prohledávajíc okolní křoviska. Na nic nepřírozeného jsem ale nenarazil, pokud tu někdo byl, musel svůj úkryt bedlivě zamaskovat. Oklikou jsem se přibližoval zpátky ke kasárenským domkům, když jsem za sebou zaslechl tiché zapraskání. V duchu jsem se usmál, příkrčil a skryl se za stromem. V ruce jsem měl tlustý klacek a tento mlhavý pocit bezpečí, před kterým mě major Pettersen varoval, se stal mojí skálou. Vrhel jsem jej co nejdál doleva a vyrazil vpravo. Tušil jsem, že dotyčný bude mít na sobě brýle nočního

vidění nebo termovizi a léčku s klackem brzy prohlédne. Musel jsem proto jednat rychle. Divoce jsem se naslepo řítíl lesem k místu, kde jsem zaslechl ten zvuk.

"V lese musíte, pitomci, nějakou dobu nejprve žít, abyste mohli identifikovat všechny jeho zvuky. Vy pitomí šprti a intelektuálové, kterým maminka musela ještě v osmnácti utírat zadek, máte voči a uši nadobro zničené televizí, internetem a podělaným studiem nesmyslů, tak to budete mít dvojnásob těžký. Musíte se vcítit do potřeb lesa, do jeho nálady a života, musíte s ním splynout, pak ho teprve začnete, vy hovada, slyšet!" Nevím proč, ale v tu chvíli mi proběhla tato moudrost, kterou nám s takovou něhou sděloval major Pettersen. Zavřel jsem oči a naslepo běžel lesem, pak jsem najednou sám, zničehonic, zatočil a odbočil doprava. Otevřel jsem oči a dva metry před sebou jsem spatřil vojáka připraveného mě srazit pažbou pušky, udělal jsem klasický fotbalový skluz a podrazil mu nohy. Oba jsme se svalili na zem, on na mně, ale já měl výhodu dopředné energie a byl jsem totálně nasraný. Převrátil jsem si ho na bok a pak pod sebe a začal jsem mu sázet do obličeje jednu ránu pěstí za druhou. Když už jsem tušil, že má dost, vytrhl jsem mu pistoli a uskočil od jeho těla pryč. Předpokládal jsem, že mu kumpáni přijdou na pomoc a nechtěl jsem se podruhé ocitnout na stromě. Nikdo však v okolí nebyl. Maníka jsem svázal, sebral mu brýle nočního vidění, nějaké zásobníky a utíkal k barákům. Tušil jsem, že se musí pravidelně hlásit a nechtěl jsem propást svoji příležitost. Běžel jsem naplno, co mi síly stačily k prvnímu baráku. Byla to spartánsky zařízená umývárka. Přikrčil jsem se pod okny a běžel dál. Narazil jsem na opuštěné sklady a pak vepředu uviděl další přízemní domek s rozsvícenými světly. Střecha se ježila anténami, neklamně znamení velitelského centra. Před dveřmi pokuřoval jeden voják, pak se otočil a zapadl do domku. Rozběhl jsem se v předklonu k domku a když už už jsem chtěl vzít za kliku, něco mě popadlo, omotalo sítí a zvedlo do výše.

Houpal jsem se na podivné konstrukci asi tři metry nad zemí, zabalený do jemné síťoviny.

"Já vám povídal, že to bude fungovat..." Klidně prohlásil neznámý hlas.

"Jo, funguje to." Ozval se druhý. Zapíral jsem ruce a nohy, ale vše marné, byl jsem jak ve svěráku, přitom látka byla poddajná a měkká.

Pomalou mě začali spouštět.

"Rozvažte ho." Prikázal hlas, o kterém jsem předpokládal, že bude patřit kapitánovi. Nějaká síla mě roztočila na druhou stranu a já vyrotoval na asfalt a odřel si při tom uši. Pistoli někdo odkopnul stranou, kapitán mě vyzdvihl za límec až k sobě a zabručel mi těsně u obličeje: "Tak ty sis, Švéde, myslel, že nás převezesh, co?" Zacloumal se mnou sem a tam. Byla to nádherná příležitost dát mu pěknou hlavičku, ale neodvážil jsem se domyslet, co bych si tím následně způsobil...

"To, že se ti povedlo chytit jednoho z našich lidí, byla spíš náhoda, ale napadnout naše velitelské stanoviště může jenom magor!" A ušetřil mi ránu na solar, ne tak velkou, jakou jsem byl zvyklý dostávat od majora, ale bolelo to.

"Teď se jdi převlíct, brzy ráno začínáme s výcvikem..." A kopancem mě propustil pryč. Ujal se mě jeden z jeho hlídacích psů, vysoký chlap s licousy a odvedl mě do skladu. Tam mi naházal do tašky tepláky, černou uniformu, spodní prádlo a boty.

"Víc, blbečku, nepotřebuješ." Prohodil knírač a strkal mě ze skladu. "Spíš na šestce." Ukázal do tmy, kde jsem tušil další domky, otočil se na patě a zmizel zpátky ve velitelském baráku.

Ještě před tím, než jsem zalezl do postele jsem zašel do umývárky a důkladně se osprchoval v horké vodě. Kotník jsem si nakonec ledoval studenou a zavázal provizorním obvazem, který jsem si udělal z roztrhaného trička. Hned poté jsem se vydal na "šestku", což byl na dva dlouhé měsíce můj nový domov.

V baráčku už byli ubytovaní mí kolegové, kteří přiletěli přede mnou. Pozdravili jsme se, podali si ruce a dlouho do noci si vyprávěli své příběhy. Byli tam dva Čňani, dva Američani, jeden Polák, Argentinec, Francouz, Rus a já, zástupce Švédského království. Ukázalo se, že to není tak hrozné jak mi to líčila Kate s Olafem. Samozřejmě, jistá řevnivost tu mezi

jednotlivými účastníky byla, ale to, že vás pustili na pokoj prakticky znamenalo, že jste v týmu. Člověk by musel udělat hodně velikou botu, aby ho vyhodili. Ty dva adepty přede mnou vyloučili už v přijímacím ceremoniálu.

Následný den byl ve znamení fyzické přípravy. Museli jsme klikovat na výdrž, tam jsem se umístil hned za Rusem v počtu sto pěti kliků, z toho mi asi deset vůbec neuznali. Přítahů jsem udělal dvacet tři - v této disciplíně jsem obsadil čtvrté místo, sklapovaček dvěstě deset - první místo a tři sta dřepů - předposlední.

Celkový výsledek více než slušný. Důležité bylo, že v žádné disciplíně jsem neskončil poslední. Kdo skončil poslední měl peklo a instruktoři si na něho zasedli. Nedělaly se tu ale prasárny, na které jsem byl zvyklý od majora nebo od jeho dvojčat. Bylo tu prostě vidět, že s námi počítali. Co byla ale docela změna, bylo neustálé běhání s padesátikilovým batohem na zádech. Běhali jsme desetikilometrové zrychlené přesuny s batohem a s výzbrojí. Po litrech z nás lilo pot. Instruktoři na nás vypouštěli nejenom psy, ale i medvědy anebo poraněného tygra. Rána z M4 je ale vždy spolehlivě poslala na onen svět. Psy jsme ale museli zabít ručně, maximálně s pomocí nože nebo klacku.

Každý týden se dělalo přezkoušení tělesných dovedností a velice rychle jsem zjistil, že jsem poslední v děláni dřepů a předposlední ve sklapovačkách. Nezhoršil jsem se, ale ostatní se zlepšili.

Každý den jsem musel dělat tisíc dřepů a tři sta sklapovaček, kliky jsem ani nepočítal.

Kromě fyzické přípravy byla součástí kurzu příprava střelecká. Ta se skládala z pudové a mířené střelby. Během týdne jsem vystřílel deset tisíc nábojů. Zlepšoval jsem se nejenom já, ale i ostatní. Jeden z Američanů se na mne tvrdě dotahoval střelbou z brokovnice, ale z pistole jsem byl ze všech překvapivě nejlepší. Tady se naplno ukázala majorova škola, i leckterý instruktor pochvalně kývl.

Večer, když nám skončila drezůra, tak nám pouštěli videa z misí anebo jsme blbli na animačním simulátoru. Jednalo se vlastně o virtuální realitu s naprogramovanými příšerami a reálným povrchem. Měli jsme na zádech batoh, v ruce zbraň a čelili jsme různým situacím. Prostředí bylo tak reálné, že to probíhalo včetně deště a příšerného vedra. Podlaha se pod námi chvěla a když nás nějaká dávná potvora kousla, tak jsme schytili dávku elektrického proudu.

Všichni instruktoři, kteří nás školili, se zúčastnili minimálně dvou misí s Jehudou Nelsonem a předávali nám své veškeré zkušenosti. Pochopitelně to bylo i v jejich zájmu, protože věděli, že se při ostré misi s některým z nás setkají.

V rámci výcviku jsme sledovali i nesestříhané záběry, které byly pořízeny během misí v různých historických obdobích, včetně těch brutálních, kdy došlo k usmrcení jednotlivců.

Po skončení promítání nám byly znovu ukázány jednotlivé chyby, kterých se dotyční dopustili. Pro velikou úmrtnost ve výpravách musel Jehuda značně zpřísnit výběr uchazečů. Dokonce k nám prosakovaly zvěsti, že se uvažuje o založení zbrusu nové školy pro paleonauty, kde se mladí adepti budou učit nejenom paleontologii, geologii anebo antropologii, ale škola bude mít v učebních osnovách střeleckou a fyzickou přípravu. Studenti, kteří tuto školu ukončí, budou mít otevřená vrátka do ostrých misí, samozřejmě po dalších a dalších testech a cvičeních. My, jak se vyjádřil jeden z instruktorů, jsme jen provizorium...

Po další krvavé lázni, kterou Jehudovi způsobila smečka mladých *Allosaurů*, nám prodloužili výcvik o další měsíc. Jehuda přišel o dva lidi a jeden utrpěl děsivá zranění. Rovněž už skončila éra rychlých výprav nalehko, kdy Bránou procházelo jedenáct, maximálně třináct lidí s batohy na zádech. Jako pomocníka si Jehuda bral dva čtyř nebo šestinohé roboty, zvané *Lama*. Jednalo se o autonomní nákladní plošinu. První nesla dálková bezpilotní letadla. A druhá kluba ostnatého drátu, náboje, benzín, agregát a další věci.

Jehuda po poslední zkušenosti rozhodl, že se v blízké budoucnosti výprava uskuteční za podpory jednoho nebo více motorových vozidel.

Týden po svém debaklu se Jehuda ukázal i v našem výcvikovém středisku. Jeho návštěva byla sice očekávaná, nicméně instruktoři z ní měli pěkný vítr. Všeobecně se vědělo, že Jehuda jedná velice impulzivně a nepředvídatelně. Instruktoři se ho velmi báli, dělali nás do úmoru ve střelbě a neustále nám nadávali. Chtěli se před ním předvést a dokonce vyhodili jednoho Číňana a jednoho Američana, kteří podle nich nezvládali výcvik.

Jehudu jsem ten den spatřil vůbec poprvé na vlastní oči a musím se přiznat, že mi od samého začátku naprosto učaroval. Je pravdou, že Jehuda Nelson byl světová celebrita číslo jedna, byl to člověk, který stvořil stroj času, navíc se zúčastnil všech misí. Pro lidstvo učinil neskonalé mnoho vědeckých objevů a přepsal učebnice všech oborů zabývajících se historií, přírodovědou a geologií. Byl to člověk, překypující charismatem, energií a chutí do života. Člověk, jehož IQ bylo kolem sto čtyřiceti a všude ho bylo plno. Když vstoupil do místnosti, oči všech (a nejenom žen) se upřely na něho. Dokázal bavit lidi celé hodiny historkami ze svých cest, ale i jak se musel kousek po kousku prokousávat ke svému cíli, Bráně.

I jeho příjezd mezi nás obyčejné zelenáče bez jakýkoliv zkušeností byl velice zvláštní...

Velitel si nás půl hodiny před příjezdem svého šéfa nechal nastoupit na "buzerák", tedy malý plácek, kde jsme se vždy dozvídali, co se bude ten den dít a kde i na konci dni jsme se shromáždili a vyslechli výtky, případně pochvaly od instruktorů.

Kolona černých pancéřovaných automobilů, předjela před plac, zastavila, ale dveře nikdo neotvíral. Po asi dvou minutách trapného ticha se dveře jednoho automobilu začaly otevírat, ale pak se zase s bouchnutím zavřely. Instruktoři se začali nervózně ošívát a něco volat do vysílaček. Když chtěl jeden z nich přijít k autu, tak se jeho dveře opět začaly otevírat a zase se zabouchly. Došlo mi, že to je nějaká finta a že si z nás Jehuda dělá legraci. Dal jsem své skupině rozkaz rozprchnout se po okolí, ale sotva jsme udělali pět kroků zasypala nás střelba z okolních křovisek a stromů. Uprostřed palby krácel Jehuda Nelson, zarostlý velikým černým plnovousem a smál se na celé kolo. Střelba byla vedena cvičným gumovým střelivem a já sám jsem slízl asi sedm bolestivých zásahů.

"Všichni jste mrtví!" Zahřímal Jehuda. "Tato výcviková skupina pro mne nemá žádnou cenu!" Instruktoři co nás vedli se na sebe nechápavě podívali. "A pro vás, pánové, to platí taky!" Dodal Nelson, když viděl nechápavé obličej našich instruktorů. "Porušili jste veškerá pravidla bezpečnosti, která jsem vám jasně dal!"

"Ale..." Pokusil se velitel, kapitán Gerhard, kterého jsme tu měli prakticky za boha, odporovat. Jehuda ho ale jen zpražil pohledem, jak malého kluka.

"Stáli jste tu jak ovce na jatkách..." Pak se podíval mým směrem a řekl: "Jedině támhletem budižkničemu měl dost rozumu, aby mu došlo, že tu něco nehraje! A to je zatraceně málo! Zvorali jste co jste mohli a tohle je výsledek! Před týdnem jsem přišel o dva nejlepší chlapy, co jsem kdy měl! Kdyby jste tam byli vy, tak jsme mrtví všichni! Hovada!" Vztekal se Jehuda.

"Chci ty zelenáče vidět v akci!" Zavelel, otočil se na patě a odkráčel k opičí dráze. Opičí dráha byla vlastně překážková dráha, kterou dotyčný musel zvládnout během daného časového úseku s plnou polní a se zbraní.

Mojí hlavní zbraní, jak se ostatně dalo čekat, byla automatická brokovnice AA-12. Název brokovnice byla asi tak jediná podobnost s mou Marocchi, se kterou jsem vybojoval stříbrnou medaili na mistrovství ve Švédsku. AA-12 měla bubnový zásobník na 20 nábojů a její účinnost v cíli byla ještě o něco větší než automatická M4 v ráži .50 Beowulf, ale nebyla tak přesná. Brokovnice byla rovněž těžší a já musel navíc s sebou táhnout další čtyři zásobníky a dvě stě kusů nábojů.

Jehuda si pohodlně sednul na tribunu, obklopen svým ozbrojeným doprovodem, který už měl opět zbraně přichystané k výstřelu. Jeho hoši dalekohledy prohledávali okolí a pořád něco švitořili do mikrofónů, které měli decentně přichycené k límci kombinézy. Dva nebo tři z nich si nás zvědavě prohlíželi, ale já se musel pečlivě soustředit na výkon, protože jsem byl třetí na řadě. Předě mnou byl Polák a Argentinec a zvlášť Cibor Broniowski si vedl nadmíru dobře, že i Jehuda pokyvoval uznale hlavou.

Pak jsem přišel na start já. První, co mě čekalo, byl běh po brankách. Byla to vlastně břevna, každým krokem se zdvihajíc o půl metru, na konci byla úzká dřevěná cestička, jen letmo zavěšená na řetězech, tam se člověk nemohl moc rozeběhnout, protože by celou tuto soustavu rozkýval. Následovaly opět branky, tentokrát směřující dolů, ale s metrovými skoky. Pak člunkový běh mezi ostrými železnými traverzami, jedno zakopnutí se rovnalo docela těžkému zranění. Následovala střelba na cíl, plazení pod ostnatým drátem, brodění v blátě, znovu střelba, člunkový běh, branky nahoru a dolů, překážková dráha, kdy poslední překážka byla dva a půl metrů vysoko a s padesátikilovým batohem a brokovnicí na rameni dost problém. Člunkový běh, plazení a síť, kde jste museli vyšplhat do výše dvaceti metrů, slanění, brodění v blátě, střelba, branky a cílová rovinka.

Nejrychlejší čas byl patnáct minut deset sekund. Polák to uběhl za patnáct minut dvacet sekund, Argentinec patnáct minut dvacet sedm sekund.

Já jsem vyletěl po bránách jak střela z katapultu, na řetězovém můstku mi málem ujely nohy, ale srovnal jsem to, aniž by si toho někdo všiml a dolů jsem opět sjel jako vítr. Na člunkovém běhu jsem výrazně zpomalil, protože jsem nechtěl přijít ke zranění a tím se vyloučit z akce. Terče jsem rozstřílel na hadry, úplně jsem na sobě cítil obdivné pohledy Jehudy a jeho doprovodu. Drátem jsem se proplazil raketovou rychlostí a bláto jsem téměř nevnímal. Následovaly terče, které jsem poslal bez zaváhání zpátky do papíren. Cítil jsem, že jsem ještě o chlupek rychlejší než Polák a chtěl jsem se ještě víc zviditelnit... Při výskoku na poslední vysokou překážku jsem neodhadl rychlost a kdy se přesně odrazit (oči jsem měl zalité potem a prachem), prostě jsem do překážky narazil a částečně ji proběhl. Padesátikilový batoh a mých sto kilogramů, vše umocněné rychlostí, kterou jsem nabral při běhu z kopečka, zapříčinilo, že jsem se změnil v neřízenou střelu, která se doslova probourala tlustými, smrkovými fošnami. Než jsem se dostal na druhou stranu, uběhlo drahocenných deset sekund. Síť mi také moc nešla, ale na terčích jsem si zase spravil náladu. Jednalo se o dvacet asfaltových holubů, které jsem dostal všechny. Rovinkou jsem proběhl skoro po čtyřech, jak jsem se naklonil, abych měl co nejlepší čas.

Patnáct minut čtyřicet sekund.

Polilo mě horko.

Byl jsem poslední. Navíc jsem zjistil, že mě hrozně bolí ruka, ale nemohl jsem nic dát najevo. Rozhodně ne v době, kdy u nás byl Jehuda. Další disciplínou byla střelba do terčů ze všech zbraní. Vedl jsem si poměrně dobře, i když ze střelby z kulometu jsem skončil poslední. Brokovnici jsem ale vyhrál a z pistole jsem byl druhý. Z pušky jsme byli všichni dost vyrovnaní, takže to bylo prohlášeno za nerozhodně. Bolest v ruce mi tepala stále silněji, až na můj stav upozornil jeden z Jehudova doprovodu.

"Je vám něco?" Zeptal se drobný starší chlapík, v dlouhém modrém kabátu. Zakroutil jsem hlavou a odpověděl, že se cítím naprosto v pohodě.

"Jo?" Nedal se zviklat mužík, pečlivě si mě prohlížeje.

"Udělejte deset kliků." Nařídil mi klidně. Oči všech přítomných se podívaly mým směrem. Cítil jsem se naprosto trapně.

"Deset, čeho?" Nechápal jsem.

"Deset kliků." Klidně mi (bez řvaní, ó jaká změna!) to zopakoval.

Uposlechl jsem, zaujal polohu a udělal první klik. Snažil jsem se nezatěžovat zraněnou ruku, ale při pátém kliku na jedné ruce jsem trochu víc zatížil druhou ruku a bolest mi projela tělem. Probudil jsem se na ošetřovně. Nade mnou se skláněl náš doktor a ten chlápek, který mi nařídil dělat kliky.

"Člověče, vy se chcete snad zmrzačit? Máte zlomenou ruku..."

"Co?!" Zaskřehotal jsem.

"No ano, pravděpodobně, jak jste proběhl tu překážku. To vás to při střelbách nebolelo?"

"Moc ne..." Najednou jsem si uvědomil, že je konec, že se moje sny o cestě do minulosti právě rozplynuly. Snaha majora Pettersena, Kate, Olafa a instruktorů v táboře přišla vniveč. Nemluvě o tom moři krve a potu, co jsem procedil. Málem mi tam vytryskly slzy. Představil jsem si tu ostudu, se kterou pojedou domů, navíc ta ruka v sádře... Major mě zabije. Takový malý kousek chyběl a mohl jsem uspět. Znovu se mi před očima odvíjel můj běh po opičí dráze, nádherný nástup, krásně rozstřílené terče a pak ten debakl, kdy jsem jako divoký prase proběhl fošnami. Taková blbost! Tu dráhu jsem proběhl snad tisíckrát a takovou fatální chybu jsem nikdy neudělal. Byl jsem tak ponořený ve svých myšlenkách, že mi úplně uniklo, co ti dva nade mnou říkají...

"Tak co tomu říkáte?"

"Promiňte, čemu?" Pánové se na sebe nechápavě podívali a oba najednou spustili:

"Genové léčbě a kompozitové dlaze?"

Pokrčil jsem rameny. "Když to pomůže?"

Ti dva se opět na sebe nechápavě podívali, ale neřekli už nic.

V tom mi to došlo.

"Ale genová léčba je pouze pro..."

"Paleonauty." Přikývl neznámý mužík. "Vítej v klubu!"

XXX

Tak jsem se tedy spolu s Číňanem, Rusem a Polákem stal paleonautem. Ostatní museli do pokračujícího výcviku, kterým prošel pouze Argentinec. To jsem se ale dozvěděl, až když jsem měl za sebou první misi. Nepředbíhejme však. Než se tak stalo, odteklo ještě v řekách hodně vody a z mého těla hodně potu.

Ne že by mě čekal další únavný výcvik, ale čekalo mě secvičení se skupinou. Měli jsme navštívit období zvané Paleocén. Tedy dobu, kdy podle všech dosavadních představ měli vymřít všichni dinosauři a začít éra savců. Přesněji řečeno, měli jsme vstoupit do doby před šedesáti milióny roků.

Toto období (přesněji začátek Paleocénu, tedy před šedesáti pěti milióny let) už jedna skupina navštívila, takže jsme měli základní představu, co nás čeká, ale ta představa byla velmi mlhavá. Podle bezpečnostních měřítek, co do obtížnosti, se jednalo o misi se stupněm 3+ z pětibodové stupnice. Pětka byla pochopitelně nejtěžší mise a tou byly: Karbon, Perm a Devon. Přičemž prvně jmenované období bylo spíše označováno jako 5+... Na výpravu do Devonu už neměl nikdo odvalu. Jehuda tam přišel o pět lidí a říkalo se, že se tam jednou vrátí s tankem...

Paleocén sice nebyl tak atraktivní jako Křída, Jura nebo Trias (tedy zlatý věk dinosaurů), ale bylo to velmi zajímavé období, které slibovalo ne jeden převratný objev. Jehuda si za cíl mise dal zodpovězení otázky, zda dinosauři přežili do třetihor nebo ne. Byl to velmi náročný cíl a tomu se mělo vše podřídit. Proto taky na nás vědce byly kladeny tak vysoké nároky při výběru. Výprava měla trvat minimálně dva měsíce.

Všichni doma na mě byli hrdí, oslavovalo mě celé Švédsko, blahopřejný telegram mi zaslal i král. Já ale na nějakou slávu neměl ani pomyslení. Jehuda jasně řekl, že s kým se nesžije a koho si sám neprověří, ten nikam "nejede".

Makal jsem tedy na sobě ještě víc, každé ráno jsem si dával sto kliků, třicet přítahů, dvě stě dřepů a pak jsem teprve vyběhl na rozcvičku. Po ranní (dobrovolné) rozcvičce jsme se sešli na snídani a plánovali, co vzít s sebou na misi. Já, jako bažant jsem byl pochopitelně raději zticha a poslouchal, co zkušenější borci kolem navrhnou. Zástupce Jehudy byl kapitán Karl Hermann, vysoký, houževnatý Sas, který svými ledovými očima neustále těkal po okolí. Jeho zástupce byl poručík Paul Niedermaer, klidný rodák z Berlína. Jeho melancholický až zastřený pohled dělal na člověka dojem, že má co do činění s člověkem mdlého rozumu. Ale byl by to velice nesprávný odhad, protože Paul vládl pěti jazyky a měl velice dobré znalosti z geologie a antropologie. Původní profesí v armádě byl pyrotechnik a odstřelovač.

Další část osádky naší mise se skládala z pěti vojáků a jednoho seržanta, jenž měl jméno Otto Klausner. Otto byl nesmlouvavý pedant, který, když vám kontroloval výstroj, pokaždé našel nějakou chybu a už jste dělali dřepy s výskokem. To byla jeho specialita, za chrastící přezku jich vám uložil padesát a celou dobu na vaši adresu chrlil proud sprostých nadávek, že by se měl i major Pettersen čemu přiučit.

Zbývajících pět vojáků byli ti nejlepší zabijáci z řad německých zvláštních jednotek armády a policie. Jmenovali se: Peter Klein, Kurt Fischer, Tim Lange, Maximilian Fucks a Joachim Schwarz. Vysocí, dynamičtí, zlí rabiáci, kterým nebylo radno křížit cestu.

Opět musím zopakovat to, co jsem již několikrát řekl, že i vojáci, tedy ochranka nás, vědců, měli velice solidní teoretické znalosti o paleontologii, zoologii, geologii a antropologii. Každý z nich se specializoval na něco jiného. Jestli my vědci jsme museli projít velice přísnými a náročnými vstupními testy, tak tito zabijáci museli strávit hodiny nad knihami a v přednáškových sálech. Pro koho to bylo větší peklo, je otázkou...

Stmelovací výcvik po raním brífinku pokračoval skupinovou činností, která se zaměřovala pokaždé na něco jiného. Především to byl pohyb a orientace v divočině. Pro tento účel jsme využili pohostinnosti Spojených států a odjeli do národního parku Yellowstone, kde jsme se secvičovali.

Poslední týden jsme tak činili i s Jehudou, kterého jsem měl tak prvně poznat blíže. Jehuda odložil veškerou formálnost a návyky světové celebrity stranou a stal se z něho naprosto neuvěřitelně ochotný, kamarádský a obětavý člověk, který byl přirozeným velitelem a hlavně motorem skupiny. Právě díky jeho humoru, neutuchajícímu optimismu a víře se povedlo skupině vždy vrátit (byť v prořídlém stavu) zpátky a přinést ty neuvěřitelné filmové záběry a vědecké poznatky. Bez jeho přítomnosti by mnoho misí skončilo naprostým fiaskem.

Jehuda Nelson pro spoustu lidí představoval druhého otce, celoživotního kamaráda a ideálního partnera. Neuvěřitelně vzdělaného, charismatického a cílevědomého člověka, který bojoval proti lidské hlouposti, závisti a sobectví.

Jakmile si vás vybral do skupiny, stal se vaším silným spojencem a mohli jste se na něho kdykoliv v budoucnosti obrátit a požádat ho o pomoc.

Naší mise se mělo zúčastnit osm vojáků a šest vědců plus Jehuda, tedy patnáct lidí. Charakteristický počet, který Jehuda už neměnil. Politici na něho sice tlačili, ať počet vědců ve skupině zvětší, ale vždy narazili na Nelsonovu neústupnost. Jehuda prohlašoval, že větší počet nekontrolovatelných vědátorů by se mu rozprchl po lese a těžko by je sháněl dohromady. S tímto jeho tvrzení pochopitelně nemůžu souhlasit, ale Jehuda moc dobře věděl, co činí a byl to on, kdo oznamoval rodinám pozůstalým smutnou zprávu. Měl právo vybrat si do své skupiny koho chtěl a toto právo využíval.

Ve výčtu účastníků mojí první mise nesmím samozřejmě zapomenout na našeho velkého pomocníka, kterého už jsem zběžně představil a sice: *Lama II*. Jednalo se o dva čtyřnohé, robotické, paletové nosiče nákladu. Bez těchto "tvorů" bychom nemohli zvládnout tolik úkolů, kolik na nás bylo vyžadováno. *Lama* byla schopna ujít tři sta kilometrů v středně těžkém terénu rychlostí asi sedmi kilometrů za hodinu. Nosnost činila sedmset kilogramů.

Původně jsem si myslel, že na ní naházíme naše batohy, ale byl jsem (jako většina vědců) zklamán. *Lamy* nesly přepravní boxy s dálkovými bezpilotními letouny a munici, plus kluba ostnatého drátu a další krámy potřebné pro splnění mise. Byly absolutně autonomní, stačilo ji určit cestu na mapě a ona za pomoci čidel, radaru a různých dalších senzorů byla schopna najít správnou cestu. My ale pochopitelně žádnou mapu ani družice neměli a tak šla *Lama* za člověkem, který měl na zádech vysílač a ten ji navigoval, kudy má jít.

Start měl proběhnout pátého května, tedy týden po mých osmadvacátých narozeninách. Byl jsem mladý, perspektivní jedinec, jehož budoucnost měla být naprosto skvělá. Dva dny před "odletem" jsem absolvoval "novinářské martýrium", kdy se na mne jak supi vrhli novináři především z rodného Švédska. Proběhlo i několik živých vstupů do televize, kdy mě znovu, tentokrát přímo, pozdravil náš král a popřál mi mnoho badatelských úspěchů. Lidé si moje foto dávali jako tapetu do svých mobilních telefonů, počítačů a dokonce si mě lepili na auta...

Odletového ceremoniálu se zúčastnila moje rodina (se kterou jsem se viděl poprvé po půl roce) a Švédsko vyslalo ministra školství a zahraničí.

Tady si dovolím malou vsuvku, týkající se místa ze kterého jsme "odlétali". Celá oblast kolem Brány byla prohlášena zákonem jako "Zvláštní zóna". Nic nebyly platné Jehudovy protesty, že území je jeho, že ho řádně koupil. Francie byla neoblomná a až zákulisní jednání, o kterých jsem se dozvěděl od Jehudy až mnohem později, se dobrala kompromisu, kde Jehuda prodal Francii za symbolické jedno Euro toto území a Francie na oplátku bude zajišťovat vše potřebné, co se týče provozu a vybudování infrastruktury.

Oblast kolem Carnacu byla sice poměrně navštěvovaným územím, ale nával způsobený Bránou nikdo nečekal. Musela se vybudovat dálnice, mosty, hotely a další potřebná zařízení. Brána samotná nepotřebovala žádný zdroj energie, ale jak se vyjádřil Jehuda: "Ten cirkus kolem sežere energie jak menší město."

Ale vraťme se k mojí první misi, respektive k její přípravě. Byli jsme vybaveni novými superkombinézami, které měly udržovat naše tělo v suchu a teple. Na klíčových místech měly gelové výztuhy, byly nehořlavé a neroztrhnutelné. Na hrudníku a loktech měla kombinéza kompozitový pancíř, který nešel prostřelit ani naší superpuškou.

Start probíhal následovně:

Celá naše skupina se shromáždila asi třicet metrů od místa, kde měla být vztyčena Brána. Jehuda osobně instaloval oba drahokamy na kamenný obelisk a rychle odstoupil. Po zasunutí obou kamenů se lehce zachvěla zem a Brána se začala tvořit. To trvalo asi půl hodiny, poté Jehuda pět minut vyčkal a vydal se k reliéfu, kde začal posouvat obrázky zvířat na vodorovné linii a další značky po linii svislé. Po každém pohybu této skládky se Brána zachvěla a zapružila.

Vyluštit a určit správnou dataci tohoto puzzle bylo mimochodem jedním z prvních úkolů průzkumných misí. Světlo do tohoto spletnice obrázků a značek vnesl až mladý indický programátor, který na základě dostupných zpráv a záběrů z oblohy (myšleno tím tvar souhvězdí) pomohl určit význam značek. Zvířata znázorněná na destičkách nebyla až tak důležitá. Důležitá byla hlavní svislá linka, která tvořila jakousi desetinou čárku a další přidávané obrázky a značky tvořily číselné hodnoty milionů, desítky milionů a stovky milionů let. Každá mise totiž vyfotografovala hvězdnou oblohu, z ní pak astronomové na základě pohybů hvězd určili přesné období, ve kterém se výprava ocitla. Pak už byl celkem jednoduchý úkol rozluštit číselnou hodnotu jednotlivých značek, které navíc svým grafickým projevem vykazovaly určitou logiku. Jinými slovy, podle pohybů po šachovnici šlo nastavit od 8 milionů roků, coby nejmladší možnou dobu, až po 485 milionů let, tedy Ordovik. Velice slušný rozsah pro badatelskou činnost. Samozřejmě tu byli nespokojenci, kteří chtěli navštívit Kambrium anebo Starohory, dobu, kdy se začal rozmáhat život, respektive život vznikl. Další skupinou nespokojenců byli moderní historikové, kteří chtěli prozkoumat dobu Julia Cesara, Karla Velikého nebo Adolfa Hitlera. Naprosté většině lidí a odborné veřejnosti možnost, že získá přímé záběry a poznatky z období, které Brána umožňovala, naprosto vyhovovala a stačila.

Po "nacvakání" doby, kterou jsme měli navštívit, nechal Jehuda stabilizovat Bránu. To, že se Brána stabilizovala jsme poznali, když přestala barevně kmitat a měla lehce stříbrnou až namodralou barvu. Poté si nás Jehuda nechal nastoupit asi deset metrů od Brány, všechny kamery a reflektory byly upřeny na nás a sledovaly náš průchod Bránou. "Odlet" byla vždy velická šou pro diváky a Jehuda si to náležitě užíval.

Postavili jsme se do řady, Jehuda ještě jednou překontroloval výstroj nás všech, pak se postavil do čela skupiny a dal povel odjistit zbraně. Pak vydal povel: "Nalodit", kdy poslední ze skupiny dal levou ruku na rameno toho kdo byl před ním a pevně se ho chytil. Když signál doputoval k Jehudovi, ten vykročil k Bráně. Museli jsme projít pomocí tohoto "hadu", protože Brána to jiným způsobem nedovolovala. Probíhalo mnoho pokusů, které chtěly tuto podivnou zásadu (chcete-li požadavek Brány) obejít, ale nikdy se to nepodařilo. Dokonce to jednou skončilo i tragicky, kdy se dobrovolník pustil Jehudy metr od Brány a ta ho vymrštila deset metrů daleko, nešťastník přišel nadobro o rozum, nepočítaje jeho zlomené kosti po nárazu o vztyčený menhir. Další pokusy už se nekonaly a politici uznali Jehudu Nelsona definitivně, jak Pána Brány.

I nás čekal stejný rituál v posledním překontrolování a stiskem levého ramene. Držel jsem se křečovitě a kráčet jako čtvrtý ze skupiny. První šel Jehuda, druhý poručík Paul Niedermaer, třetí Kurt Fischer s kulometem Minimi. Já jsem tedy šel jako první z vědců. Jehuda k tomu prohlásil, že je rád, když je někde blízko brokovnice... Za mnou šli další dva vědci, pak dva vojáci a Jehudův zástupce kapitán Karl Hermann. Průvod uzavíral seržant Otto Klausner, který dbal na to, aby nikdo během průchodu, jak říkal, nevzal kramle... Otto, aby toho neměl málo, si na "vodítku" navíc vedl ještě naší *Lamu*.

Blížili jsme se k Bráně. Křečovitě jsem držel Kurtovo rameno a modlil se k Bohu, ať mi dopřeje klidnou cestu. V okamžiku, kdy jsem se přiblížil na metr k té blankytné záři a dva mí kolegové již zmizeli, ucítil jsem podivnou neidentifikovatelnou vůni, o které jsem se dočetl ze vzpomínek účastníků. Připomínala slané moře, svěží vítr nebo jarní tání, kdy je vzduch čistý a provoněný přírodou. To už jsem věděl, že můj sen o tom, že se stanu paleonautem se stal skutečností.

XXX

Prošel jsem Bránou.

A ocítl se v pekle.

První vjem, co jsem zaznamenal, byl neskutečně odporný smrad hnijícího masa, vedro a divoký řev. Vpravo ode mě se navíc ozývala prudká střelba.

Průchod Bránou každého člověka na takové dvě sekundy naprosto dezorientoval. Neustále nám vtloukali do hlavy, že musíme být nachystaní za méně než sekundu. Nekonečné drilování, nácviky, průniky a smysly vytríbené na absolutní mez snížily moji reakční dobu na něco kolem sekundy, kdy jsem zdvihl svoji brokovnici, zaujal místo ve vějíři a zamířil. Zlomek sekundy trvalo než světelný signál z oka doputoval do mozku a ten následně vyhodnotil situaci.

Nevypadala nejlíp.

Nacházeli jsme se asi dvacet metrů od obrovské hromady hýbajícího se masa. Miliardy much, neskutečný smrad, řev a střelba byly první vjemy, které jsem po průchodu zažil. A ve druhé sekundě mého pobytu v paleocénu jsem učinil svůj nejzásadnější objev. Dinosauři přežili do třetihor.

A chtěli nás sežrat.

Brána se nějakou podivnou náhodou otevřela zrovna na místě, kde skupina třinácti dvoumetrových dravých ještěřů, podobným *Velociraptorům* hodovala na těžce zraněném, ale ještě živém sauropodovi. Dravci si pochopitelně bránili svoji kořist a jako potencionální ohrožení viděli v nás. Bylo jich kolem třiceti, měli tlustou vrstvu šedivého peří a mordy od krve. Vydávali vřeštivý nenávistný křik, který pronikal do morku kostí. Jen měsíce tvrdého výcviku a neustálé stresové situace, které nám naši instruktoři hojně dopřávali, zapříčinily, že jsem se na místě nesložil a nepustil do kalhot. Toto nebyl žádný počítačový simulátor ani virtuální realita.

Byla to zasraně skutečná realita.

Zamířil jsem a vystřelil.

Prvnímu drakovi se rozlítla hlava, udělal piruetu, za kterou by se nemusel stydět ani sólista národního baletu a svalil se s žuchnutím do zvalené trávy.

Udělal jsem krok vpřed.

Zamířil a vystřelil.

Další prevít opustil toto nehostinné místo a vydal se do dinosauřích věčných lovišť.

Jak lidé postupně procházeli Bránou, zaujímalí svá místa a pálili do opeřenců. Ti to nakonec vzdali a opustili toto hrozné místo.

Konečně jsem se trochu vzpamatoval a rozhlédl kolem. Stáli jsme na pokraji dlouhého močálu, všude kolem se válely chuchvalce mlhy a v dáli zněly podivné skřeky, pocházející jakoby z jiného světa.

Instruktoři i Jehuda samotný nám neustále zdůrazňovali, že slovo Paleonaut nebylo vybráno náhodou. Jehuda vždy říkal, že se vlastně jedná o přistání na cizí planetě, kde je vše úplně jinak. Žádná rostlina, strom nebo zvíře nemá nic společného s rostlinami, stromy či zvířaty žijícími v naší době. Vše je kolikrát obráceno vzhůru nohama. Jehuda ve třetí své misi dokonce objevil rostliny, které lovily dinosaury. Samozřejmě ne aktivně, ale jakmile rostlina zaznamenala kořeny pohyb v blízkém okolí, aktivovala asi desetcentimetrové tobolky naplněné nervovým plynem a vystřelila je na oběť. Ta po zásahu okamžitě padla na zem a rostlina k ní vyslala své výhonky, které zapustily kořeny v těle oběti a rostlina se tak přemístila na nové místo. Starý stonek pomalu uvaldal a nový vyrostl o kus výš. Objev tohoto zmutovaného Trifida způsobil mezi botaniky hotový poprask.

Konečně byli všichni na místě. Zaujali jsme kruhovou obranu a očekávali další nájezd dravých opeřenců. Jehuda stál uprostřed kruhu, kouřil doutník a termovizí pátral po okolí.

„Dobrá, ptáci dostali lekci, tak snad daj chvíli pokoj.“ Řekl klidně a potáhl z doutníku. Já měl tep pořád kolem sto sedmdesáti, tlak někde hodně vysoko. Žaludek se mi z toho smradu převracel ze strany na stranu, ale on byl docela v klidu.

Tehdy jsem si začal Jehudy Nelsona opravdu vážit.

Karl Hermann došel k poraněnému býložravci a ukončil jeho trápení dvěma výstřely z pistole. Jehuda jen mírně kývl, vylezl na rozervané tělo a propátrával okolí dalekohledem. Kolem něho bzučela mračna much, ale on se ani nehnul. Nechápal jsem, jak to může vydržet.

Hlídal jsem si svůj sektor a připravoval se na další cestu. Doufal jsem, že Jehuda bude mít dost rozumu a že nás nepovede močálem. Další možností bylo vstoupit do lesa, kde to bude sice stejně nebezpečné, ale brodit se neznámým močálem po pás v blátě se mi zrovna nechtělo. Naštěstí byl Jehuda stejného názoru a nařídil, abychom se pomalu přesunuli do lesa. Uspořádali jsme se do formace zvané Podkova, kdy dva vojáci s kulomety šli na dvou hrotech po stranách, vepředu šel průzkumník a my ostatní v protaženém oválu za ním. Se shora to připomínalo hodně rozevřenou podkovu. Byl to velmi výhodný tvar pro pátrání v neznámém terénu. Jedním z dalších tvarů, které jsme často používali, byl kruh, kdy jsme měli přehled o všem co se děje v okruhu 360 stupňů. Vějíř byl útvar používaný po průchodu Bránou, kdy jsme se rozestupovali zprava doleva.

Procházeli jsme naprosto cizím a neznámým lesem, kde rostly dvoumetrové rostliny podobné kapradinám, třiceticentimetrové houby a popínavé rostliny s červenými listy. Stromy čněly do výše sedmdesáti metrů a jejich palmovité roztržené koncečky zastiňovaly oblohu. Světla v lese moc nebylo a jak jsme se nořili čím dál tím hlouběji, zvuky které nás obklopovaly, nabíraly do strašidelného tónu. Ozývaly se tu ostré kakofonie přerušovaných skřeků, vzdálené temné troubení a slabé trylky ptáků vysoko ve větvích.

Bedlivě jsem sledoval dění kolem a snažil se les vnímat všemi smysly, tak jak mě to učil major Pettersen.

Po půlhodinové chůzi lesem jsme se náhle zastavili. Všichni jsme cítili jakousi změnu, první to zřejmě zaregistroval Karl a vydal do vysílačky povel:

„Stát.“

Les ztichnul.

Oči všech obyvatel tohoto pralesa se upíraly přímo na nás.

„Kruh.“ Ozvalo se ve sluchátkách.

Semkli jsme se k sobě a zaujali tisíckrát nacvičenou pozici s Jehudou uprostřed. Propátrával jsem prostor před sebou, ale i koruny stromů.

Pak jsem je zahlédl.

Periferním viděním jsem spatřil pohyb na obrovském kmeni porostlém těmi červenými lístky.

„Na desáté hodině, výška patnáct metrů. Asi nějaký pták. Na okolních stromech vidím další...“ Zahlásil jsem do sluchátek.

„Připravte se.“ Dostalo se mi od Jehudy odpovědi.

První útok ale nepřišel ze vzduchu, nýbrž ze země. Vyhrnuly se na nás z děr desítky potvor podobným jezevcům, ale s delším ocasem. Problém nebyl je střílet, i když se pohybovaly dost rychle, důkladná střelecká příprava se opravdu vyplatila. Problém byl jinde. Když útok vrcholil, vrhla se na nás hejna dravých ptáků.

Jehuda mě strhnul k sobě doprostřed kruhu a křikl mi do ucha:

„Střílej ty zatracený holuby, nebo tu skončíme!“ A sám zaujal mé místo. Na nic jsem nečekal, pozvedl pušku a jal se dělat, co mi šlo nejlíp.

Střílení holubů.

Po nějaké době jsme tomu začali říkat pravěký skeet. Ale tenkrát mi do smíchu nebylo. Těch ošklivých barevných ptáků o velikosti husy byla mračna a měli hlad.

Několik z nás bylo zraněných, ale žádné komplikace během výpravy z toho nevznikly. Takové přivítání nikdo nečekal, dva útoky během jednoho dne nikdo nepamatoval.

Paleocén byla podivná doba. Podle všech předpokladů nás měl čekat svět poměrně pustý, sotva se vzpamatovávající z nárazu meteoritu, který měl vyhubit dinosaury a způsobit nástup savců. Nic takového se ale nestalo. Meteorit sice skutečně do Země narazil a nejenom jeden. Ještě byly jasně patrné stopy po jeho nárazu do oblasti budoucího Yukatánského poloostrova, ale dinosaury přežívali dál. Pravda, nezaznamenali jsme v paleocénu veliké druhy, jakým byl například *Spinosaurus* nebo *Albertosaurus*. Rovněž velcí sauropodi typu *Brachiosaurus* a *Saltasaurus* se tu nevyskytovali, nicméně menší formy a podle Jehudy i chytřejší (a o to nebezpečnější) troodontů byly zastoupeny v hojných počtech. Tito dvounozí opeření dravci, dlouzí i čtyři metry, byli vysoce nebezpeční a naprosto nevyzpytatelní. Neustále nás překvapovali svojí mazaností a učenílostí, jak překonat překážky a dostat se nám na kobytku. Byli jsme v jejich loveckém revíru nezvanými hosty a oni to dávali neustále najevo. Troodonti byli až žárlivě teritoriální, ale my jsme se nemohli nechat touto jejich neustálou přítomností odradit. Když už se bavíme o dinosaurech, nebylo by myslím na škodu tento živočišný druh představit...

Názvem "dinosaur" míníme živočichy obývající planetu Zemi zhruba 200 mil. let. Tedy od doby před zhruba 250 milióny let až do doby před 60 milióny let. Člověk se všemi jeho dávnými předchůdci existuje max. 7 miliónů let (a není vůbec jasné, jestli tu bude dalších být pouhých tisíc roků). Z čehož plyne, že dinosaury byli velmi adaptabilní na měnící se životní a klimatické podmínky a že přežili i několik pádů komet a asteroidů.

Dinosaury dělíme do dvou základních skupin:

1) **Saurischia** nebo-li *plazopánví*

tato skupina se dělí na:

Teropody (např. *Tyrannosaurus rex*, *Velociraptor*, *Spinosaurus*, *Deinonychus* a *Utah Raptor*)

Sauropodomorfové (např. *Diplodokus* a *Brachiosaurus*)

2) **Ornithischia** nebo-li *ptákopánví*

tato skupina se dělí na:

Tyreoforani (např. *Stegosaurus*),

Ornitopody (např. *Iguanodon*)

Marginocefaly (např. *Triceraptos*)

Samotný vznik dinosaurů mělo pravděpodobně na svědomí tzv. Permské vymírání, kdy podle odhadů 70% suchozemských a 90% vodních živočichů náhle mizí a uvolňuje místo plazům a následně dinosaurům. Jsou to sice jen čísla, ale když to řeknu jinak, tak všechny dosud žijící živočišné skupiny jsou postiženy ztrátou osmi desetin své někdejší druhové rozmanitosti. Co

tuto katastrofu způsobilo jsme zatím nevěděli a mělo to být cílem jedné z dalších akcí. Už při návratu z prvních misí a následnému pečlivému zkoumání jejich výsledků se prokázalo, že dinosauri vlastně nikdy nevyumřeli (tedy úplně), ale že jejich potomci jsou dnešní ptáci. Naše mise toto zjištění měla nejenom potvrdit, ale měla zjistit, jestli dinosauri přežili do třetihor a jestliže ano, v jaké druhové rozmanitosti ve třetihorách dinosauri žili. Všichni jsme věděli, že až se vrátíme, předvedeme světu naše fascinující objevy. Paradoxem bylo to, že náš největší objev byl učiněn v době, kdy část naší skupiny ještě vůbec neprošla Bránou...

Jehuda nechal zbudovat provizorní tábor na druhé straně lesa, dál od smradlavého močálu a když jsme byli s jeho stavbou hotovi, začali jsme podnikat krátké výpravy po okolí. Tábor stál na mírném návrší a byl obklopen hradbou ze zašpičatělých opálených kůlů, které jsme nařezali a zatloukli do země. Kolem vnějšího perimetru byla natažena pohybová čidla, která jako první dávala signál o pohybu vně tábora.

Jeden z robotů táhl dvě obrovská kluba ostnatého drátu, který jsme natáhli těsně před ohradou. Spali jsme ze začátku ve stanech, ale Jehuda určil dva vojáky a jednoho vědce, aby stloukli provizorní chatrč. Stany nepředstavovaly dostatečnou ochranu před dravými létavci, hojně se vyskytující v tomto prehistorickém světě.

Hlavní cíle mise byly následující:

- Jednoznačně prokázat existenci nebo neexistenci dinosaurů ve třetihorách
- Pomocí bezpilotních dálkových letounů zhotovit podrobnou mapu
- Identifikovat hlavní živočišné druhy (zmapovat potravinový řetězec)
- Katalogizovat živočišné a rostlinné druhy
- Naskenovat DNA vybraných druhů

Poslednímu bodu mise nikdo na první pohled nevěnoval pozornost. Já byl antropolog, další mí kolegové byli geologové, paleontologové, ale Max Curtis byl paleogenetik. Obloustlý Američan s nevalnými výsledky ve výběrovém řízení. Nejdřív jsem si jeho práce nevsímal, zarazilo mě ale, že hned po našem prvním střetnutí s dravými dinosauri, odřízl kus tkáně a pečlivě ji uschoval do velikého přepravního boxu, co měl připevněný na zádech. Až mnohem později jsem se dozvěděl o Jehudově ambiciózním plánu...

Cíle mise byly tedy velmi vysoké a nebyl čas na nějaký odpočinek. Potravinové dávky jsme měli zhruba na týden, museli jsme se tedy začít velmi brzy spoléhat na stravování z místních zdrojů. Jako velmi chutná a výživná se ukázala okounu podobná ryba *Mioplosus* a býložravý savec *Mesoreodon*, kteří byli nejčastěji na jídelníčku. *Mesoreodon* chutnal jak ovce (a byl ji i celkem podobný), ale byl to plachý živočich, který vydával zvuky jak vřešťan.

Jídlo jsme si kořenili z dovezených surovin, protože bychom museli dělat složité chemické testy na případnou toxikologii okolního rostlinstva a na to nebyl dostatek času.

Pochopitelně jsme tu nebyli na dovolené a strava byla určena pouze k tomu, aby nás zasytila, nikoliv, aby se naše oči a žaludky "napásly".

Po zbudování základního tábora jsme se urychleně pustili do práce. Já měl na starosti sběr a zajišťování vzorků, kolega Luis zase jejich provizorní pitvy, katalogizaci a fotodokumentaci. U fotodokumentace se ještě chvíli zastavím, protože ta měla pro nás (ale hlavně pro vědce co

se sem osobně nedostanou) veliký význam. Každý účastník výpravy měl na rameni speciální kameru, která neustále snímala okolí v rozlišení 3840x2160 pixelů a záběry ukládala na paměťovou kartu. Paměťové karty se každý den měnily a okamžitě se záběry z nich záložovaly do dvou počítačů. Navíc jsme měli u sebe malý kompaktní fotoaparát, speciálně pro nás vyvinutý. Byl vyroben z titanu a jeho na zakázku vyrobený objektiv Leica dělal úžasné snímky. Tento fotoaparát jsme používali pro makro záběry, ale i jako reportážní foťák. Ze začátku jsme ho ale používali pouze výjimečně, protože každý raději držel v ruce pušku, než fotoaparát...

Třetí den naší mise jsme začali vypouštět letouny pro snímkování a mapování okolí. Letouny pozvolna vystoupaly do třiceti kilometrů a snímkovaly povrch speciální kamerou a radarem. Letadlo předávalo informace v reálném čase na zem do počítače a před námi se začala objevovat mapa Paleocénu.

U těchto vzdušných výzkumníků se musím na chvíli zastavit. Měli jsme s sebou dva druhy. První, větší jménem *Albatros 3*, byl dálkový bezpilotní letoun poháněný slunečními články, které pokrývaly prakticky celý jeho povrch. Spíše než o klasické články se jednalo o samolepící folii, která poháněla vrtuli letadla a dávala energii do baterií, které i v noci umožňovaly letadlu jeho činnost.

Rozpětí *Albatrosu* činilo osmnáct metrů (křídlo bylo rozložené na šest třímetrových segmentů) a celý stroj vážil šedesát kilogramů. K rychlému vystoupení do tří kilometrů použil energii z baterií a pak už fungoval na solární pohon. K rychlému vystoupení z toho důvodu, že v tuto chvíli byl vůči okolí nejzranitelnější. Dost létavých dravců si na naše *Albatrosy* brousilo zuby...

K jeho vybavení patřil především radar s elektronicky vychylovaným paprskem, snímající v rozlišení jeden metr nebo třicet centimetrů.

Lama nesla tři tyto letouny, plus vybavení a balón, který sloužil jako vysílač.

Letadla byla předem naprogramována a dokázala oblétnout i celou planetu. *Albatrosy* fungovaly i mezi sebou jako retranslační stanice, tzn., že nejvzdálenější *Albatros* posílal data přes spárované "kolegy" až na naši základnu. Jako vysílač sloužil upoutaný balón, který visel ve výšce tří kilometrů a fungoval zároveň jako vysílač i přijímač. *Albatrosy* mohly zůstat ve vzduchu neomezeně dlouhou dobu.

Za tři měsíce snímkování mohl jeden letoun zhotovit mapu zhruba dvaceti procent povrchu planety. Což byl úctyhodný výkon.

Kvůli snížení váhy a lepší aerodynamice letadla neměla podvozky. Operátor je prostě naprogramoval do blízkosti Brány, kde s nimi doslova praštil o zem. Zbytky jsme posbírali a naložili na *Lamu*.

Druhým vydatným pomocníkem bylo malé letadlo, poháněné baterií a stejnou fotovoltaickou fólií, jako *Albatros 3*. Letadlo dostalo jméno *Krahujec* a mohlo vystoupat do výše dvou kilometrů. Snímkování krajiny bylo v rozlišení pěti centimetrů, za což mohla výtečná optika, umístěná pod trupem *Krahujce*.

Přenos byl zabezpečen bezdrátově a v reálném čase. Dosah *Krahujce* byl asi padesát kilometrů, dál už byl problém se signálem. Dolet byl závislý na počasí. Pokud svítilo sluníčko, tak *Krahujec* mohl kroužit v padesátikilometrovém kruhu dvanáct hodin.

Jediný problém byl v tom, že pro malou nosnost aeroplánu nemohla být nainstalována žádná ochrana a o dvě letadla jsme během naší mise přišli. I tak jsme pořídili hodiny neuvěřitelně krásných záběrů, nad kterými měli mít všichni doma velikou radost.

Po prvním týdnu pobytu jsme se docela aklimatizovali a zvykli si na místní faunu a flóru. Jehuda nás před tímto pocitem bezpečí neustále varoval a všichni, i během pobytu na

základně, museli nosit pušky. Zbraně nám překážely, neustále se pletly v naší práci, nikoho ale nenapadlo je odložit nebo "zapomenout". Moc dobře jsme měli v paměti náš příchod na tento svět.

Nehodě jsme se ale i přes výcvik, který se nám dostal a přes neustálou opatrnost neubránili... Šestnáctý den našeho pobytu, šel Jehuda, Otto Klausner, dva vojáci a tři mí vědečtí kolegové na delší výpravu (nikdy jsme ale mimo základnu nepřespávali) a na zpáteční cestě byli asi tři kilometry před základnou napadeni novým dravým druhem dinosaurů, kteří pravděpodobně zaujali místo po předchozí zdecimované partě.

Thomas Aubert byl na místě mrtvý a Kurt Wübke lehce zraněný. Byla to tragédie, která nám měla připomenout, jak nebezpečný je tento svět a že pocit bezpečí, navozený po delší době bezproblémovým životem, je jen čirý klam.

Střelbu jsme zaslechli na základně a Paul Niedermaer vypravil záchranou skupinu, která se ale dostala na místo tragédie pozdě. Jehuda Paulovi naoko vynadal, že opustil své stanoviště, ale ve skutečnosti byl asi rád, že se k nim dostala pomoc.

Thomase Auberta jsme zabalili do černého pytle, ze kterého jsme vysáli vzduch a zakopali mělce pod zem. Malou útěchou pro pozůstalé bylo pravidlo, že nikdo nebude pohřben na výpravě, ale tělo (pokud to okolností dovolí) poputuje zpátky skrz Bránu. Nálada byla po incidentu na bodu mrazu, ale Jehuda nechtěl polevit v práci. Neustále si s Maxem Curtisem něco šeptali a posílali nás pro nové vzorky. Curtisovo vybavení bylo ze všeho nejtěžší. Obsahovalo dvě hliníkové bedny (které nesla *Lama*) a další velikou hliníkovou bednu nesl společně s Curtisem právě zraněný Kurt. Protože Kurt nemohl pro zranění vykonávat službu poslíčka a nosiče, dostal jsem tuto "funkci" já. Neptal jsem se Maxe na účel jeho zkoumání (každý jsme měli spoustu vědeckých úkolů, které nám daly naše mateřské akademie), ale vyzpozoval jsem, že jeho činnost se dělí do dvou skupin. První byly úkoly pro univerzitu v Yale a druhá byla přímo pro Jehudu. V čem přesně práce pro Jehudu spočívala jsem zatím netušil.

Největším přínosem naší mise v paleocénu bylo to, že za dobu našeho dvouměsíčního pobytu jsme díky našim dvěma *Albatrosům* (o třetího jsme přišli) zmapovali 42% procent povrchu planety a vytvořili tak úžasnou mapu. Bylo to třetí největší zmapované území ze všech dosavadních misí.

Druhý, možná ještě hodnotnější, byl objev přeživších dinosaurů, jejich druhů a druhové rozmanitosti v tomto období.

Paleocén byla doba, kde dinosauři neměli už co dělat a místo nich měli nastoupit razantně savci a vačnatci. Obě dvě skupiny jsme samozřejmě zaznamenali, především *Moeritheriuma* (předchůdce dnešních slonů), *Leptomeryxe* (primitivní přežvýkavý sudokopitník) a dravého *Andrewsarchuse* (bestie dlouhá přes tři metry a vážící tři stovky kilogramů). Zvláště poslední jmenovaný tvor byl velmi nebezpečný. Vědci se až do teď domnívali, že tento kříženec medvěda, kance a hyeny žil mnohem později, ale muselo dojít k chybné dataci vrstvy, ve které *Andrewsarchus* ležel. *Andrewsarchus* neměl problém se utkat i s přeživšími masožravými troodonty. I když savci byli na vzestupu, vládci planety se zatím nestali. A to ani zdaleka.

Kdy k takové změně mělo dojít bylo úkolem následující mise. Té jsem se ale neměl účastnit, na řadě byla další skupina, která nyní prováděla stmelovací výcvik součinnosti.

Návrat proběhl bez jakéhokoliv incidentu. Náš tábor jsme vyklidili a zahladili všechny stopy po pobytu. Všechny věci jsme nanosili k Bráně, která byla od tábora vzdálená asi sedm kilometrů lesem. Nejsmutnější bylo zavazadlo, které nesl Paul a Otto Klausner, totiž ostatky našeho kolegy Thomase Auberta.

Když jsme procházeli nazpět Bránou, tak první, co mi utkvělo po průchodu v hlavě, byl žalostný výkřik manželky Auberta. Někdo ji přispěchal na pomoc, pro tuto chvíli byl připraven vždy tým psychologů, kteří se dotyčnému začali hned věnovat.

V případě úmrtí dostala rodina od Jehudy dva milióny Eur v hotovosti a dětem Jehuda ještě dlouho přispíval na vzdělání. Víc se stejně udělat nedalo. Každý, kdo do této mise šel, musel počítat s tím, že se nemusí vrátit. Sám Jehuda absolvoval několik desítek misí a rovněž utrpěl mnoho zranění. To smrtelné se mu ale zatím vyhýbalo.

Já jsem se stal hvězdou a národním hrdinou Švédska. Sám Jehuda mě na první tiskové konferenci přede všemi pochválil, že jsem hned první den zachránil několik lidských životů, když jsem svou brokovnicí sám čelil vzdušnému útoku opeřených dravců. Jehuda té události věnoval dost času a řekl, že se mnou počítá i pro další mise. To ale počítal s každým z nás, jen někteří Bránou projdou dřív a někteří zase později.

Major Pettersen na mě byl opravdově hrdý, stejně tak dvojčata, která se na mě po Jehudově pochvalě dívala s úctou. A rodina? S otcem a matkou jsem se vroucně objal a otec dokonce brečel štěstím. Byl rád, že jsem se vrátil.

Sestry byly jako u vytržení a nejmladší Ingrid, pro kterou jsem byl vždy ten "veliký bráška" mi doslova visela na rtech. Kdyby jen tušila, co jsem musel vydržet a snést, abych se dostal na místo paleonauta... Ale nelitoval jsem, mé útrapy měly smysl a já jsem z nich vytěžil pro sebe jen to nejlepší.

Dostala se ke mně dokonce zpráva, že prý půjdu na audienci ke králi a sestry řešily, co že si mají na sebe vzít...

Hned po tiskové konferenci a promítnutí nejzajímavějších záběrů (včetně mé dělostřelby) z Paleocénu nám dal Jehuda krátký rozchod, s tím, že za dvě hodiny se máme hlásit na debrífingu.

Mělo proběhnout neveřejné zhodnocení mise, její úspěšnost, naplnění jednotlivých cílů a na co jsme byli zvědaví nejvíc, jak jsme uspěli my, jako jednotlivci.

Já jsem dopadl jako druhý nejlepší hned po Poláku Ciboru Broniowském, který zachránil život veliteli Karlu Hermannovi. Byl velice obětavý a všeobecně oblíbený pro své neustálé šprýmy a dobrou náladu, kterou rozdával i pomocí foukací harmoniky, kterou dokázal nějak propašovat přes přísnou kontrolu.

"Takové lidi potřebujeme!" Uzavřel závěrečné hodnocení Jehuda. Všem poděkoval za špičkově odvedenou práci a otevřeně nám řekl, že počítá s každým do dalších misí. Vzápětí dodal, že to nebude hned, protože teď bude mít spoustu práce a jednání. Myslel jsem, že na závěr bude nějaká minuta ticha na uctění památky kolegy Thomase Auberta, ale nestalo se tak. Jehuda se nechtěl k takovým událostem vracet a nějak si je připomínat. Důležité bylo se z takových věcí poučit, vyvodit ty správné závěry a nedopustit, aby se to znovu opakovalo. Proto nás neustále buzerovali, proto ten neustálý dril a cvičení. Jehuda nerad přicházel o své lidi a snažil se už v začátku slabé a nespolehlivé jedince vyselektovat a nedopustit, aby prošli Bránou. Úřad pro výzkum minulosti (který zřídili Evropští politici) mu v jeho plánech neustále házel klacky pod nohy a dělal chaos, ale Jehuda držel všechny trumfy v rukách a nehodlal se jich za žádných okolností vzdát.

XXX

Po absolvování mé první mise jsem se po týdnu, kdy jsme kompletně rozebrali naši cestu a probírali jednotlivé body a události, vrátil do Švédska.

Už přivítání na letišti mi připomínalo příjezd našich vítězných hokejistů. Nebyl jsem na to vůbec připravený. Ti lidé tam přišli vlastně jen kvůli mě. Když přijede celý dvacetičlenný tým hokejistů, tak každý z nich ví, že ne on sám, ale i ostatní mají zásluhu na tom jak dobře se umístili a to včetně zajišťovacího a podpůrného týmu. O tu slávu a radost se mají s kým podělit... já na to byl sám.

Absolvoval jsem povinné kolečko rozhovorů, mítinků, schůzek a setkání. Přišlo i na audienci u krále Karla Gustava XVII. Přijal mě (k velké nelibosti mých sester pouze mě samotného) ve své soukromé rezidenci v Drottningholmu. Poděkoval mi k bezvadnou reprezentaci Švédska a řekl, že je nesmírně rád, že má tato země tak skvělého paleonauta...

Užíval jsem si to.

Asi měsíc.

Pak mě dostal do spárů major Pettersen a jeho banda lumpů. Začalo nové tóčo. Výcvik se jmenoval: Pokračovací výcvik přežití

Nevinný název.

Skutečnost byla ale krutá.

Pokračovací výcvik přežití obsahoval tři podsložky:

- 1) Polární klima
- 2) Tropy
- 3) Pouště

Jedno horší než druhé.

Začneme tím prvním.

Byl jsem na měsíc odvezen do oblasti Västerbotten, kde jsou veliké neobydlené pustiny. Tam jsem se setkal ještě s dalšími pěti jedinci ze speciálních složek švédské armády a s nějakými civilisty, kteří část výcviku absolvovali se mnou. Civilisté se představili jako pracovníci ministerstva zahraničí, ale byli to jistě špioni.

Spali jsme ve stanech a později v dírách, které jsme si sami vyhrabali. Začali jsme zcela "neobvykle" střeleckou přípravou. Zbraně jako obvykle, brokovnice AA-12, puška M4 a pistole Glock 20. Nemohl samozřejmě chybět kulomet Minimi, který jsem neměl moc rád, ale o to více jsem si s ním užil srandy...

Ostatní hoši měli standardní zbraně naší armády, čili Ak5 D v ráži 5,56x45mm, kulometry Ksp 90B a pistole Pist 88 (což je vlastně Glock 17).

Koukali na mne s posvátnou úctou a vyptávali se na podrobnosti z mé první mise. Když byl čas (a toho bylo opravdu málo), tak jsme dlouho do noci debatili nad cestováním do minulosti. Bylo vidět, že je to opravdu zajímavá a jak jsem tak poznal, byli by ochotni udělat úplně všechno, aby i oni mohli projít Bránou. Tahle vcelku pochopitelná informace, totiž to, že by se tam každý rád podíval, přijde každému člověku samozřejmá. Pravda je ale taková, že ve světě panovala úplná hysterie.

Lidé, především ve vyspělých zemích, velmi naléhali na své vlády, aby i jejich země otevřela Bránu a aby se rozšířil okruh těch, kteří jí projdou. Ve Francii se pořádaly mnohatisícové demonstrace, aby se Brána otevřela i normálním lidem a nejenom vědcům a vojákům. Jehuda byl pod čím dál větším tlakem, ale nechtěl připustit, aby Bránou mohl chodit kdekdo.

Vznikaly nové politické strany, které slibovaly skoncovat s Jehudovým monopolem a s Jehudou samotným. Pravděpodobně si uvědomovaly své populistické chování, ale došlo to tak daleko, že Jehuda musel znovu dokazovat, že bez něho Bránou nikdo neprojde.

Nakonec Jehuda vypsal loterii. V ní si mohl každý koupit jeden los (ten byl přidělován podle rodného čísla) a doufat, že bude vylosován. Prodalo se celkem sto miliónů losů, ale pouze sto lidí bylo vylosováno. Z těch sto lidí bylo po drsných psychologických a fyzických testech vybráno deset. Nelson sice na loterii vydělal ohromný balík peněz, ale spokojený nebyl. Ani lidé nebyli spokojeni, říkalo se, že to je podvod, že to jsou dopředu vylosovaní účastníci a že se Jehuda nechal podplatit...

Závist, nenávisť a nepochopení zažíval Jehuda na každém kroku. Tlak na něho vyvíjený byl tak veliký, že dodnes nechápu, jak to mohl všechno unést. Ani v misích si pořádně neodpočinul, tam se člověk musel mít ještě víc na pozoru.

Těch deset lidí si to opravdu užilo, šli skrz Bránu ve dvou výpravách a každý dostal něco za úkol. Dva lidi z první mise si Jehuda oblíbil tak, že je zařadil do dalších výprav.

To ale stále nestačilo, veřejnost chtěla "lidovou Bránu". Všichni se chtěli "podívat" (alespoň na chvíli...) na dinosaury, byli tu lidé, kteří za to byli ochotni i zaplatit. Hodně zaplatit. Těm Jehuda s radostí vyhověl. Cesta Bránou pro boháče vyšla na sto miliónů Eur. To ale vyvolalo ve světě jen další bouři nevole, protože lidé záviděli bohatým, že si takhle "užívají" (tři z dvaceti boháčů zemřelo...). Jehuda musel tenhle vydatný zdroj příjmů pod nátlakem zrušit.

Vznikala nová náboženství, různí šarlatáni prohlašovali, že vědí, jak spoutat energii uvnitř Země a stavěli repliky Brány. Samozřejmě, že to nefungovalo a lidé opět šíleli vzteky, že se nechali takhle podvádět. Nakonec se vina svalila na Jehudu, protože "bere ze Země moc energie" a nechce se rozdělit... Blábol, kterému kdekdo uvěřil.

Lidské šílenství došlo tak daleko, že francouzská vláda musela pomocí armády ochránit Bránu před rozzuřeným davem, který se k ní chtěl přiblížit. To mělo za následek dvě věci:

První, že deset kilometrů od Brány bylo vyvlastněno a vyhlášeno za zvláštní území, podléhající speciálním předpisům. Vojenským předpisům, navíc v režimu stanného práva.

A druhá skutečnost byla ta, že se Jehuda nervově zhroutil. Půl roku Bránou nikdo neprošel. To nás všechny hrozně deprimovalo.

Celkové vyčerpání, jednak z účasti v misích a jednání s různými zájmovými skupinami, ať už vládními nebo lobbistickými, Jehudu Nelsona dostalo na jednotku intenzivní péče. Z té byl sice po týdnu propuštěn, ale doktoři mu jasně naznačili, že pokud bude pokračovat tímhle způsobem života, šedesátky se nedožije.

Jehuda naštěstí varování lékařů uposlechl, zmizel z veřejného života (což se samozřejmě nelíbilo většině lidí) a Bránu předal do rukou rozpačitého francouzského plukovníka, který najednou nevěděl co má dělat. Z Paříže dostal rozkaz ať se brání všemi možnými prostředky a nedopustí, aby se k Bráně někdo nepovoláný přiblížil.

Mě tato informace zastihla, když jsme se vrátili z týdenního výcviku, které jsme pořádali spolu s Norskou speciální jednotkou na Lofotech.

Moje první měsíční cvičení mě sice stálo lehce omrznuté prsty na pravé ruce, zato jsem se naučil stavět záhrab, líčit pasti, zapálit oheň v chumelenici a vůbec se pohybovat v prostředí skoupém na potravu při teplotách kolem mínus třiceti stupňů.

Následovaly tropy.

Byl jsem převezen do nejdivočejší země planety, jménem Papua Nová Guinea. Byl to svět sám pro sebe. Nefungovalo tam pořádně nic, elektřina, internet, kanalizace ani tekoucí voda.

Tato země se vyznačovala tím, že jakmile jste přijeli, tak zpravidla do třech hodin, jste dostali takový průjem, že by to bylo kdekoli v Evropě pokládáno za regulérní úplavici.

Tady to doktoři nazývali střevní viróza a prý, "tím si musí projít každý". Já jsem si tím tedy prošel docela zevrubně. Týden jsem ležel marod a další jsem se z toho zotavoval.

Ubytovali mě na jedné vojenské základně, kde panoval jakýsi pořádek. Všude se sice válely tuny odpadků, ale oproti světu tam za plotem to byly celkem slušné podmínky. Druhý týden jsem měl celou dobu pudovou střelbu z pistole a brokovnice, nic jiného jsem nepiloval. Byl se mnou akorát major a jeden z jeho synů. Druhé dvojče bylo na nějakém kurzu v Americe. Major Pettersen už mi tolik nenadával, byl jsem jeho kůň... Občas, když jsem minul plechový terč, se sice za mými zády ozvalo: "Ty blboune, přivedeš nás do záhuby" anebo "Ty krávo jedna mořská", ale už tam tolik neřikaly "natržený prdele" ani "opičí potraty", kterými mě major častoval na začátku výcviku.

Bylo vidět, že jsem se opravdu zlepšil. Nejvíc tomu přispěl pochopitelně major a výcvik v Německu. Pettersen mi dal základ a v Německu jsem vypiloval techniku.

Trojkombinace Arktida, džungle a poušť měla rozšířit mé všeobecné znalosti.

Třetí týden mého pobytu, kdy už si žaludek zvykl na bahnitě zavánějící vodu, mi major oznámil:

"Brána bude zavřená delší dobu a vláda byla tak laskava, že ti uhradila další měsíc pobytu v této krásné zemi." Polilo mě horko, protože jsem to tu nenáviděl. "Stůj v pozoru, když ti tlumočím vzkaz premiérky, ty mořská krávo!"

Zařval na mě major, maje pusku asi deset centimetrů od mého nosu.

"Rozkaz, majore." Kývnul jsem a srazil paty.

"Třicet." Řekl major klidně, otočil se na patě a zmizel. Třicet znamenalo, udělat třicet kliků. Dal jsem si z pilnosti čtyřicet a šel za majorem.

"Co budeme dál v týhle dřevě dělat?" Vyzvídál jsem na veliteli. Major se na mne šibalsky usmál. Neměl jsem ten pohled rád, protože jsem věděl, že si na mě vymyslel určitě nějakou sviňárnu.

"Majore..." Nakrčil jsem obočí a útrpně se zatvářil.

"Vymysleli jsme pro tebe, blbečku, náramnou zábavu." Pokýval hlavou major, usmívaje se od ucha k uchu. Tak šťastného jsem ho ještě nikdy neviděl.

"Budeš bojovat proti místní speciální jednotce. Jsou to všechno domorodci, které vycvičila Australská SAS, takže to bude celkem zdatný soupeř..."

"Zdatný soupeř?!" Skočil jsem neomaleně majorovi do řeči. Jindy by následoval přísný trest, ale major byl poslední dobou dost benevolentní. "Znají krajinu, umějí se pohybovat v džungli, vyrostli tady!"

Major jen mlčel a měkce se usmíval.

"Vidíš a přesto musíš zvítězit!"

"Budu v prdeli!" Oponoval jsem.

"Tak nikam nepojedeš a zbytek života skončíš v archivu! Jehuda podmínil tvoji další účast tím, že bravurně zvládneš výcvik! A součástí výcviku je co, bažante?"

"Přežít tuhle pakárnu..." Pokýval jsem smutně hlavou.

"Hovno!" Vykríkl major, až větrák na stopě o něco zrychlil. "Součástí výcviku, ty hováde jalovej, je vítězství nad speciální jednotkou kapitána No Dongha!"

"Koho?"

"Kapitán No Dongh je specialista na přežití v džungli a ty se od něho budeš nejdříve učit, potom budeš proti nim bojovat. Nikdo kromě tebe, mě a jeho tohle neví. Jeho vojáci se na čas stanou tvými bratry a ty zase jejich bratrem."

"To je jako ve Vinetuvovi..." Nadhodil jsem. Major ale neměl náladu na žerty...

"Padesát." Řekl tiše a odešel na dvůr za kapitánem, se kterým už dva dny dojednávávali podrobnosti.

Kapitán No Dongh byl podivný člověk neurčitěho věku a tajuplného původu. K jeho předkům určitě patřili místní kanibalové, ale i Aboriginové, tedy australští černoši, jak se jinak říká původním obyvatelům Austrálie. Byl vysoký a šlachovitý. Masité rty, tak typické pro Aboriginy, připomínaly žábu. Celkově ale vypadal jak čert a stejně jako s čertem si s ním nebylo radno zahrávat.

Kapitán dokázal neuvěřitelné věci s pistolí a hlavně s nožem a bumerangem. Byl to specialista na boj muže proti muži a k jeho nejoblíbenějším disciplínám patřil skrytý průnik do tábora nepřítele. Několikrát nám dokázal, že ani silně hlídaný objekt není bezpečný, pokud se ví, jak na to.

S majorem se předháněli, kdo vypije víc guatemalského rumu a i když byl kapitán úplně na mol, dokázal rozstřílet desítku v terči na dvacet metrů. Fantastické byly rovněž jeho kousky s bumerangem. Měl jich hned několik, každý pro jiný účel. Všechny měly ale jedno společné, byly z lehkého dřeva a titanovou náběžnou hranu.

Nejoblíbenější kapitánův kousek byl ten, že dvacet metrů od sebe umístil meloun nebo dýni, rozmáchl se a hodil bumerang do jakéhokoliv směru, ten opsal kruh a dýni přesekl napůl.

Snad proto si ho major oblíbil. Nikdy jsem neviděl, že by se kdo majorovi s pistolí vyrovnal, ale kapitán No Dongh ho myslím překonal. Jeden se učil od druhého, zkoušeli spolu různé věci, jen prát jsem je spolu nikdy neviděl. Když jsem se na to zeptal, majora odpověděl, že by to nemuselo dopadnout dobře...

No Dongh původně pracoval u policie, ale musel od ní odejít, protože zabil příliš mnoho lidí a jeho výslechové metody vůbec nekorespondovaly s tím, na co byli místní policisté zvyklí. Zdejší policejní milice byla velice nekompromisní ke zločincům a zvláště k pašerákům drog nebo k islámským fundamentalistům. O Ženevských konvencích tu nikdo nikdy neslyšel, ale kapitánovy metody zacházely i na místní poměry příliš daleko.

Přidal jsem se ke kapitánově jednotce lovců lebek, jak je kapitán nazýval, a učil se. Všechno pro mě bylo nové. Nevěděl jsem jak se v džungli hledá pitná voda, který živočich anebo rostlina je jedovatá, jak přespát v pralese, když jste úplně bez prostředků a mnoho dalšího. Kapitán a jeho výtečníci mě ochotně učili. Když jsem něco pokazil, nedělal jsem žádné kliky ani dřepy, kapitán mě nechával lézt po stromech. Nejprve mě to připadalo k smíchu a celkem mě to i bavilo, ale záhy jsem zjistil, že lezení po stromech není vůbec sranda, protože cestou na vás číhá různé nebezpečí v podobě hadů, stonožek a pavouků. Že se jedná o zvířata většinou prudce jedovatá, není potřeba příliš zdůrazňovat.

Opět jsem se učil stavět pasti a vybírat jejich správné umístění. Protože i perfektní past, když ji umístíte v místě kde zvířata nechodí, je k ničemu. Učil jsem se poznávat les, překonávat vodní toky a jíst, co mi příroda poskytne.

Jednou, když jsem šel s kapitánem v džungli a poslouchal jeho hrůzostrašné policejní historky, připadal jsem si jak v samoobsluze. No Dongh pořád strkal někam ruce a tahal chlupaté pavouky nebo červy, tu zase usekl kus nějakého stonku a napil se, pak hrábnul pod

list a vytáhnul brouka, kterého zhltnul... usmíval se, mluvil s plnou pusou a pak, prudce vytáhl pistoli a vystřílel plný zásobník do křoví před námi. Mrknul na mne a řekl:

"Pojď se podívat, tenhle blbec nás sledoval asi půl hodiny." Chytnul mě za rameno a táhl ke křoví. Když jsme došli na místo a major prohlédl okolí, vytáhli jsme z podrostu nějakého polonahého chlapíka.

"Chan." Utrousil kapitán.

"Kdo?" Nechápal jsem.

"Číňan." Pokrčil rameny major.

"A co tu děláš, tohle je vojenský tábor..."

No Dongh jen se usmál a pravil: "Číňani si vždycky dělají co chtějí."

Po tomto incidentu jsem se zrovna necítil ve své kůži. Když jsem říkal majorovi, co se stalo, major se jen zakabonil a nic na to neřekl. Až později jsem se dozvěděl pravý účel špohování, zatím jsem byl i se svojí fantazií v koncích.

Můj pobyt na Papuy se protáhl na rovných deset týdnů. První jsem proseděl na záchodě, druhý jsem strávil na střelnici a zbylých osm v džungli a v horském táboře na úpatí jedné sopky. Za tu dobu do mě natloukli vše potřebné k přežití, protože lekce, které jsem absolvoval byly velmi intenzivní.

Kapitán No Dongh na mě tak zapůsobil, že jakmile jsem se dostal k bezpečnému mejlu určeného pro komunikaci s Jehudou, napsal jsem zprávu vyzdvihující kvality kapitána.

Jaké bylo moje překvapení, když jsem se po třičtvrtě roce dozvěděl (to už jsem měl za sebou druhou misi), že kapitán No Dongh je seržantem výpravy mířící do Triasu, přesněji do období zvaném Nor (před 210miliony let)...

S kapitánem No Donghem jsem se vzápětí setkal a stali se z nás nerozluční přátelé. On moc dobře věděl, že jsem to byl já, kdo mu umetl cestičku směrem k Bráně, ale nikdy jsme na to ve svých rozhovorech nenarazili. Bylo to naše tajemství.

Čekala mě třetí a poslední pakárna...

Poušť.

Výcvik se nemohl odehrávat nikde jinde než na Sahaře. Představoval jsem si ji, jako do nekonečna se táhnoucí moře jemného písku, sem tam protkanou ušlapanou cestou od velbloudích karavan, mířící od oázy k oáze.

Chyba lávky.

Vysadili mě vrtulníkem na jihu Libye, kde poušť tvořily střední až velké kameny náhodně rozetě po krajině, zmučené větry a sluncem. Teploty dosahovaly přes padesát stupňů ve stínu a tak suché a nehostinné prostředí na první pohled vylučovalo jakoukoliv stopu života. Byl to ale jen jeden z dalších mých omylů, které umožňovalo naše evropské myšlení.

Omar ben Umar se stal mým učitelem, průvodcem a rádcem. Byl to hrdý Beduín a mistr v hledání vody. Po poušti jsme se pohybovali zásadně v noci a přes den odpočívali, skryti ve stínu skaliska nebo v záhrabu, podobném, jaký jsem kopal ve sněhu, ještě před čtvrt rokem na severu Švédska.

Omar mě naučil, jak si rozvrhnout síly během dne, jak nachytat vodu, učil mě jíst štíry a hady. Ukázal mi, jak se pohybovat podle hvězd a čeho se na poušti vyvarovat.

"Hlavně žádné rychlé a prudké pohyby, sáhibe." Varoval mě Omar. "Poušť..." A udělal gesto naznačující celý svět. "... by z tebe hned vysála veškerou energii. Chod' líně jako velbloud, abys jako velbloud měl vytrvalost. Rozhlížeš se jako žirafa, abys jako žirafa měl přehled a

bud' netečný jak krokodýl, abys jako krokodýl mohl překvapit rychlým útokem." To bylo Omarovo moudro, které mi neustále opakoval. Líně chodit, v tom jsem neměl problém, s rozhlížením to už bylo horší a abych se zmohl na nějaký rychlý protiútok, na to jsem v padesátistupňovém vedru prostě neměl.

Tři měsíce trvalo to písečné peklo, až jsem ani nevěřil, že někde existuje volně tekoucí voda. Všude kolem jen pustina, vítr, zdvihající mračna písku a neskutečný žár, spalující vše kolem. Úplně se vymazala z paměti džungle a zážitky ze zasněženého švédského severu mi připadaly, jak vzpomínky z minulého života.

Ke konci výcviku se mi ale poušť dostala pod kůži a myslím, že je to jedno z mých nejoblíbenějších prostředí, pominu-li mírné pásmo, které je pro nás Evropany nejpřirozenější.

XXX

Teď bych se chtěl zmínit o tom, co se dělo během doby, kdy jsem procházel pokračovacím výcvikem.

Jehuda Nelson se zhroutil. Brána tedy nefungovala, ale co jelo na sto procent, byl Jehudův výzkumný tým. Lidé v něm pracující byli pochopitelně velice dobře zaplacení, ale bylo to i něco jiného, co je hnalo dopředu. Především tu byla možnost, že se také podívají do minulosti a do období, které je nejvíc zajímá. A když mluvím o tom, že se tam podívají, tak tím nemyslím, že se tam podívají pouze jednou, ale nejlepší pracovníci, ti, co obětovali Jehudovi a firmě nejvíc, se tam podívali i několikrát. To byla mimochodem jedna z dalších věcí, které Úřad pro výzkum minulosti Jehudovi velmi vyčítal.

Byla to mezinárodní instituce, skrz naskrz prolezlá špiony a vládními lobbisty. Oficiálně měl na starosti komunikaci mezi Jehudou a vládami, zabezpečení hladkého průběhu jednotlivých misí, bezpečnost a mnoho dalšího.

Tato organizace měla neuvěřitelně veliký roční rozpočet, i když nic nevynalézala, nic neobjevila, akorát Jehudovi znesnadňovala činnost a tříštila jeho síly. Jeho skrytým posláním bylo Jehudu hlídat, slídit po jeho práci, po práci jeho týmu a shromažďovat kompromitující informace. Jednalo se vlastně o oficiální instituci, která měla Jehudu a jeho tým vydírat, házet jim klacky pod nohy a další sviňárny, znemožňující klidnou práci. I já jsem se dostal do styku s lidmi z Úřadu a nebyla to pěkná zkušenost.

Bylo to těsně poté, co jsem absolvoval výcvik v Německu. Pracovníci Úřadu si mě zavolali (na což měli plné právo) a vedli se mnou podivný rozhovor plný narážek, dvojsmyslů a psychologických fintiček. Jak jsem pochopil, měl jsem se stát jakýmsi informátorem, očima a ušima Úřadu.

Jehuda nás pochopitelně varoval, že Úřad vyvíjí psychologický a často i fyzický nátlak na lidi jako jsme my a řekl na rovinu, že to je na nás, jak se zachováme. Bylo nám rovněž od něj naznačeno, že on má své metody, jak zjistit, jestli s ním hrajeme na rovinu a varoval nás před zradou. Ano, nazýval to zradou, protože s Úřadem a jeho lidmi byl pořád ve válce.

Dlužno podotknout, že nikdo, koho jsem znal, nepodlehł mámení ani výhružkám Úřadu a ani jsem o nikom podobném neslyšel. Pravda, došlo k pár podivným úmrtím, ale dodnes nevím, kdo měl ty lidi na svědomí, jestli to byl Jehuda nebo Úřad, anebo se jednalo o náhodu, či třetí osoby.

Vraťme se ale zpátky k jádru věci, o které jsem chtěl vyprávět. Jak už jsem naznačil výše, tak Jehudovou dočasnou indispozicí se běh firmy nijak nezastavil. Došlo k tomu pouze na dva dny, ale jakmile se zjistilo, že Jehuda není ve smrtelném nebezpečí, věci se vrátily do starých kolejí. A nejen to, vedení firmy se ujali dva Jehudovi nejbližší společníci a sice Samuel Áron a James Kucinsky.

Samuel byl ředitelem obchodní divize a James zase ředitel vývoje a speciální sekce. Oba dva byli špičkoví manažeři a charismatičtí vůdcové. James byl jeden z nejlepších biochemiků na světě a Samuel mág v oboru financí.

Nás ale zajímá druhý z nich, James.

James a jeho týmy nebyly brzděné Jehudovou opatrností. Chtěly dokázat šefovi, že si své místo na slunci a jeho finanční podporu zaslouží, proto rozjely svůj výzkum na plné obrátky.

Chrlily jeden vynález a nápad za druhým, nedocházelo k žádným byrokratickým zdržením, jako v jiných firmách. Peníze se moc neřešily a účetnictví také ne...

Jak víme, Brána blokovala cokoli přinést z minulosti do současnosti. Takže žádné zvíře, ba ani rostlina nemohla překonat tyto bariéry, i když byly různě zabezpečené. Brána vše spálila

na prach. Co ale Brána neničila, byly informace. Fotografie, zvukové a audiovizuální záznamy, data. Ty procházely Bránou naprosto bez problémů. A touhle "škvírkou" Jehuda propašoval genetický materiál spousty živočichů, ale i rostlin. Jehudův tým, ještě před jeho kolapsem, sestrojil zvláštní "genetickou čtečku". Jednalo se o složitý aparát, do kterého se vložila tkáň zvířete a on provedl nasnímání tkáně. Pouze nasnímání. Samotné rozklíčování genetické informace probíhalo za pomoci superpočítačů v Jehudových centrálech v Německu a v Belgii.

Nejenom tyto pokusy činil Jehuda a jeho tým, docházelo k tajným genetickým výzkumům přímo na člověku. Jehuda jednou prohlásil, že zákaz klonování člověka je podobný tomu, který ve středověku učinila církev, když zakázala pitvu člověka. Evropa na dlouhá staletí upadla do informační tmy a nevyužila potenciál renesance.

Nelson experimentoval ve všech vědních oborech týkajících se zlepšení lidských vlastností. Chtěl zpevnit kosti, zbystřit lidské smysly, zpevnit svaly a mnohé další záležitosti. Věděl totiž, že i po velmi tvrdém výcviku, který zvládlo pouhých deset procent uchazečů, lidé často umírají. Chtěl vylepšit člověka, který bude mít lepší šanci na přežití v tak extrémních podmínkách, které panovaly v Triasu, Křídě anebo v Paleocénu. A nemluvě o Permu nebo Karbonu, kde se život člověka měřil na hodiny.

Jehuda nebyl takový blázen, aby si myslel, že vytvoří Supermana, chtěl stávající organismus pomocí genové terapie posunout na vyšší úroveň. Jedna věc už se mu povedla, a sice genové sérum, o kterém jsem se zmínil dříve. Při jedné ze závěrečných zkoušek, kdy jsem si zlomil ruku, mi pomohla genová léčba (aplikace kmenových buněk). Přesněji řečeno, do místa mi byl aplikován genetický materiál, došlo k rychlému zahojení a srůstu kostí. Cílem jejich výzkumu ale bylo, abych si ruku vůbec nezlomil...

Prakticky neomezené prostředky, veřejné sdílení informací a touha vyniknout, vedly lidi k usilovnému výzkumu. Nelson říkal, že Nobelova cena je už zastaralá, proto podporoval to, aby lidé své výzkumy a své nejnítěrnější myšlenky a postřehy veřejně sdíleli na interní síti.

Probíhaly bouřlivé (pokud se to dá tak nazvat) intranetové diskuse, kde docházelo k široké výměně informací a poznatků, které inspirovaly lidi k novým otázkám, novým teoriím a pokusům.

Výsledkem bylo to, že hned několik týmů přišlo k fascinujícím objevům nejenom medicínským, ale i technickým. V medicínské oblasti došlo k zásadnímu objevu několika genů, které byly zodpovědné za tvrdost kostí, další za regeneraci tkáně a jiné za celkové posílení organismu.

Našlo se spousta dobrovolníků, kteří chtěli aplikovat tyto objevy přímo na sobě. Je jasné, že k tomu nedošlo dříve, než možné komplikace odhalil počítač, respektive program, který na něm běžel a který vyhodnocoval možné mutace, rizika a nežádoucí vlivy. Než se to ale dalo testovat na lidech, muselo proběhnout spousta klinického ověřování na zvířatech.

Určitá byrokracie tu pochopitelně musela být, protože se do značné míry jednalo o neověřené preparáty a postupy.

Co ale výzkumné týmy uvolnily, byla genetická vakcína na zpevnění kostí a zlepšení mechanických vlastností kůže.

Na první pohled byla kůže naprosto stejná jako u lidí, u kterých se látka neaplikovala. Ovšem zkušený dermatolog by záhy poznal, že s ní není něco v pořádku. V první řadě došlo k výrazné zlepšení její pevnosti. Uvedu to na příkladě: kdyby se normální člověk musel prodírat

skrže akácie, tak by měl kůži pěkně podrápanou. U geneticky modifikované kůže toto nehrozilo. Průměrný pes vám kůži rovněž nebyl schopen prokousnout a některé druhy hadů také ne.

U kostí se zlepšila jejich pružnost. Tvrdost a pevnost asi o třicet procent, ale schopnost kosti se poddat rázové síle (tedy jejich pružnost) byla zlepšena o pět set procent. Číslo na první pohled značně vysoké, ale musíme si uvědomit, že lidské kosti nemají téměř žádnou pružnost. S těmito vlastnostmi se mi další mise podnikala mnohem snáží. A tím se dostáváme k mé druhé misi s Jehudou Nelsonem. Jehuda, když se vzpamatoval z psychické zátěže, která byla poslední dobou na něho vyvíjena, působil jako docela jiný člověk. Jestli v tom měli prsty naši genetičtí specialisté nebo jóga, na kterou Jehuda mezitím přisedlal, to jsem tenkrát nevěděl.

Cíl naší mise byla pozdní Jura, přesněji období před 181 milióny let. Druhoohory byly pro svoji atraktivnost cílem většiny prvních misí.

Vybavení ale tenkrát ještě nebylo takové úrovni. Proto Jura, přestože to bylo druhé nejnavštěvovanější období hned po Triasu, bylo nejméně zmapované. Prakticky neexistovala jeho digitální mapa. Právě pro tento účel jsme s sebou opět táhli tři vylepšené *Albatrosy*, které měly ze stratosféry mapovat planetu a dále čtyři bezpilotní letadélka pro průzkum blízkého okolí.

Start byl jako obvykle grandiózní. Samotné spuštění Brány přitáhlo k obrazovkám stamiliony diváků.

Pocit, když se pod vámi zachvěje zem a začne vznikat drobné předivo magické sítě umožňující vstup do dávné minulosti je nepopsatelný. Všechny strhne ta úchvatná atmosféra a napětí, provázející každý start.

Nic se nevyrovná tomuto zážitku. Jako by k vám hovořila samotná naše planeta, takové to bylo.

Jehuda si nás nechal nastoupit. Ještě naposledy zkontroloval výstroj a postavil nás za sebe do řady. Já šel opět na čtvrtém místě, moje hlavní zbraň byla, jak jinak, brokovnice. Měl jsem vylepšenou (odlehčenou) verzi a v zásobníku nové, účinnější, tříštivé náboje.

Na svém levém rameni jsem ucítil pevný stisk a předal signál dál dopředu.

Skupina se pohnula.

Prošli jsme Bránou.

XXX

Na druhé straně nás očekával svět velkých planin, tisícových stád táhnoucích sauropodů, migrujících přes celý kontinent, jako dnešní pakoně a zebry za vodou.

Ocitli jsme se v srdci jedné takové planiny na území dnešního Tibetu. Pohltily nás nesmírné dálky těchto cizích krajů.

"Kruh!" Zavelel Jehuda. Automaticky jsme vytvořili kruhovou obranu. Před námi byl vysoký porost sahající do pasu. Na obzoru se modralo vysoké pohoří a vysoko nad námi brázdilo oblohu několik ptakoještěřů skupiny Pterosaurů.

"Letadlo!" Zazněl druhý Jehudův rozkaz. Znamenalo to vypustit do vzduchu bezpilotní průzkumný prostředek, který nám měl zprostředkovat záběry z našeho nejbližšího okolí a chránit nás tak před možným útokem z vysoké trávy.

Dva vojáci rychle sestavili model dohromady a vypustili ho do vzduchu. Elektrolet byl poháněn pomocí baterií a solárních článků, umístěných na vrchní straně křídla. Rozpětí letadla bylo dva metry a neslo digitální kameru a termovizi. Kvůli váze neneslo žádnou výzbroj a bylo tak vystaveno napospas okolním predátorům.

Ptakoještěři na obloze našťěstí o nezvyklého vetřelce nejevili žádný zájem.

Kamera pod trupem letadla vysílala záznam na displej obrazovky, který měl jeden z vojáků na zádech. Jehuda se svým zástupcem bedlivě sledovali obrazovku.

"Fajn, pánové, je to tu kolem nás zdá se čistý, to ale neznamená, že to je bezpečný. Všichni víte, co máte dělat. Každý je zodpovědný za svůj sektor. Hlaste sebemenší podezřelý pohyb!" Vyštěkl nyní už nadporučík Paul Niedermaer. Paul se díky bezvadně odvedené práci na pěti předchozích misích, stal zástupcem velitele Jehudy.

Naše grupa devatenácti lidí se dala do pohybu. Měli jsme s sebou osm vojáků, deset vědců (z toho pět začátečníků) a pochopitelně Jehudu Nelsona, jakožto velitele celé mise. Dvacátý a jedenadvacátý člen výpravy s námi kráčely dva robotické přepravní transportéry typu *Lama*. Už na předchozích misích se náramně osvědčily jako nosiče nejrůznějšího vybavení. Tyto byly ale větší než na mé předchozí misi. Největší rozdíl bylo šest noh a téměř dvojnásobná nosnost a vytrvalost.

Jehuda plánoval dvoutříměsíční akci. Cílem bylo zmapovat sto procent planety a katalogizovat všechny objevené živočichy. Naše úkoly byly jasné a bylo pouze na nás, jak se jich zhostíme.

Šli jsme celý den a kromě pár vylekaných ještěrek a hmyzu, známého z předchozích misí jsme neobjevili nic nového. Jehuda za cíl naší cesty určil kopce rýsující se asi třicet kilometrů před námi. Bylo to rozumné. Sice jsme byli poměrně daleko od rány, ale bránit základnu, která leží na rovině, obklopena hustou vysokou trávou, byl veliký hazard.

K večeru jsme dorazili k prvním obrovským jinanům a povrch se začínal zvedat. Stromy ginkgo, v Juře tak rozšířené, tu čněly do výše třiceti metrů, před nimi ale ležel ještě pás cykasů a přesliček.

Letadlo nás sledovalo z výšky asi sta metrů a prostřednictvím svých senzorů informovalo o případném nebezpečí. Žádné nám ale nehrozilo. Nikde ani živáčka. Bažanti v našich řadách začínali reptat, co prý je to za svět, že kromě pár brouků a vyplašených malých *Compsognathosů*, drobných dvounohých plazů, tu nic nežije... Já osobně jsem byl rád, že nám bylo umožněno tyto nekonečné planiny zdolat v klidu a že nic nebezpečného nám nezkřížilo cestu. Moc dobře jsem si totiž pamatoval na svojí první misi a její první vteřiny.

Utábořili jsme se a rozdělali veliký oheň. Paul určil tříčlenné hlídky, které se po třech hodinách střídaly. Byly jsme v neznámém prostředí a nevěděli, jaké nám hrozí nebezpečí od nočních dravců.

Pláně v noci oživily čilým ruchem a my, pomocí přístrojů nočního vidění, zahlédli šest *Gasosaurů*, třímetrových theropodů, jak postupují rozvážně vpřed a slídí v nedalekých křoviskách. Název *Gasosaurus* byl odvozen od přhody, jak tohoto tvora objevili. Našli ho čínští dělníci při hledání zemního plynu když odstřelovali zeminu...

Gasosaurové byli predátoři, kteří byli ve skupinkách nebezpeční jak velikým býložravcům, tak nám. Letadlo je proto nespouštělo z dohledu, ale naštěstí o nás nejevili zájem.

Ráno se vše vrátilo do starých kolejí... nikde ani živáčka. Mohli jsme se proto v klidu přesunout dál do vnitrozemí a vstoupit do jinanového lesa, kde největší kmeny dosahovaly i padesáti metrů výšky. Náš průzkumník ohlásil zajímavý nález a vyzval nás, ať postupujeme s největší opatrností kupředu. Objevila se před námi zajímavá podívaná, kdy na malé pasece před námi hodovalo šest *Guanlongů*, dvoumetrových theropodů na víc jak pětímetrovém sauropodovi jménem *Lufengosaurus*. Vydávali při tom tak ostré a hrdelní skřeky, že to nahánělo strach i přes stometrovou vzdálenost, která nás od nich dělila. Byla to hrůzná podívaná, dokonce se zdálo, že *Lufengosaurus* ještě žije, protože se jeho tělo pohybovalo sem a tam. Vše se ale vysvětlilo, když z jeho břicha vylezl jeden z theropodů, úplně od krve a přes hlavu měl zaháklé vnitřnosti... Pohled jen pro otrlé.

Jehuda nás otočil nazpět k robotům, které hlídali tři vojáci. Operátor letounu vybral možnou lokalitu naší základny a my se jí vydali prozkoumat. Po hodinovém stoupání jsme se dostali na konec poměrně prudkého srázu, kde jsme byli ze dvou stran dobře chráněni. Planiny jsme měli pod námi jako na dlani. Naskytl se nám překrásný výhled, dokonce jsme mohli zahlédnout místo, kde byla Brána.

"Tady zůstaneme." Rozhodl Jehuda a rozdělil každému úkoly. Já, dalších pět vědců a jeden voják jsme měli odstraňovat cykasy a benetify v nejbližším okolí základny. Další byli vysláni, aby pokáceli pár menších jinanů a udělali z nich zátarasy. Večer, když byla práce hotová, jsme ještě natáhli ostnatý drát a s pocitem jakéhosi bezpečí šli spát.

Hlídky Jehuda sice určil opět jako tříčlenné, ale my zkušenější věděli, že to je jen pro jistotu. V nejbližší době se dalo očekávat, že hlídky budou jen dvojčlenné.

Noc proběhla v klidu a nikdo se nás nepokusil obtěžovat.

Tímto způsobem proběhlo i několik příštích dnů. Zařizovali jsme základnu a pouštěli se i do nedalekého okolí. Jehuda pro studijní účely zastřelil jednoho *Guanlonga* a my na místě provedli pitvu.

Vypustili jsme *Albatrosy* a zaznamenávali data do počítačů. Mapa Jury se pomalu začala rýsovat. Dál jsme se šťourali v zemi, vybírali všelijaké brouky a sbírali rostliny. Práce poměrně jednotvárná a nudná...

To se ale mělo brzy změnit.

Večer hlídka nechala probudit Jehudu a ten následně nás ostatní. Shromáždili jsme se a čekali na rozkaz. Velitel ale jen přidržel ukazováček na rtech a dal nám tak znamení, že máme být zticha. Zaposlouchali jsme se do večerních zvuků, kde kromě obvyklých skřeků a bzučení hmyzu bylo vzdáleně slyšet i něco jiného. Spíš to bylo cítit.

Jeden z vojáků si lehl na zem a povídal, že takhle to slyší líp. Napodobili jsme ho proto a poslouchali. Po nějaké době jsme to "slyšeli" zřetelněji.

Země se chvěla.

Jehuda poručil vypustit do vzduchu letadlo a za čtvrt hodiny se nám naskytl neuvěřitelný obraz... Desítky tisíc obrovitých býložravců různých rodů se valilo pláněmi přibližně naším směrem.

Ze záběrů letadla bylo vidět i masožravce, kteří stádo pronásledovali. Po další hodině jsme zaregistrovali na obzoru mrak prachu a zvířata "cítili" silněji. Během chvíle jsme mohli dalekohledem zahlédnout první z nich. Byli to především obrovití sauropodi druhu *Mamenchisaurus* a *Barapasaurus*, za nimi menší, dvanáctimetroví příbuzní *Shunosaurové* a konečně stegosauři druhu *Tuojiangosaurus* a mnoho dalších, dosud neznámých druhů.

Byli jich desítky tisíc, roztažení po celé planině. Později Jehuda prohlásil, že to byl jeden z nejúžasnějších pohledů, jaký kdy spatřil. Všichni jsme na to koukali s otevřenými ústy a nemohli se vynadívát.

Náš velitel nechal poslat letadlo níž, aby udělalo detailní záběry takového stáda. Operátor nechal stroj klesnout na nějakých padesát metrů a pak ještě na třicet. Níž už hrozila možnost, že od turbulencí nad stádem by se letoun mohl dostat do víru a spadnout dolů. Natáčeli jsme dlouhé minuty záběrů, které se budou jistě vysílat už na první tiskové konferenci. Právě po takovýchto dokumentech veřejnost prahla.

Letadlo si razilo cestu vzduchem a stabilizátor obrazu pracoval na sto deset procent.

Putující stáda se zdála nekonečná. Po vystoupení do dvou kilometrů letoun pomocí senzorů naměřil, že hlavní skupina sauropodů má co do délky tři kilometry a do šířky dokonce třicet! To byl ale jen hlavní voj, za ním se šinula další a další stáda. Země se chvěla, jak při zemětřesení. Mezi nohama velkých sauropodů se hbitě pohybovala řada menších, čilých theropodů, lačnicích po tom, co těm velikým upadne z tlamy nebo z druhého konce těla...

Za hlavním stádem obrů se šinuli přežraní *Monolophosauři* a další velcí theropodi. Zhlédnul jsem, jak jeden dravý theropod se loudavě přišoural k zjevně umírajícímu býložravci, očichal ho a zase se od něho vzdálil... Neuvěřitelné, říkal jsem si tehdy, ale Jehuda nám vysvětlil, že draví theropodi jsou tak přežraní, že sotva jdou.

Migrující stáda býložravců a jejich značný úhyn během pochodu umožnil dravým theropodům narůst do gigantických rozměrů. Byli to celkem neohrabaní obři, kteří kráčeli za hlavním stádem a uklízeli mršiny přestárlých jedinců. S otevřením Brány jednoznačně padla teze, že dinosauři typu *Tyranosaura* byli obávaní lovci. Menší typy ano, ti aktivně lovili, ale giganti, jako byl již zmiňovaný *Tyranosaurus* nebo *Allosaurus*, byli prachobyčejní mrchožrouti...

Stádo se pomalu šinulo naším směrem a někteří ze sauropodů zamířili k nám do lesa. Někteří... bylo jich několik stovek.

Jehuda vyhlásil poplach.

Urychleně jsme sbalili věci, naházeli je na *Lamy* a utíkali do výše položených míst. Sauropodi už začali obsazovat les a jejich hadovité krky čněly nad korunami stromů. Po hodinovém úprku jsme se konečně dostali na skalnatý ostroh, na kterém nic nerostlo a tudíž toto místo bylo nezajímavé pro gigantické býložravce. Díval jsem se na místo, kde ležela naše původní základna, nyní zdupané a značně přeorané.

"To bylo o chlupe..." Vydechl Jehuda, dívaje se stejným směrem jako já. "Sice tu budeme vystaveni povětrnostním vlivům, ale před těmi potvarami jsme v bezpečí..."

Vydal sérii rozkazů ohledně nové provizorní základny. Zároveň vyslal skupinu vojáků, aby prohlédla terén nad námi a objevila cestu na náhorní plošinu, na které chtěl zbudovat trvalou základnu.

My, co jsme neměli to štěstí a nebyli vybráni do průzkumné čety, jsme se s mírným brbláním vydali do práce. Ta nám ale šla pomalu, protože co chvíli se každý otáčel a sledoval tu

neuvěřitelnou podívanou pod námi. Tisíce hadovitých krků se proplétalo větvemi stromů a obrovských kapradin a okusovalo lahodné zelené listy. Byl to neuvěřitelný pohled.

Na konci druhého týdne po příchodu dinosauřích stád jsme přišli o letadlo. Byla to smůla, ale udělalo spousty úžasných záběrů, které jsme bezprostředně zaznamenávali.

K večeru se k nám pokoušel dostat jeden ze sauropodů, ale stačil jeden zábleskový granát a býložravec se dal na zběsilý úprk. Jehuda pro jistotu posílil hlídku o jednoho člověka, ale noc proběhla v klidu. Další tři dny se kolem nás proménádovala ta nejúžasnější stvoření, která jsem znal pouze z televizních záběrů a z virtuální reality. Nic ale nedokáže nahradit skutečnost, skutečnou realitu. Čtyřicetimetrová monstra, s krkem dlouhým čtrnáct metrů a nohama jak sloupy, prach, bučení, strkání a chvění země. Jehuda nechal vypustit další letadlo, tentokráte malý vrtulník, který sliboval klidnější a detailnější záběry.

Byli jsme také svědky několika krvavých hostin, kdy smečka dravých *Gasosaurů*, kteří napadli nemocného a kulhajícího *Tuojiangosaura*. Stegosaurus útrpně nastavil krk a jeden z dravců se do něho ochotně zakousl. Zadními končetinami mu rozpárali břicho a vyrvali všechny vnitřnosti a maso.

Nepěkná podívaná, která se odehrávala asi dvě stě metrů od našeho tábora...

Když se přes nás přehnal migrující stáda, dělali jsme několikadenní výpravy do okolí. Oblast byla celkem bezpečná a nad námi vždy hlídkoval malý vrtulník s termovizní kamerou, která vždy bezpečně odhalila číhajícího dravce. Možná, že i díky tomu se za celou dobu mise, která trvala tři měsíce, nestal žádný tragický incident. Vzpomínám si akorát, že jednoho z vojáků kousnul ošklivě vypadající pavouk, ale kromě nateklé ruky se mu nic nestalo. Mezi námi proběhla šuška, že dotyčný voják měl lehce pozměněnou DNA. Toxikologický rozbor pavoukova jedu totiž jasně prokázal, že by to dotyčný nemohl přežít. Nikdo se ale na nic neptal, protože jsme si nechtěli znepřátelit člověka, který nám umožnil nevšední zážitky a kterému jsme byli plně oddáni. Dalšího jsme tahali z asfaltového jezírka, kam nešťastník po pás zapadl. Po každé to ale, jak už jsem psal, dobře dopadlo.

Mezitím jsme získávali data z našich *Albatrosů*, které měřily teplotu, tlak, složení vzduchu a směry větrů. Kromě toho, jak už bylo dobrým zvykem, systematicky snímkovaly oblast, kterou prolétávaly.

Na minulé výpravě, které jsem se nezúčastnil, vytvořily tři *Albatrosy* mapu 64% povrchu Země. Nyní jsme měli plány daleko smělejší. Jehuda sice doopravdy nepředpokládal, že by se nám podařilo nafotit 100% planety, protože to nebylo v lidských silách, ale chtěl se dostat na 80%. Navíc jsme měli lepší radar než minule, takže jsme mohli snímkovat v rozlišení půl metru.

Počasí a větry nám přály a tak během prvních čtrnácti dnů jsme měli mapu planety z 15%.

Těsně před koncem mise Jehuda obdržel výbornou zprávu a sice, že jsme vytvořili mapu pozdní Jury. 91% procent povrchu v rozlišení pět metrů a 30% v rozlišení deseti centimetrů byly hodnoty, které doposud nikdy nezískal. Mohli jsme být na sebe pyšní! Dalším plusem bylo, že nikdo nezemřel. Toho si Jehuda cenil nejvíc, protože na všech posledních výpravách zahynul minimálně jeden člověk.

Naše výprava byla poslední pěší misí, další výpravy měly spoléhat na speciální dopravní prostředky, které Jehuda nechal postavit. Sice už v minulosti proběhly různé pokusy o využití

terénních automobilů, ale Jehuda od toho upustil, protože v tom neviděl moc výhod. Sám dokonce dvakrát použil motorku a natočil pár pěkných záběrů, při štvání vylekaných *Brachiosaurů*. Žádný dostupný terénní automobil ale neměl takovou průchodnost terénem, jakou si Jehuda představoval. Marně představitelům slavných značek vysvětloval, že v Triasu nebo Karbonu nejsou silnice, ani polní cesty. Nic naplat.

Jednou se dokonce naštvál a doslova unesl pár konstruktérů z jedné nejmenované automobilky do Guatemaly. Když přistáli vrtulníkem na okraji džungle, ukázal do pralesa a řekl:

"Tímhle to musí projet!" Vyděšení pánové nebyli na takové jednání zvyklí a rychle naskákali zpět do vrtulníku.

Světové automobilky nad Jehudou a jeho nereálnými požadavky mávly rukou a dál chrlily do prostoru unifikované krabice a počítaly miliardové zisky. Iniciativy se chopili dva počítačovní nadšenci z Kalifornie a vytvořili model stroje, který pomocí virtuální reality předvedli jednomu z Jehudových agentů. Ten neprodleně kontaktoval svého šéfa a ukázal mu výtvar těch dvou mladíků. Jehudovi se ukázka líbila, oba hochy koupil a začlenil do svého podpůrného týmu. Výsledkem bylo, že za tři měsíce byl prototyp stroje na světě. Jednalo se o tři metry široké a sedm metrů dlouhé monstrum, obuté do jedenapůl metrových pneumatik. Vůz byl vybaven silným dieselovým motorem a nádrží o obsahu dva tisíce litrů paliva. Zkoušeli ho za všech klimatických a povětrnostních podmínek a udělali bezpočet změn. Světlá výška vozu byla padesát centimetrů s tím, že se mohla změnit až na jeden metr. Umožňovala to zvláštní konstrukce podvozku. S metrovou světlou výškou mohl vůz jet kolem padesáti kilometrů v hodině. Jízda v tomto případě byla sice značně nepohodlná a do jisté míry i nebezpečná (hrozilo převrácení vozu), ale v případě nouze se to hodilo.

Vůz dostal jméno *Jezevec*. Mohl uvést sedm lidí a tři tuny nákladu. Kapotáž byla z titanového plechu a skla neprůstřelná až do ráže půl palce. Nehrozilo nám sice nebezpečí od nepřátelských odstřelovačů, ale riziko napadení od masožravých potvor bylo značné.

Jezevec poskytoval dostatečnou ochranu před vším možným nebezpečím. Uměl plavat, byl vybaven navigátorem a granáty s nervovým plynem. V jeho bocích byly ukryty střílny, takže se v případě nebezpečí mohl i bránit.

Dalším výtvozem, do kterého se tým konstruktérů pustil, byl od základů přepracovaný podvozek přepravního prostředku pro mezikontinentální rakety MAZ. Toto desetikolové monstrum nechali rozebrat, naskenovat všechny jeho části, ty znovu vykovali z hliníku a zpětně sestavili.

Kabina této dvacetimetrové obludy pojala deset lidí, včetně jejich zavazadel. Vzadu byl průchod do obytné a pracovní části vozu. Vůz byl pojmenován *Slon*, což docela charakterizovalo jeho vzhled. Pohyboval se na skoro třímetrových kolech, která nemilosrdně drtila vše pod sebou.

Slon za sebou táhl speciálně zkonstruovaný přívěs, který obsahoval padesát tisíc litrů nafty, nezbytné náhradní díly a munici. Přívěs byl dlouhý jedenáct metrů.

Když se projíždělo Bránou, všechna vozidla musela být spojena tyčí, jinak Bránou nešlo projet. V prvním voze seděl pochopitelně Jehuda.

To jsme ale poněkud odbočili od mojí druhé mise, která se chýlila ke konci. Čekala nás zpáteční cesta přes planiny. Naložili jsme všechen náš materiál na *Lamy* a s batohy na zádech a úžasnými zážitky v hlavách se vydali na pochod. Brány jsme dosáhli navečer, odpálili jsme ochranné nálože a zahnali několik desítek strnule čumících dinosaurů. Učinili jsme skupinové foto a prošli mihotavým světlem Brány.

Na druhé straně nás opět čekalo bouřlivé přivítání od našich nejbližších, ale i od politiků, kteří si Jehudu chtěli získat zpět.

Jehuda Nelson měl dobrou náladu a přijímal od každého gratulace. Mise se podařila a nikdo nezemřel. Konečně se podařilo protrhnout šňůru čtyř misí za sebou, kdy pokaždé někdo zahynul.

Jehuda už měl v plánu cestovat pouze vozidly. Mělo se jednat o dva *Jezevce* a jednoho *Slona*, sloužící jako základna týmu.

XXX

Čekala mě rodina, druhá audience u krále, nekonečné kolo rozhovorů s novináři a pár televizních vystoupení. Následovaly přednášky na univerzitách, v dětských domovech a různé benefiční akce, které jsem měl pod patronátem. O vše se staral tým deseti lidí, který mi připravoval program. Připadal jsem si jako nějaká filmová hvězda. Na takový rozruch kolem mé osoby jsem nebyl zvyklý.

Několikrát jsem se setkal s Kate a Olafem, byla to setkání vždy velice plodná a řekl bych i oboustranně výhodná. Oni mi předávali své zkušenosti a já zase své. Sice se nedalo očekávat, že někdo z nich znovu projde Bránou, ale udržovali jsme spolu výborné vztahy. Z Olafovy strany jsem tu a tam pociťoval jisté náznaky žárlivosti, ale Kate byla bezvadná a chovala se ke mně jako starší sestra. Realisticky si uvědomovala, že nestačí na nové požadavky a byla ráda, že tam je někdo z oboru, s kterým může probrat spoustu věcí. Párkrát jsme se navštívili i soukromě a já ji představil rodině.

Měsíc od našeho příjezdu následovala další mise, které jsem se ale nezúčastnil. Jehuda poprvé projel Bránou v tomto dosud neobvyklém uspořádání: vpředu jely dva *Jezevci*, následované *Slonem*, který navíc táhnul veliký přívěs. Jen co projeli Bránou, už se z ní zase vynořili. Oba *Jezevci* byly značně poškozeny, jednomu dokonce chybělo kolo...

Na tiskové konferenci jsme se dozvěděli, že výpravu zasáhlo zemětřesení a málem zahynula celá posádka *Jezevce*. Díky velikému úsilí a perfektní secvičenosti jednotky situaci zvládli a všichni přežili. Zlomené nohy a pohmožděniny nikdo nepočítal, protože, jak už jsem psal na začátku, Brána měla tu schopnost, že tato zranění spolehlivě vyléčila.

Další mise následovala po drobných úpravách vozidel o dva měsíce později. Tou dobou jsem se pohyboval na Borneu a cvičil s místními speciálními jednotkami. Spolu se mnou tu bylo celé družstvo z mé první mise do Paleocénu a kapitán No Dongh! Přivítali jsme se jako staří přátelé. Kapitán byl seržantem na misi, při které byla poprvé použita vozidla a Jehuda několikrát při tiskové konferenci vyzdvihl jeho kvality. Právem si to tento skromný mužík, jemuž kolovala v krvi snad i opičí krev, zasloužil. Přezdívkou měl kapitán No Dongh vskutku příznačnou, říkalo se mu Tasmánský čert...

Paul Niedermaer (který povýšil na kapitána), z nás udělal snad nejpodivnější dvojici ze všech skupin. Já, vysoký, světlavý, sto kilo vážící Švéd a kapitán, šedesátikilový, podivně se pohupující střízlík (který mě ale kdykoliv položil na lopatky), byla sestava jako v nějaké komedii.

Kapitán Niedermaer si ale na nás cenil především No Dongův šestý smysl a moje rychlé reakce s brokovnicí. Když se měl někam vyslat průzkumník, byli jsme to nejčastěji my dva, kdo tuhle nebezpečnou činnost prováděl. I já jsem se začal spoléhat na neomylné schopnosti No Donga.

No Dong se odmítal podvolit genetickému vylepšování. Obával se o svojí duši, která (prý) komunikovala se zemřelými a ochraňovala ho tak od nebezpečí. Já jsem to spíš přičítal No Dongově nezdolné vůli, štěstí a mimořádným schopnostem, které musel prokázat už jako malé dítě, kdy žil jako sirotek ve slumu. Nakonec ale povolil a nechal si, stejně jako já, zpevnit kosti a kůži. Sám z toho ale nadšený nebyl, protože po této genetické úpravě nebyl sto zaznamenat tlukot srdce opice visící nad ním ve dvacetimetrové výšce... Srdečně jsem se tomuto tvrzení vysmál, dívaje se na No Dongův kamenný obličej. Jaká byla pravda nevím, ale můj domorodý učitel (nebo ta jeho ďábelská duše) si zjevně našla jiný způsob, jak opici vypátrat. Jediné, co si No Dong pochvaloval, bylo to, že může skákat se stromů z desetimetrové výšky. Takové číslo si nikdo nedovolil, ale on si v tom liboval. Ač je to s

podivem, tak No Dong nikdy pořádně netrénoval, prostě jen využíval svého talentu a nijak ho nerozvíjel. Samozřejmě, u policie a později v armádě absolvoval výcvik s pistolí, ale on z pistole střílel (a třefoval se) už jako malý kluk, kdy byl součástí nějakého pouličního gangu. Později, když byl jeho bratr při jedné ze šarvátek zastřelen, přešel k policii a tamní slumy vyčistil od grázlů, kteří terorizovali okolí. Nebylo jeho chybou, když místní úřady nedokázaly v mladistvých rozdmýchat jinou vášeň, než byly drogy a násilí. Takže No Dongova práce brzy přišla vniveč.

No Dong se o vyčištění slumů pokusil podruhé, ale stálo ho to místo a musel od policie odejít. Všimli si ho ale agenti tamní vojenské zpravodajské služby a učinili z něj vojáka speciálních jednotek, obdoby amerických NAVY Seals.

No Dong si postupně prošel všemi posty v jednotce až po seržanta. Následně nastoupil do důstojnické školy, kde z něho za dva roky udělali poručíka a poslali do ilegality. No Dong začal působit jako tajný agent rozvědky přímo v teroristické organizaci Džamá Islamíja a podařilo se mu ji během dvou let paralyzovat. Jak taková paralýza vypadala v reálu, o tom nechtěl No Dong nikdy moc hovořit, ale říkal, že v té době hrozně ubližoval lidem... Což v překladu znamená, že kdo se Tasmánskému čertovi dostal do rukou, skončil v pekle.

Náš výcvik na Borneu byl zaměřen na přežití, secvičenost a nabrání zkušeností při jízdě s *Jezevcem* a *Slonem*. Tyto dvě monstra si razila cestu džunglí jako nic, ale člověk musel dávat pozor, aby nezapadl se *Slonem* do nějaké průrvy, protože nebylo síly, která by ho vytáhla. Životu v džungli jsem nikdy zcela nepřivykl, i když jsem se v ní ve svých výpravách ocitl mnohokrát. Daleko bližší mi byla poušť nebo mírné pásmo, smrkové a listnaté lesy, kde i nebezpečí bylo takové jednoznačnější. Co bylo veliké a mělo hodně zubů, to vás chtělo sežrat, ale v džungli vám pod šaty mohl zalézt malý pavouk nebo stonožka a vy jste neměli žádnou šanci.

No Dong a jeho veselá parta mě učili vyhnout se právě takovému nebezpečí. V pralese chodili prakticky nazí, jejich chodidla měla na sobě silnou zrohovatělou kůži, takže jim nehrozilo žádné poranění. Já ale vždy s sebou táhl spoustu vybavení, od moskytiéry, přes náboje, jídlo, vysílačku a náhradní prádlo. No Dong prosazoval nošení co nejmenší zátěže. Naráželi jsme ale na doktrínu, která přikazovala chodit tzv. "natěžko".

Na konci cvičení jsem o tom napsal rozsáhlou zprávu, která obhajovala No Dongovo učení. Dost lidí jsem si tím naštvál, ale alespoň se rozproudila diskuse.

Náš řidič, Paul Henke, rodák z Mnichova, nás učil divoké jízdě s *Jezevcem* a *Slonem*. Vozidla, jak už jsem psal na začátku, toho vydržela neuvěřitelně mnoho, ale bylo potřeba dbát na určité věci, jako byl například boční náklon a hluboké díry. Pokud se některý z terénních vozů převrátil, byl to prakticky jeho konec. Zvlášť *Slon*. V džungli nebyla šance, jak vrátit zpět na kola padesátitunové monstrum. Henke nás učil, jak takové situaci předejít.

Ještě než začnu líčit naší další misi, je potřeba, abyste věděli, co se odehrávalo v zákulisí a co jsem já pochopitelně tenkrát vůbec netušil. Především se jednalo o Čínu a její tajné pokusy a výzkumy na poli geopatogenních linií a průzkum hrobky císaře Čchina.

Jedno z největších čínských tajemství bylo to, že hrobka císaře Čchina byla dávno prozkoumána (což sice Jehuda věděl, ale nevěděl, co se tam našlo) a ještě víc byl utajován obsah hrobky. Lidé, kteří provedli první průzkum a otevření hrobky, byli nenápadně a potichu odstraněni a o skutečném významu nálezu věděla v Číně jen hrstka lidí. Číňané uvolnili na výzkum a vyhodnocení nálezů obrovské množství peněz a ty nejlepší lidi a techniku.

V hrobce prvního císaře se totiž našly komponenty druhého portálu!

Byla to senzační zpráva, kterou Číňané úzkostlivě tajili. Mohli si dovolit vydat Jehudovi druhý roh, diamant, který umožnil spustit Bránu. K ničemu jim nebyl, k sestavení druhé Brány nebyl potřeba. To, že mu ho dali, pro Jehudu Nelsona znamenalo, že upsal duši ďáblu a pomalu si tak kopal hrob. Číňané z Jehudy tahali informace ohledně geopatogenních zón a přímo před jeho očima kradli další informace.

Číňané druhý diamant vůbec nenašli v hrobce císaře Čchina, ale byl součástí čínského zlatého pokladu. Jak se tam ocitl nikdo neví, ale byl v držení čínských císařů od patnáctého století.

Týmy "zeměměřičů" objížděly celou Čínu a hledaly, kde vztyčit portál. Našly ho na území bývalého Tibetu na místě pobořeného kláštera. Shodou okolností se k tomuto klášteru vztahovaly legendy o dracích a různých příšerách vylézajících z děr... Jestli ty příšery měly být dinosauři nebo se jednalo jen o pověru, nikdo netušil.

Tu-si a profesor Tao, oba zodpovědní za znovuzprovoznění čínské Brány, nasadili své lidi do Jehudova týmu a horečně zjišťovali podrobnosti o geopatogenních zónách.

V době, kdy já jsem se chystal na svoji další výpravu, Číňané dokončovali svůj letitý výzkum a byli připraveni svojí Bránu spustit...

Naše cvičení skončilo a my jsme byli sehraní, zorganizovaní a perfektně připravení vyrazit na svoji nejtěžší misi.

Šlo o Karbon, jedno z nejnebezpečnějších období naší Země. My jsme se měli vydat do období Mississip, přesněji do věku Visé, před 330 milióny let.

V Karbonu Jehuda ztratil pět mužů a nyní nechtěl přijít ani o jednoho. Měli jsme špičkové vybavení, prvotřídní palebné krytí a bezvadnou přípravu. Všichni jsme byli v kondici, zkušenější a skvěle motivovaní.

Jehuda prohlašoval, že tato mise je historický předěl a že se zapíše do historie, jako jedna z nejnáročnějších, ale také neúspěšnějších cest. Cestě do Karbonu se dělala obrovská reklama a všichni účastníci byli pod permanentním tlakem ze strany novinářů, snažících se urvat nám alespoň minutku ze svého volného času. Byl jsem v takovém stresu, že mě z toho bolelo břicho i hlava, nemohl jsem ale na sobě nechat nic znát, protože se na můj post tlačili další dva náhradníci. Nemohl jsem dát najevo slabost, všichni jsme se na sebe usmívali, ale každý věděl, že to je jen přetvářka.

Konečně nadešel čas odjezdu a my se seřadili před stříbřitou blánou rozprostírající mezi dvěma dolmeny. Nepřestávalo mě to fascinovat a přes pancéřované okno našeho džípu jsem nadšeně hleděl kupředu. Jel jsem spolu s No Dongem a dalšími třemi lidmi v posledním vozidle. Do Karbonu vyráželo celkem dvacet pět lidí a byla to největší výprava, která měla projet Bránou.

Měli jsme k dispozici tři *Jezevce* a jednoho *Slona* jako pohyblivou základnu. *Slon* navíc za sebou táhnul dva přívěsy, jeden z naftou a s náhradními díly a vybavením a druhý větší byl naše noclehárna.

Každý jsme měli dvojnásobné množství munice, protože se předpokládalo, že tato oblast bude velmi nebezpečná.

Cesta do Karbonu byla pro lidstvo skutečný předěl.

XXX

Projeli jsme Bránou a já se bedlivě začal rozhlížet kolem sebe. Viděl jsem, že sto metrů před námi, se rozkládala džungle ne nepodobná té, kterou jsme před čtrnácti dny opustili. Za sebou jsme měli nízkou vegetaci, skládající se z kapradin rodu *Zeillera* a *Potonia*. Sem tam se ukazoval větší stromek *Alethopteris* se silným kmenem a š'avnatými, zelenými listmi. Les před námi tvořily obrovské přesličky *Calamites* a plavuně rodu *Sigillaria*, zhruba dvacet pět metrů vysoké, s kůrou ve tvaru včelích pláství. Dál za nimi rostli giganti dosahujících výšky hodně přes sto metrů.

Nikde ani živáčka.

Rozestoupili jsme se do vějíře a termovizí zkoumali džungli před námi.

Viděli jsme toho dost.

Když jsem v monitoru zahlédl asi třímetrového pavouka, moc se mi do lesa nechtělo. Jehuda ale rozhodl jinak.

"Tak, hoši, zařaďte za jedna a jedem se podívat, co nás tam čeká. Švéde, jedeš první!" To byla věta, kterou jsem nechtěl slyšet. Podíval jsem se vedle na No Donga, ale ten se jen vesele zazubil a já se opatrně rozjel dopředu.

"Mějte voči na š'opkách!" Zasyčel jsem do mikrofону a dal tak ostatním najevo, že musí být ve střehu. Bylo to zbytečné, v naší skupině totiž nebyl žádný nováček. Jehuda tak rozhodl měsíc před výpravou. Jen bylo divné, že se výpravy nezúčastnil žádný Číňan...

Zastavil jsem asi pět metrů před lesem, pavouk někam zmizel a les před námi ztichnul. Zapnuli jsme mikrofóny na plný režim, ale z lese se ozývalo jen minimum zvuků.

To bylo zlé. I na tváři Tasmánského čerta už bylo znát napětí.

"Objedeme to." Ozval se ve sluchátkách Jehudův hlas. Nahlas jsem si oddechl, No Dong pokýval hlavou a dál hleděl zaujatě do džungle. Zajímalo mě, co se mu tenkrát honilo hlavou.

Jeli jsme podél lesa asi tři kilometry, než jsem v dálce objevil malý kopeček, ze kterého mohl být docela dobrý výhled. Nahlásil jsem Jehudovi směr a on tam vyslal průzkumný vrtulník, zjistit, jestli se jedná o bezpečné místo.

V jedné z předchozích misí se Jehuda usadil na podobném místě, ale netušil, že pod pískem jsou zahrabána vejce dravých *Tuojiangosaurů*, všežravých *Stegosaurů*, sedm metrů dlouhých pancéřovaných ještěřů, kteří neustále útočili na základnu. Jehuda to zjistil až když se balily věci. Do té doby jim bylo divné, proč se tito obři nechávají masakrovat kvůli jednomu pitomému kopci.

Vrtulník nesl pod sebou termovizi a skenoval kopec až do hloubky dvou metrů, jestli se tam nenacházejí nějaké stopy života. Vzdušný průzkum ukázal, že je všechno v pořádku a my se mohli vydat na vyvýšeninu.

Vyskákali jsme z aut a nachystali zbraně. Už při prvním nádechu jsem cítil odlišné složení vzduchu, než na jaké jsem byl zvyklý. Vzduch v Karbonu měl až dvacet osm procent kyslíku, což mělo za následek dvě věci: častěji tu hořelo a rostliny a živočichové byli větší...

Brzy jsme to měli poznat na vlastní kůži...

Naše vozy jsme zaparkovali do kruhu, abychom tak lépe mohli zabezpečit své stanoviště. Mezi auty jsme natáhli silný ostnatý drát, který byl schopen zachytit i rozrušeného *Albertosaura*.

Po zabrání kopce a určení hlídek jsme vyslali další vrtulník, tentokráte, aby prozkoumal džungli před námi. Letoun vystoupal do výšky jednoho kilometru, začal nám vysílat obraz a svými senzory měřil vše, co se změřit dalo. Cívěli jsme na monitor před námi a sledovali údaje, které vrtulník předával. Kyslíku bylo v atmosféře 27,8% a jeden ze stromů dosahoval 172 metrů. Vrtulník ho několikrát oblétl. Byla to gigantická plavuně zatím neznámého druhu. Byla dost podobná rodu *Lepidodendron*, ale mnohem vyšší, protože tyto plavuně, tak běžné v Karbonu dosahovaly sotva čtyřiceti metrů. Kamery vrtulníku nám dávaly nádherný obraz všelijaké havěti, šplhající po obrovitých sloupech plavuní. Metrové stonožky honili dvojnásob velcí pavouci a štíři. Těsně nad vrcholky plavuní lovily půlmetrové vážky desetcentimetrový hmyz a do toho všeho mumraje se ozývala neskutečná kakofonie zvuků džungle.

Jehuda moudře rozhodl, že se zatím spokojí s průzkumem nejbližšího okolí a zajištěním perimetru.

Natáhli jsme ve vzdálenosti dvě stě metrů od naší základny další kluba ostnatého drátu, nastrožili pohybová čidla, sbírali vzorky a hlavně dávali neustále pozor kam šlapeme. Nad základnou sice neustále kroužil druhý vrtulník a sledoval prostor pod našima nohama (Jehuda už takhle přišel jednou o dva ze svých lidí, když je "něco" stáhlo pod zem a nikdy už dotyčného nespátřil), ale opatrnosti nikdy nebylo dost.

Na noc jsme se všichni uložili do bezpečí *Slona* a jeho přívěsu a v menších džípech zůstal vždy pouze jeden člověk. Nebylo to snad kvůli našemu pohodlí, ale z praktických důvodů, abychom zůstali co nejpohyblivější. Mohli jsme samozřejmě všichni zůstat ve velkém voze, ale rozumnější bylo obsadit i tři menší vozidla, které mohly poskytnout důležitou palebnou podporu.

Karbon, jak se ukázalo, žil především v noci...

V jedenáct hodin večer začaly vylézat z děr všelijaké odporné potvory, které byly naším zrakům doposavad skryty. Dlužno podotknout, že byly nejenom odporné, ale i nebezpečné. Nejhorší byli asi třímetrovní štíři, obrovské stonožky (tisícinožky) a skákaví pavouci. Zprvu nám jen lezli po kapotě vozů, ale vzápětí se štíři svými silnými klepety pokoušeli "ukousnout" naše pneumatiky. Jehuda nechal cuknout s naším velkým nákladákem a jeden ze štírů přišel o klepeto. Reagoval na to vzteklým bodáním svého jedového trnu do vozu a do zbylých pneumatik. Místo toho, aby ho Jehuda nechal být a počkal až se vyvzteká nebo až někdo z jeho "kámošů" pozná, že je zraněný, rozkázal pálit ze všech zbraní po "té hmyzí chásce!"

"Natrhněte jim prdel, hajzlům!" Křičel Jehuda do mikrofону a my ukázali hmyzímu národu, kdo se stane za pár miliónů let pánem planety a koho evoluce vybrala za vítěze.

Ano, po pár minutách tu opravdu nebyl nikdo, kdo by pochyboval o našem vítězství, ale za hodinu bylo všechno jinak...

"Šéfe, něco se děje..." Ozval se od monitorů zobrazujících náš perimetr četař Klausner.

"Ano?" Otočil se na něho unavený Jehuda, zatím nic zlého netuše.

Oba se zadívali pozorně do obrazovek.

"Co si myslíš, že to je?"

"Nevím, pane..." Odpověděl zmateně četař. "...asi jsme je nasrali."

"Četaři!" Podrážděně reagoval Nelson. "Je to hmyz, ten nemůžeš nasrat. Hmyz nemá city. Pravděpodobně se jedná o nějaké stěhování hmyzu..."

Podíval jsem se na obrazovku a nevěřil svým očím. Celý jihozápadní perimetr byl přesycen pohyblivou hmotou jakýchsi stvoření. Zatím nebylo jasné, o co se jedná."

"Vrtulník!" Nařídil Jehuda operátorovi vzdušných prostředků, svobodníku Hoffmanovi. Během patnácti sekund jsme měli před sebou ve velké konferenční místnosti přenos ze vzduchu. Vrtulník pomocí infračervené kamery (fungující na principu zesílení zbytkového světla) pořizoval záběry masy mravenců mířících naším směrem. Jehuda mezitím vyhnal všechny z noclehárny do bezpečnějších útrob *Slona*.

"Co kurva chtěj?" Optal se kdosi.

"Nás." odpověděl No Dong a všichni se na něho udiveně podívali.

"Všichni na svá místa! Kurva, rychle, tohle není cvičení!" Zavelel Jehuda a každý se vydal na svoji bojovou pozici. Já jsem měl v době napadení místo jako střelec na boku vozu. Jehuda vydával jeden rozkaz za druhým...

"*Slon* pojede třicetikilometrovou rychlostí pořád vpřed, *Jezevce* chci mít vzadu a po stranách. Každý jste zodpovědný za svůj perimetr! Spustit radlici!"

Jen to stačil dořít, už jsme pocítili slabý náraz těl do kapoty *Slona*. Valily se na nás tisíce mravenců a štírů.

Střílel jsem naslepo do tmy a stejně tak činili i ostatní vedle mně. Později jsem viděl, že záběrů pořízených se shora vrtulníkem, úchvatný obkličující manévr mravenců, kteří nás nejprve vzali jakoby do kleští a pak nám zavřeli únikovou cestu nadobro.

Po deseti minutách se naše rychlost snížila na deset kilometrů v hodině a vzápětí spadla ještě níž.

"Odpojit přívěs!"

Nikdo nad významem Jehudova rozkazu neuvažoval a přívěs byl okamžitě odpojen. Rychlost vzrostla asi na patnáct a později na dvacet kilometrů v hodině. Naše obří kola nemilosrdně drtila mravence a štíry a až dovnitř bylo slyšet praskání jejich chitinových pancířů.

"Zamířit k Bráně!"

Zněl další rozkaz.

"Pane, převrátili našeho *Jezevce* na pravoboku!" Vykřikl Klausner, který celkově monitoroval situaci. Z jeho hlasu jsem poprvé vycítil strach. Zrovna od Klausnera jsem tohle nečekal, Joachim Klausner byl přeborník Bundeswehru v boxu v těžké váze a jeho stodevadesát centimetrů vysoká postava, kde nebyl ani gram tuku, z něho dělala téměř mystického bojovníka.

"Zastavit." Nařídil Nelson. "Granátomet na šesté hodině, vzdálenost sto metrů, pal!"

"Pane..." Ozval se náš velitel, Paul Niedermaer. "...tam leží náš přívěs..." Ale než stačil Jehuda něco namítnout, sám Paul se opravil:

"Aha, už rozumím, rozkaz pane!"

A vystřelil.

Ten náraz jsme cítili samozřejmě všichni.

Když projektil zasáhl spodek převráceného přívěsu, kde bylo uskladněno padesát tisíc litrů nafty a zásoby střeliva, ozvala se příšerná rána a v okruhu dvěstě metrů nezůstalo ani živáčka. Mravenci se dali na zmatený ústup.

"Výsadek: Niedermaer, Švéd a No Dong!"

"Rozkaz!" Automaticky a bezmyšlenkovitě jsme zakřičeli a vyskákali z vozu. Hned po dopadu jsem uklouzl po nějakém slizu a rozříznul si ruku o chitinové klepeto štíra. Spěšně jsme oběhli nákladák a zajistili nejbližší okolí. Věděli jsme, co od nás Jehuda chce, ale nejdříve jsme museli zjistit, jestli je okolí bezpečné. Nemluvili jsme, každý věděl, co máme dělat. Pomalu jsme postupovali k převrácenému *Jezevci*. *Slon* zvolna couval za námi, ale neslyšeli jsme, že by po někom střílel. To nám dalo odvalu a rozběhli jsme se k džípu.

Vůz ležel na boku se značně poničenými pneumatikami. Zabouchal jsem na dveře.

"Hej, Heinrichu, seš živej?"

Jako odpověď se mi ozvalo zabouchání a pak se pomalu otevřely jedny dveře.

"Jo, vole. Už jsem myslel, že mě tu necháte..."

"Šéf usoudil, že jseš cennější než nafta a pár granátů. Já bych asi volil jinak, znáš mě..." Škádliil jsem ho. Obratem mě ale poslal do prdele, s tím, že nejsem žádný Švéd, ale Žid. Pak mu asi došlo, jaké národnosti je Jehuda a nechal toho.

"Pokusíme se ten krám obrátit!" Zakřičel Niedermaer.

Naše pohyblivá základna byla vybavena pro tento účel malým jeřábem, jehož rameno už začalo vyjíždět ze svého krytu.

"Musíte sebou hodit!" Ozvalo se z tlampače. Což znamenalo jediné, hmyz se začal zase šikovat do útočného postavení.

Otočit převrácený džíp trvá normálně deset minut, ale tady jsme ztratili víc jak čtvrt hodiny, protože jsme se museli brodit někdy až po kolena v kluzké hmotě rozstřílených, rozježděných a sežehlych mravenců a jiných potvor. Jehuda nám musel nakonec poslat na pomoc další dva lidi, abychom úkol vůbec dokončili. Nemusel nás nikdo povzbuzovat, ani na nás řvát, dělali jsme svoji práci jak nejlépe jsme dovedli, protože tady šlo každému o život.

Konečně se povedlo dát džíp na kola, Jehuda Heinrichovi poslal na pomoc dva střelce a my propojili všechny tři vozy železnými tyčemi. Pak jsme nasedli do džípů a vydali se urychleně vstříc Bráně. Ta byla vzdálená sotva dva kilometry jízdy a jako obvykle se kolem ní shromažďovalo nespočet zvířat.

"Blíží se!" Štěknul Klausner od monitorů. Jehuda mrknul na vzdálenost mezi námi a hmyzem a jaká nám zbývá k Bráně.

"Bude to o chlup."

A vzápětí vydal rozkaz:

"Vyčistěte oblast kolem Brány!"

Pět set metrů od Brány Klausner odpálil několik raket do blízkého okolí Brány a zevlující hmyz odtamtud vypadnul nebo byl roztrhán.

Sto metrů od Brány se naše vzdálenost od pronásledovatelů zmenšila asi na dvě stě metrů. Stříleli jsme do nich co to šlo, ale nebylo to prakticky nic platné, bylo jich prostě moc.

"Šlápni na to, kurva!" Popoháněl Jehuda řidiče.

Padesát metrů od Brány a třicet metrů dělí nás a mravence.

Sekundy se neuvěřitelně vlekly.

Deset metrů.

Některý hmyz už natahoval klepeta na náš nákladňák a na džípu se "vezli" dva mravenci. Rychle jsem je sestřelil. Mozkem mi ještě projela myšlenka, že to byla hovadina, že Brána je stejně spálí a že by to mohl být dobrý předmět doličný pro naše forenzní genetiky, pak se dostavila ztráta orientace, zapříčiněná projetím Brány.

Dvě sekundy na to (tyto dvě sekundy znamenalo pro lidstvo asi tolik, co náraz meteoritu před šedesáti pěti milióny let pro dinosaury), se zase ozvala střelba...

XXX

Abychom pochopili, proč se ozvala střelba, musíme se vrátit na úplný začátek v mém vyprávění a vnést konečně pravdu do věcí týkajících se Číny.

Čína, jak už jsem několikrát naznačoval, chystala na Jehudu velkou blamáž a nehrála s ním poctivou hru. Jehuda ve své zaslepenosti a pro mnohé starosti, které vyplývaly z jeho postavení ani snad nemohl prohlédnout tuto podlou hru. Ne, že by snad Číňanům nějak zvlášť věřil nebo si o nich dělal iluze, ale jedno mu nedošlo. Čína chtěla Bránu pro sebe a bylo jí jedno, co tím může způsobit. Věděla, že Bránu Jehudovi sebrat nemůže.

Číňané měli na svém území hrobku císaře Čchina a v ní se nacházely komponenty další Brány. Tato druhá Brána měla z Číny udělat velmoc číslo jedna. Nejdříve ale bylo potřeba nabrat zkušenosti s provozem první Brány. Když si tyto žlutí lidé mysleli, že už všechno vědí, pokoušeli se spustit svoji Bránu. Bylo to zhruba v době, když jsem poprvé potkal No Donga. Nepodařila se jim ale spustit. Následně z torz starých textů zjistili, že ke spuštění druhého portálu musí být vyřazeny tzv. "rotující podpory" první Brány. Pravděpodobně by k tomu nikdy nedošlo, kdyby se rukopisy dochovaly celé. Zcela určitě v nich bylo varování, co se stane, když tyto "rotující podpory" přestanou fungovat.

Co to jsou ty rotující podpory, nikdo přesně netušil. Profesor Tao a jeho tým nakonec přišel s převratnou, ale i logickou myšlenkou, že "rotující podpory" jsou vlastně do kola se otáčející Stonehenge a další dvě neolitické kruhové "observatoře".

O tomto fenoménu jsem se zatím moc nezmínil. Stonehenge je složeno z menších a větších neopracovaných kamenů, vztyčených do několika kruhů. Tyto kruhy se v době prvního spuštění Brány začaly otáčet, každý jiným směrem. Každý kruh měl jinou rychlost otáčení, velké kameny se točily pomaleji a menší rychleji. Vůbec nedbaly na to, že jsou v hlíně, která měla jakémukoliv pohybu zabránit. Pro síly ukryté v zemi toto nepředstavovalo žádný problém. Nikdo si nedovedl vysvětlit proč se to děje, ale realita byla prostě taková. Podle některých starých textů a teorií tyto "rotující podpory" zamezovaly tomu, aby Bránou prošlo cokoli jiného než to, čeho se "stvořitel" (Jehuda) sám nedotkne nebo s čím není nějakým způsobem spojen. Vzpomeňte si, že se o projití Bránou pokoušeli různí lidé dosazení světovými mocnostmi s nadějí, že Jehudu vyšachují nebo že nad ní získají vliv. Nepodařilo se jim to a Jehuda si sám určoval, kdo Bránou projde a kdo ne. Byl sice pod neustálým tlakem, ale nikdy se nepodvolil.

Ale abychom se vrátili zpátky do Číny... Někdo prostě navrhl tyto "rotující podpory" odstřelit, a jakmile k tomu dojde, spustit Čínskou Bránu. Vědci, ale i armádní velení, které tomu dělalo patronát, se rozdělilo na dva tábory, jedni říkali, že to je příliš nebezpečné a druhí zase, že není jiné cesty...

Nakonec zvítězili pragmatici.

Nebo, chcete-li, debilové.

Číňani vymysleli plán, jehož cílem byla destrukce Brány. Založili organizaci, vydávající se za náboženské šílence předpovídající konec světa. Ten měla údajně přivodit právě Brána, která byla podle jejich učení ztělesněním ďábla.

A ďábel musel být zničen.

Takových sekt bylo plno a jedna navíc nevzbuzovala větší pozornost. Pochopitelně věděli, že jsou sledováni, ale v očích britské kontrašpionáže nepředstavovali tyto "blázni" velkou hrozbu. I tak se ze začátku objevili v pravidelné svodce, kterou dostával každé ráno premiér na stůl, ale s komentářem, ze kterého vyplývalo minimální ohrožení pro stát. Po nějakém čase se už ve svodkách neobjevovali vůbec.

Číňané v žádném případě nechtěli, aby někdo vystopoval útok až k nim. Pro tento účel infikovali ministerstvo zahraničí svými lidmi. Podařilo se jim dostat i do oddělení britské kontrašpionáže a co bylo ještě důležitější, dva z jejich lidí se infiltrovali do jednotky místní policie, chránící Stonehenge.

Celá tato krycí akce trvala roky, než konečně mohli přistoupit k samotnému útoku. Sebevražední atentátníci ze "sekty" ukradli dva kamióny, opancérovali je, narvali až po střechu výbušninami a rozjeli se ve stejnou chvíli každý proti jinému cíli.

Výsledek byl zničující.

Právě ve chvíli, kdy jsme projížděli nazpátek Bránou, explodovalo jako první Stonehenge a hned po něm šlo Callanish.

Výbuch rozmetal menhirové kruhy po celém okolí a po stavbě zůstal jen veliký kráter, druhá stavba dopadla podobně, sice se ještě dva kruhy ztěžka točily, ale i ony se nakonec zastavily.

Na třetí "rotující podporu" atentát vykonán nebyl, protože se předpokládalo, že dva zásahy budou stačit a nikdo z velících Číňanů nechtěl upozorňovat přílišnou "profesionalitou" akce. K atentátu se vzápětí na svých webových stránkách přihlásila ona organizace, dávno působící v ilegalitě. Došlo sice k vlně zatýkání, ale praví strůjci atentátu byli dávno z Anglie pryč.

Horší ale bylo to, co následovalo vzápětí po projetí Brány.

To se však musíme vrátit zpátky k té střelbě, kterou jsem uslyšel necelé dvě vteřiny poté, co jsme projeli portálem.

"Kurva, co se to děje, ty bestie..."

"Dělejte, střílejte, těm hajzlům se podařilo projít..."

A podobné výkřiky zněly kolem. Podíval jsem se tedy na monitor a zděsil se. Všude kolem se to hemžilo obrovitým hmyzem útočícím na vše kolem.

Abych byl důsledný v mém vyprávění, musím dodat, že jsme se nespoleháli pouze na Bránu, která nás měla od všech "zlého" na druhé straně ochránit. Při odjezdu průzkumné skupiny to vypadalo jak na vojenských manévrech. Okolo Brány byla vybudována kulometná hnízda a zakopáno asi pět tanků. Další vojáci s lehkými zbraněmi postávali kolem. Pochopitelně, že nějaké zbraně měla i ochranka důležitých osob, pro které průchod Bránou vždy představoval možnost, jak se "předvést" na veřejnosti a vylepšit image.

Vzápětí se ukázalo, že pět tanků nemohlo zastavit takové množství hmyzu, které se valilo porušenou Bránou.

Mravenci se vrhli na postavení střelců a na tanky (pouze tři stačily vystřelit) a udělali s nimi krátký proces. Hned poté se pustili do vysoko postavených čumilů a celebrit.

Záběry z místa neštěstí přenášené televizí udělaly asi velký dojem, protože se během (nekonečných) deseti minut nad místem objevily první stíhačky a vrtulníky a začaly ve velkém kosit vše (včetně lidí) pod sebou.

My jsme pochopitelně nezůstali hmyzu nic dlužni a stříleli ze všech svých zbraní.

Kdyby v tuto chvíli někdo shodil na Bránu atomovou bombu, Evropa, potažmo celá planeta, by mohla být ještě zachráněna, ale protože to nikdo neudělal, svět, jak jsme ho znali, navždy zmizel. Pro tuto variantu, totiž masivní invazi z prakticky cizího světa, nikdo scénář nevymyslel.

Bránou proudily tisíce půlmetrových mravenců a třímetrových štírů spolu s vážkami a obřími pavouky. To bylo to viditelné nebezpečí, to, čemu (pokud jste na to měli odvalu a zbraň) jste

se mohli postavit. Čemu jste se ale postavit nemohli, byly bakterie a nemoci, které jsme neznali a neměli na ně účinný lék.

Postavení pěchoty byla během minuty zlikvidována a mravenci se rozptýlili po prostoru zabíjejíc vše, co jim přišlo pod kusadla.

Hmyz měl neuvěřitelnou sílu a zvláště jejich "vojáci" oplývali jistou formou autonomní inteligence, na kterou jsme u členovců nebyli zvyklí. Samotný člověk, beze zbraně, proti mravenci nic moc nezmohl, zvláště, když nebyl trénovaný. Mravenec vyskočil člověku do pasu a desetcentimetrovými kusadly způsobil dotyčnému hluboké krvácivé zranění. Měkké kulky 9mm Luger po chitinovém pancíři neškodně sklouzávaly a jedině střely s tvrdým jádrem nebo silnější náboj přibily mravence k zemi.

O této skutečnosti jsme po průchodu Bránou nevěděli. Tušil jsem ale, že došlo k strašnému průseru. Teoreticky do dvanácti minut měla přijít pomoc z blízkých kasáren, ta ale dorazila po dvaceti minutách, protože se jednomu tanku při vyjíždění z brány svléknul pás a ostatní zůstaly bezradně viset. Než někoho napadlo, aby si prorazili otvor ve zdi, uběhly další zbytečné minuty, které možná rozhodly o bytí a nebytí lidstva na této planetě.

Když nám začaly docházet náboje a letectvo situaci vzalo pevněji do ruky, vzdálili jsme se z bojiště a spolu s námi jeden džíp, kde zůstaly další dva, dodnes nevím. Namířili jsme si to rovnou do kasáren, kde nás přivítali s otevřenou náručí a kde jsme vzali všechny zbraně, které jsme mohli uvést. Cestou zpět zemí otřásl několik mohutných výbuchů a tlaková vlna málem převrátila náš nákladřák.

Letectvo nasadilo těžký kalibr a sice pultunové bomby, které rozbily Bránu napadrt'.

Byl to konec.

Když jsme dojeli na místo, bylo z menhirového pole jen jedno veliké oraniště. Tam, kde byla Brána, zel hluboký kráter.

Všude panoval chaos.

Nad místem přelétávaly vrtulníky i letadla a hledala rozprchlý hmyz. Vydali jsme se na pronásledování, ale netušili, kolik těch potvor dokázalo projít a kolik jich zabilo bombardování. Projížděli jsme krajinou a tu a tam zastřelili samotného štíra nebo mravence. Často jsme nacházeli lidská těla, zle zohavená hmyzími stvůrami. Mravenci fyzicky likvidovali každého, na koho narazili. Včetně divoké zvěře.

V rádiu jsme zaznamenali, že bylo vyhlášeno stanné právo a oblast v okruhu dvou set kilometrů od Brány je uzavřená.

Moudré rozhodnutí.

Tehdy jsem ještě doufal, že se zabrání nejhoršímu.

Jehuda se spojil s velícím generálem a ptal se ho na instrukce. Byl nám přidělen prostor východně od Brány, který jsme měli pročešávat a likvidovat vše, co nepatřilo do tohoto světa. To jsme dělali celý týden.

Stále více lidí umíralo a hmyz změnil techniku boje. Přes den jste na žádného vetřelce nenarazili, ale v noci byl slyšet pláč a nářek...

Příšelci se začali spojovat do větších tlup a zle terorizovali okolí.

Karanténní pásmo bylo rozšířeno na pět set kilometrů od Brány, i když Ministerstvo obrany tvrdilo, že má situaci pod kontrolou a že přežilo jen nemnoho hmyzích zabijáků.

Ježdili jsme s No Dongem v otevřené bugyně a lákali na sebe hmyzí pozornost. To, že to byla nebezpečná práce, snad nemusím ani příliš zdůrazňovat. V patách nám byl vždy vrtulník nebo obrněné vozidlo, které nás "vždy bezpečně vysvobodilo". Velení argumentovalo, že za to můžeme stejně my, takže musíme nést rizika, která s tím souvisí.

Po dalším týdnu nás vystřídali. Zdálo se, že se situace zklidnila a my nacházeli stále míň a míň hmyzích vetřelců.

Po dvoudenním odpočinku (který jsme pouze prospali) nám Jehuda oznámil, že situace je špatná a že případy napadení byly hlášeny až z Marseille a z Neapole...

Už to byl celoevropský problém.

Pak se na nás s No Dongem podíval a řekl:

"Mám potvrzené případy neznámé epidemie šířící se na jihu Španělska a Francie. Rovněž alarmující zprávy přicházejí z Číny..." Oba jsme se na sebe nechápavě podívali. Co s tím má společného Čína? Pomyslel jsem si. Jehuda se chvíli na nás díval, jako by si s námi nebyl jist, ale pak povídá:

"Situace, chlapci, je taková, že jsme pěkně v rejži, přesněji řečeno, musel by se stát zázrak, abychom z tohoto průseru vyvázli živí... Vláda sice tvrdí, že má situaci pod kontrolou, ale mé zdroje hovoří o pravém opaku... Tedy..." Podrbal se na svém řídkém šedivém porostu a pokračoval: "...abyste se mohli stát členy v mých misích, museli jste projít peklem a to peklo vás zocelilo... "Pořád jsem nechápal, kam tím míří... "...když jste za lidi nasazovali život, abyste jim mohli přinést ty neuvěřitelné záběry z dob dávno minulých, tak si také zasloužíte, aby..." Zase se podrbal na hlavě a pevně se nám zadíval do očí. "... abyste přežili."

"Pane..." Osmělil jsem se. Jehuda mě ale jen mávnutím ruky umlčel.

"Vím, byl jsem k vám tvrdý a museli jste si... no jde o to, že teď bych vám to chtěl nějakým způsobem splatit... Vyvinuli jsme látku, vakcínu, která by vás měla od té infekce ochránit..." Zase jsme se na sebe s No Dongem podívali.

"Postoupíte tu vakcínu i ostatním vládám?" Zeptal se No Dong. Byla to snad nejdelší věta, kterou jsem od něho za celou tu dobu slyšel. Překvapilo mě to. I dneska se tomu musím smát, Tasmánský čert normálně moc nemluvil, on vlastně nemluvil vůbec. Jeho veškerá verbální komunikace se zužovala na pár pokynů, jako je "k zemi", "střílejte", "pozor" a podobně. Myslím, že mi tenkrát spadla čelist, ale Jehuda se nad touto otázkou nepozastavil.

"Problém je v tom, seržante, že té látky máme hrozně málo a není úplně jednoduché ji vyrobit... upřímně řečeno, žádný stát nemá možnosti, jak látku rychle vyrobit, není to v současné době technicky možné. Víte, naši vědci jsou... byli, mnohem dál než tušíte a oficiální a vlastně i ten neoficiální státní vývoj není... Vždyť já jim přebral veškeré jejich mozkové kapacity, které za to stály..."

"A ta vakcína?" Zeptal jsem se pro změnu já. "Jak se vám ji podařilo tak rychle vyrobit, dyť od útoku (nechtěl jsem říci od zničení Brány) uběhlo sotva deset dní?"

Jehuda se opět poškrábal na zátylku...

"Právě, víte, ty moje cesty... v týmu byly vždy dva druhy vědců. První, ty oficiální, jako jsi ty, Švéde..."

"A ti druzí?" Skočil jsem mu neomaleně do řeči, ale Jehuda to snad ani nezaznamenal.

"Ti tam sbírali různé informace, genetické vzorky."

"Ale jak? Vždyť Brána vše spálí!" Nechápal jsem.

"Fyzické vzorky ano, ale naskenované vzorky řetězce DNA ne. Vyvinuli jsme software, který dokázal naskenovaný vzorek uložit do digitální podoby a pak jsme to tady v klidu sestavili."

"Sestavili?" Podivil jsem se. "Co jste sestavili?"

"Všechno, naklonovali jsme... mohli jsme naklonovat každé zvíře, ze kterého jsme získali tkáň..." Pokrčil rameny Jehuda, jako by to nic nebylo.

"Každé?" Optal se No Dong. Jehuda se na něho podíval a pokýval hlavou.

"Pochopitelně, ne každé jsme oživovali, bylo to dost drahé a vázalo nám to hodně sil. Vyrobili jsme takhle asi třicet druhů zvířat. Chtěl jsem, chtěl jsem postavit pravěkou zoologickou zahradu."

"Jurský park."

"Ano." Usmál se nad mou poznámkou Jehuda. "Ano, ale zvířata většinou dost brzy uhynula a neměli jsme moc času se tím nějak zabývat... pracovali jsme na důležitějších projektech a tenhle neměl takovou prioritu.

Ty svinský Francouzi a Američani mě pořád drželi pod krkem, pořád něco chtěli, každý něco chtěl..." Na Jehudově čele začala vystupovat veliká žíla, která se táhla zprostředka až k levému spánku. Signál toho, že byl Nelson značně rozrušen. "... do toho ty zkurvený Číňani, který pořád něco kutili za mými zády a já... no to je teď jedno. Naštěstí jsem měl pár oddělení, kde ti hajzlové, alespoň doufám... nečmuchali a které se mi před ostatníma podařilo ochránit." Při tomto Jehudově líčení jsem si opět vzpomněl na Maxe Curtise, amerického vědce z univerzity v Yale, kterému jsem pomáhal při sběru vzorků. Zeptal jsem se proto Jehudy.

"Max Curtis byl také členem toho tajného oddělení?"

Z výrazu na Jehudově tváři jsem poznal, že jsem uhodil hřebíček přímo na hlavičku.

"Jak to, kurva, víš?!"

Usmál jsem se.

"Když zahynul Kurt Wúbke, dosadil si mě na jeho místo. Kurt Maxovi sbíral vzorky, pak jsem je začal dodávat já. Byl jsem s Maxem čtrnáct dní a byl bych blb, kdyby mi nedošlo, že tu něco nehraje..."

Jehuda mi pevně zíral do očí, jako by se v nich snažil vyčíst, jestli nelžu. Pohled jsem mu oplatil a neuhnul jsem. Nebyl pro to důvod.

"Hmm, dobrá tedy, co víš dál?"

"Co bych asi měl vědět? Max mi nic neřekl a já se ho ani neptal. Byla to moje první výprava a usoudil jsem, že jestli se chci zúčastnit další, radši se ptát na nic nebudu..." Pokrčil jsem rameny.

"Tak to si usoudil dobře." Lehce se Jehuda usmál. "Náš výzkum šel dál, vy sami jste toho důkazem, vaše kůže a kosti základní zlepšení již prodělaly. Ovšem vojáci, kteří nás doprovázejí... doprovázeli..." Jehuda se sám opravil a bylo na něm vidět, že mu to je proti srsti. "...podstoupili další proceduru a tou je genetická imunita. Jedná se vlastně o imunitu vůči všem známým, ale i neznámým jedům a nemocem."

"Říkáš všem známým a neznámým... to mi nejde do hlavy..." Podivil jsem se nad Jehudovou řečí.

On se ale jen usmál, jako vždy, když mohl vytáhnout nějaký trumf.

"Ano, zkombinovali jsme veškeré možné variace jedů, virů, plynů a bůhví čeho ještě, co by teoreticky mohlo vzniknout nebo mohlo za určitých podmínek existovat a proti těmhle ta látka působí. Dál jsme pokročili s výzkumem odolnosti lidské kůže a upevnění vnitřních orgánů. No Dongu, ty to umíš s nožem, zkus mě bodnout tak, aby si mě zabil, ale ne, prosím tě, do očí..." Než to stačil Jehuda doříct a já mohl zareagovat, vytasil No Dong svůj nůž a bodl Nelsona prudce do srdce.

Nic. Nic se nestalo, akorát Jehudu jakoby odstrčil. Ten řekl:

"Znova, do břicha a víc!"

Opět se Tasmánský čert rozmáchnul a vší silou ťal Nelsona do břicha. Toho akorát rána trochu nadnesla a jinak nic.

"Stačí!" Seš hrozně rychle, ani jsem nestačil zatnout břicho..." A vyhrnul košili. Měl tam jenom malý červený flíček, který téměř okamžitě zružověl a vzápětí se vytratil.

"Ani si mi neproříznul kůži, myslel jsem, že máš větší sílu." No Dongovi úzké oči se ještě více zúžily.

"Ale no tak, kamaráde..." Poplácal Jehuda No Donga po zádech. "... dělám si jen srandu." A šťouchul ho bodře do ramene. No Dong se usmál a lehce se Jehudovi uklonil.

"Tato ukázka by vás měla přesvědčit, podstoupit tuto genovou terapii. Vyrobit jedno sérum trvá asi týden a bůhví, jak dlouho budeme schopni takhle pracovat. Infekce se šíří a navíc zprávy z Číny jsou, jak jsem řekl, rozporuplné, nikdo neví, co se tam teď děje..."

Při všem tom líčení jsem zapomněl říci jednu důležitou věc. Tenkrát jsem o tom ještě nevěděl, nedával jsem si věci dohromady a popravdě řečeno jsem neměl zdaleka takový přehled a vlastně ani čas řešit globální situaci.

Číňani zprovoznili druhou Bránu. Ale průser byl ten, že ji zprovoznili v době zvané Silur, která byla plná bakterií a virů, které se v naší době již nevyskytovaly a dostaly se k nám na Zem.

Než zasáhla armáda a vstupní portál zlikvidovala (bohužel opět bez použití atomové zbraně), nákaza se rozšířila po celé zemi a začala ohrožovat Japonsko a Taiwan. Veškeré lety z Číny byly násilně odkloněny nazpět, kdo neuposlechl, ten byl sestřelen. V Číně nastala mela, lidové povstání, ale už bylo pozdě, nákaza se šířila mezi lidmi naprosto nekontrolovatelným způsobem a v zemi se pohybovalo mnoho masožravých dinosaurů.

V době, kdy jsme mluvili s Jehudou, Číňané oznámili, že prý někde na severozápadě vybuchla továrna na chemické zbraně (Jehuda nám řekl, že když Číňané připustí, že jim vybuchla továrna na chemické zbraně, tak se jedná o opravdový megaprůser), že jsou stovky obětí, ale situaci se daří s vypětím všech sil zvládat.

Jinými slovy, Čína byla v hajzlu a nemohla nám v ničem pomoci. Jak už jsem ale říkal, pravý rozsah věcí jsme ještě neznali. Natož abychom věděli o existenci druhé Brány...

S No Dongem jsme se nechali proto velmi lehce přesvědčit a podstoupit genetickou léčbu.

"Látku pořád zdokonalujeme, takže je pravděpodobné, že vaše sérum bude mít lepší vlastnosti než to moje, ale to je v téhle situaci úplně jedno." Těmito slovy se s námi Jehuda rozloučil a my s No Dongem jsme se odebrali v doprovodu personálu na sál.

Ze zákroku si moc nepamatuji, ale probudil jsem se uvázaný silnými řemeny k lůžku. Nade mnou se skláněl unavený obličej nějakého lékaře.

"Jak se cítíte?" Zeptal se.

Nevěděl jsem jak mu odpovědět. Možná se vám to zdá divné, ale já v tu chvíli opravdu nevěděl co říct. Ze všech stran na mě útočilo tolik vjemů, tolik informací, že tato podivná, primitivní otázka byla podle mého názoru naprosto směšná.

"Nebezpečí."

Odpověděl jsem.

V tu chvíli se vedle hlavy lékaře objevila ještě další a pak ještě jedna. Všechny stejně ustarané a zamyšlené.

Ležel jsem dál. Nevím jak dlouho, snad několik hodin. Řemeny, obepínající mé tělo, mi nedovolily hnout se ani o píd'.

Že by se mě báli?

Vzpomínal jsem na poslední chvíle před zákrokem a vybavila se mi rozmluva s Jehudou a pak všechno z mého minulého života. Začínal jsem být netrpělivý a vrtěl jsem se. Zase se nade mnou objevila hlava.

"Píchneme vám nějakou injekci na uklidnění", řekla.

Stejně jsem nemohl nic dělat, byl jsem stažený, že si se mnou mohli dělat co chtěli. Po půl hodině mi povolili řemeny.

Posadil jsem se.

"Opatrně." Řekl chlapík. "Chvíli budete dezorientovaný..."

"Vy jste lékař?"

"Ano." Odpověděl.

"Nebezpečí." Opakoval jsem svojí výstrahu.

Doktor pokýval hlavou.

"Víme o tom, řešíme to."

Zadával jsem se mu do očí.

Nic nevěděl. Vůbec nic si neuvědomoval a nevěděl s kým má tu čest a co mu hrozí.

Rozhlížel jsem se po pokoji a zkoumal, co bych mohl použít jako zbraň. Doktor můj pohled zachytil.

"Tady jste v bezpečí, nic vám nehrozí, opravdu. Vše je z měkké umělé hmoty..."

Nebyl tak hloupý, jak jsem si myslel.

"Už brzo." Řekl jsem. V hlavě se mi honily podivné obrazy mravenců, pronikajících potrubím nebo ventilačními šachtami.

"Ano, brzo." Pokýval hlavou. "Zkuste se postavit, opatrně."

Zkusil jsem si stoupnout, trochu se mi motala hlava.

"Injekce brzy odezní, budete v pořádku."

"Jak je na tom No Dong?"

"Teď je důležité, abyste byl v klidu." Tahle odpověď mě nezajímala, chtěl jsem vědět, co se děje a jak dlouho jsem byl mimo.

Pořád mi bylo špatně a nervózně jsem se rozhlížel po místnosti. Na stropě jsem uviděl dvířka od klimatizace nebo něčeho podobného. Došlo mi, jak jsme nepřipravení čelit jakékoliv invazi jiného druhu živočichů, kteří by byli o málo inteligentnější, než je v živočišné říši obvyklé nebo kteří jsou organizovaní a agresivní.

Vše od budov, přes naši dopravu, potravinové zdroje, energetická zařízení, až po ochranu našich dětí či našeho bydlení, vše je špatně.

Zatočila se mi z tohoto poznání hlava. Jen tak tak jsem se opřel o stěnu. Doktor, sledující mé první krůčky, mi pomohl zpátky k lůžku.

"Ne tak rychle, musíte dát tělu čas, aby se adaptovalo na nové... možnosti." Z doktorových slov jsem vytušil zmatek, anebo... anebo se mě pokoušel podvést?

Pozoroval mě svým vědeckým pohledem (který zřejmě automaticky nasazoval, když zkoumal myši, psi nebo opice ve svých laboratořích), jak se ujala ta která látka.

Najednou jsem ucítil nával nespoutané energie... jako když přivádíte do varu Papinův hrnec.

"Doktore... já, já mám takový dojem..."

Doktor začal couvat a pravá ruka se mu lehce začala posouvat ke kapse.

Hrnec explodoval.

Chytil jsem oběma rukama postel a rozběhl se proti zdi, kde jsem tušil zamaskované dveře.

Postel se rozskočila na tisíc kusů, ale s dveřmi to nic neudělalo, jen se mírně prohly. Alespoň jsem věděl, kde jsou. O doktora jsem už neměl zájem, nějak jsem tušil, že mi nic neudělá.

Znovu jsem se rozběhl proti dveřím a zkusil je vyrazit ramenem.

To zabralo. Prohnuly se o pět centimetrů, přesněji o pět a půl centimetru.

Znovu jsem se rozběhnul a tentokrát jsem do toho dal úplně všechno.

Papiňák vlétl do další místnosti.

Byla to veliká laboratoř, plná všelijakých přístrojů, hadic, monitorů a lidiček v bílých pláštích, které moje přítomnost ani moc nepřekvapila.

Najednou se kolem mne mihnul Doktor.

"Začal jsem si o vás dělat starost..." Prohodil spíš pro sebe a dodal: "Následujte mě."

Uposlechl jsem, mělo to logiku. Netušil jsem jakou, ale šel jsem za ním, protože ti lidé byli ve strašném průseru a já tušil, že bude potřeba každá minuta, každá vteřina času, která nám zbývala.

Sešli jsme o dvě patra níž do nějakých skladů.

"Kde je No Dong?" Zopakoval jsem svoji otázku, kterou jsem mu kladl už v pokoji.

"Asi je už na cestě."

Na cestě? Na jaký cestě, pomyslel jsem si. Ale neptal jsem se, cítil jsem, že by to nebylo vhodné.

Zastavili jsme před nějakými dveřmi. Major, který stál v uniformě německé armády před nimi, se na mě podíval a pokynul. Byl to svalnatý a na první pohled zkušený voják, ale věděl jsem, že by stačilo jen lusknout prstem a byl by mrtvý.

On to věděl také. Je to asi stejné, jako kdyby se pes a lev ocitli v jedné kleci a měli čelit vetřelci ze stejnojmenného filmu. Tam by také lev nezakouzl psíka. Nic by z toho neměl a navíc, psík může upoutat vetřelcovu pozornost, aby měl lev čas vetřelce zabít. A pejsek to věděl, věděl, že může být užitečný.

Dokonce bych si i tenkrát tipnul, že věděl, že Bude užitečný...

Major otevřel dveře a my vstoupili dovnitř.

Ocitli jsme se ve dvacet metrů dlouhé a sedm metrů široké místnosti (ty rozměry jsem prostě věděl hned, jakmile jsem se tam ocitl, včetně výšky stropu...). Po obou stranách místnosti byly police napěchované různými věcmi.

Zbraněmi, výbušninami, oblečením a dalšími technickými pomůckami.

Ráj.

Doktor nás opustil a já zůstal s majorem, který se mě hned ujal.

"Vyberte si věci, které uznáte za vhodné, zbraně, které vám vyhovují a hadry, které chcete nosit.

"Nalehko." Odpověděl jsem majorovi a myslel přitom na své čertovské dvojče.

Kde jen může být? Doktor říkal, že je na cestě... co to může znamenat? Už bojuje?

"Co mi doporučíte, majore?" Otočil jsem se na vojáka a podíval se mu zpřímá do očí.

Sklopil je a já měl pocit, že se rozbrečí. Už to nebyl takový chlapák, kterým se zdál být na začátku.

"Promiňte..." Utřel si tvář a vydal se hlouběji do místnosti. "Pojďte, prosím, za mnou".

Zastavili jsme se uprostřed skladu, major sáhnul nahoru do regálu a vytáhl černou kombinézu.

"Majore, řekl jsem, že půjdu nalehko."

Major se mi už raději nedíval do očí, jen kývnul a udělal úkrok.

"Tak tady je taktická vesta a kalhoty." Podával mi ošatku. "Tamto bylo spodní prádlo, první vrstva, která pot předá dál do další..."

"Vrstvy." Napověděl jsem. "Majore, já se ale nepotím."

Major snaživě pokýval hlavou.

"Ano." Dodal.

Kalhotám jsem odřezal nohavice. Kupodivu to šlo dost špatně a ztupil jsem na tom jeden bojový nůž...

Nyní jsem měl kalhoty lehce pod kolena a na sobě taktickou vestu s krátkým rukávem. Vyfasoval jsem ochranné rukavice s titanovými výstupky na místech, kde byly klouby (moc pěkná věcička, kterou jsem poté mnohokrát použil).

K pasu jsem si připnul nůž, na taktickou vestu zahnutou mačetu, tzv. Kukri.

"Co doporučujete za zbraně?" Otočil jsem se na majora.

"Glocky, v ráži .40SW. Nejlepší volba, soudě podle nepřítelů, kterému budeme... budete čelit. Máme tu speciální náboje..."

"Ano?" Zajímalo mě to.

Major pokýval hlavou, odněkud vytáhl vozíček, jaký se používá v supermarketu a odběhl s ním pryč. Já si mezitím utáhl všechny řemeny a zkusil jestli nic nechrástí.

Bylo to v pohodě.

Major mezitím přifřel a vyndával tovar na malý skládací stůl. Se zájmem jsem ho pozoroval. Bylo vidět, že ho práce baví a byl rád, že mi může pomoci.

Pozoroval jsem toho človíčka, který by ještě před pár lety ve mně vzbuzoval jistě hrůzu, ale nyní...

"Tady to všechno je..." Ukazoval mi major zbraně. "... dva Glocky, taktická pouzdra, zásobníky a náboje."

Usmál jsem se. Major ztuhnul, protože nevěděl, jak si to má vyložit. Já ale jen přikývnul a řekl:

"Chci dvacet zásobníků, pomůžete mi nabíjet." Nebyla to prosba, pouze konstatování, major to ani nijak nekomentoval a přikývl. Ládoval náboje do nových, ještě neochozených zásobníků. Šlo mu to. Zatímco já jsem naládoval šest zásobníků, major čtrnáct. Byl jako automat a byl na sebe pyšný. Všiml jsem si, že náboje mají zelenou špičku, zeptal jsem se majora o co jde. Major se usmál a odpověděl:

"Čekal jsem, jestli si toho všimnete..." Zatvářil se tajemně.

"No tak honem, vyklopte to."

"Je v tom nanotermit..." Major se dul pýchou.

"Nanotermit?" Podivil jsem se.

"Ano..." Ujistil mě. "...směs práškového hliníku a oxidu hlinitého..."

"Majore..." Přerušil jsem ho. "...já vím, co to je termit, jen mi bylo divné, že jste to sem dostali..."

"Spíš jsme se divili, že to ještě nikoho nenapadlo." Opáčil major a začal mi vysvětlovat výhody nanotermitu v kulce.

"Především se nemusíme zabývat jeho zapálením, nanotermitu stačí dvě stě stupňů, aby vzplál a k tomu dojde hned po nárazu, tedy po deformaci střely. Jakmile se termit dostane ven a začne reagovat s okolním vzduchem..." Vítězoslavně se usmál. "... začnou se dít věci... Stačí jediná kulka a i takový dravec, jako je *Smilodon*, nemá šanci. Jeden náš voják takhle zastřelil i *Tyranosaura*. Ale to bylo spíš tím, že měl štěstí, pane."

"Když je to tak, pak nechápu, k čemu jsem vám dobřej..."

Na to major jen pokrčil rameny s tím, že o tom nic neví, ale že tam venku číhá nebezpečí na každém kroku.

Nastrkal jsem si zásobníky do vesty a nějaké dal do batohu, který mi major přinesl.

Zeptal jsem se:

"Co mi dál doporučíte?"

"MP sedmičku?" Zeptal se plaše voják.

Zamračil jsem se.

"Co si vybral No Dong?"

"Ehm... on byl zvláštní... vybral si plamenomet a napalmové granáty..."

"Tak plamenomet a napalmové granáty." Cítil jsem, že by se to mělo hodit. Major se ale poškrábal ve vlasech a chystal se mi říct nějakou evidentně nepříjemnou zprávu.

"Plamenomet už není. A granáty? Snad tu nějaké nechal..."

"Jak není?" Podivil jsem se a zamračil se na majora. Ten začal couvat, ale v pohybu ho zastavil regál.

"No... nejsme vojenský sklad, jsme dost... co tu vidíte, nejsou sériové exempláře, všechno to jsou vlastně prototypy nebo laděné speciály a..."

"Dobrá!" Přerušil jsem jeho lamentování, které mě už začalo štvát. "Dej mi co máš."

Přikývnul a odběhl mi z dohledu. Já si mezitím vyzkoušel dvoje boty a vybral si jedny vysoké a okované armádní speciály. A už tu byl ale major se dvěma dřevěnými bedýnkami.

Otevřel je.

V každé bedně byly čtyři malá modrá vajíčka.

"No, to jich tu moc nemáš..."

Major jen provinile pokrčil rameny a nic neřekl. Bylo vidět, že ho to mrzí a byl evidentně nešťastný, že mi nemůže vyhovět.

Půlku vajec jsem si zavěsil na vestu a druhou půlku dal do batohu.

"Musím vás upozornit..." Osmělil se major. "... že to je velice nebezpečné a že..."

"Vím, co dovede napalm!" Utnul jsem ho.

Major se ale nedal. Nevím, kde se v něm vzala ta síla mi ještě oponovat, ale celkem jsem to ocenil (v budoucnu mi tím vlastně asi zachránil i život...)

"Tohle je napalmový koncentrát. Vyvinuli to před dvěma lety a... už to není vlastně ta zahušťovaná nafta, ale nějaká nová chemická sloučenina, která reaguje se vzduchem a je vysoce výbušná a hořlavá. Teplota hoření je čtyři tisíce stupňů, tedy o tisíc víc jak termit... Říkáme tomu pořád ze zvyku napalmový granát, ale je to vlastně nanotermit. Nesmí se používat v uzavřeném prostředí, protože pak..."

"By mě mohl i zabít." Dořekl jsem za něho. "Dobře majore, budu dávat pozor."

Major si evidentně oddechl a byl spokojen, že mě mohl poučit. Jen se mu nelíbilo, když jsem si ty modré kraslice začal připínat jen tak na vestu. Nic ale neřekl.

Poté, co jsem se ještě dovybavil dalšími věcmi, jsme s majorem opustili sklad. Před dveřmi čekal mladý dychtivý poručík, který mě měl doprovodit do operační místnosti. Cestou se na mne neustále otáčel, ale měl asi zakázáno se mnou mluvit. Tvářil jsem se tajemně a vychutnával si pocit, že jsem pro něho hrdina.

Vystoupali jsme zase dvě patra schodů nahoru a ocitli se na stejném podlaží, jako byl můj pokoj. Lidé, mívající mě a poručíka, nám uhýbali z cesty a hleděli na mne s úctou. Poručík si mě vedl jak nevěstu a byl na mne pyšný. Měl jsem co dělat, abych se tomu jeho chování nesmál, ale musel jsem zachovat jisté dekorum...

Otevřel další dveře a vpustil mě do velké kanceláře, ve spěchu předělané na jakési operační centrum.

Tím jeho hvězdná chvíle skončila.

Hned se mě ujal nějaký kapitán.

"Jak se cítíte Kristianssene? Už jste byl na testech?"

"Ne, jen jsem nafasoval nějaké věci." Odpověděl jsem kapitánovi, kterého zaujala ta modrá vejce.

"Hmm, hmm, svlíkněte se tady a pojd'te se mnou." Odepnul jsem si tedy zase všechnu výzbroj a výstroj a odebral se za kapitánem.

"Jaká je situace?" Vyzvídal jsem, protože se mi nedostalo vůbec žádných informací a taky jsem nevěděl, jak dlouho jsem byl "mimo".

"Situace je... no je prostě na hovno." Kapitán mluvil rychle a z jeho informací mi vstávaly vlasy hrůzou. "Půlka Evropy je mrtvá, začali jsme sice s vakcinací, takže epidemie se téměř zastavila, průser je ale to, že ten kdo přežil, je vystaven na milost a nemilost těm hrůzám, co se sem dostaly skrze Bránu. Asie je totálně v prdeli, tam snad nepřežil nikdo."

"Jak dlouho jsem byl v limbu?"

"Asi dva měsíce. Ale tohle by vám měl říci spíš doktor. Já jsem se sem dostal teprve před čtrnácti dny, jsem Angličan..."

"Vy jste Angličan?" Podivil jsem se.

"Ano, poslala mě sem armáda Jeho Veličenstva jako styčného důstojníka, ale dělám tu všechno možné. Tak a jsme tady..."

Ocitli jsme se v posilovně, bylo tu jen pár strojů a na nich seděli dva pořizci. Takoví ti klasičtí udělaní chlapi co můžete potkat v profesionálních posilovnách.

"Tohle jsou Ken a Adam." Představil nás kapitán. Každému jsem podal ruku, tak, abych je nezranil a vyslechl si je.

"Nejprve zkusíme bench, pak mrtvý tah, dřep s činkou, nějaké přitahy se závažím a uvidíme, co dál... Spustil první z pořízků Ken, zvědavě po mně pokukujíc.

Přikývnul jsem.

"Dobrá, Adame, nalož mu na bench pro začátek tři sta kilo. Uvidíme co snese." Mlasknul si a pokýval zkušeně hlavou. Tenhle chlap nemá vůči mě vůbec žádnou úctu. Bylo to pro mě něco zcela nového, každý, koho jsme za tu krátkou dobu potkali se mě evidentně bál nebo uctivě pokývnul, tenhle ale ne. Byl jsem rozhodnut, že si jeho úctu zasloužím.

Sledoval jsem, jak se činka plní závažím. Můj rekord na bench presu činil stodeset kilo, tohle byl skoro trojnásobek.

Lehl jsem si na lavičku a nechal si podat činku.

Pánové ustoupili dozadu, naprosto nepřipraveni mi dávat jakoukoliv záchranu.

Nepotřeboval jsem ji.

Činku jsem udržel. Nezdála se tak těžká, udělal jsem jeden cvik a hodil ji zpátky do stojanu.

Nic jsem neřekl.

Pánové mlčky přiskočili k čince, vyšroubovali matice a přidali závaží.

"Dalších padesát kilo." Řekl Ken.

Zopakoval jsem cvik a činku hodil nazpět do držáku.

Situace se opakovala.

Další cvik a další vrácení činky. Cítil jsem ve vzduchu jisté napětí.

"Pět set kilo." Oznámil Ken.

Nic jsem na to neřekl, provedl cvik a činku vrátil opět do stojanu.

"Naložte ji pořádně!" Řekl jsem pevným hlasem, který neumožňoval žádný protest.

"Pane, musíme vám ji podat kladkostrojem..." Omlouval se Ken. Pořád jsem v jeho hlase slyšel náznak vzdoru.

"Sedmsset kilo."

Bylo doslova cítit, jak jim spadla čelist. I kapitán se začal drbat na bradě.

"Možná..." Začal. "... že by nebylo vhodné, takhle na začátku... není to tak dlouho, co jste se probral." Já se ale cítil naprosto fit. Nic jsem neřekl. Ken s Adamem si to vyhodnotili, jako že můžou pokračovat dál s přípravou obří činky.

Konečně byla nachystaná.

Už když ji zdvihli ze země, jsem cítil, jak je těžká. Nebylo ale cesty zpět.

Položili mi ji do rukou, chvíli jsem ji vyvažoval a pak jsem kývnul.

Byla opravdu těžká.

Ale zvládnul jsem to a udělal pět opakování.

"Ty vole, tak tohle jsem ještě neviděl..." Kroutil hlavou Ken a Adam byl celý bledý.

"Zkusíme ten mrtvej tah?"

"A... ano." Zakoktal Adam.

"Víc jak sedmsset kilo vám stejně nemůžeme dát..."

"Tak jo."

Ohnul jsem se pro činku, zdvihnul ji. Z mrtvého tahu jsem ji plynule hodil na prsa a neumělým vzpěračským nadhozem jsem ji dal nad hlavu. Nezdála se zase tak těžká.

Tělo se přizpůsobovalo nové zátěži nesmírně rychle. Cítil jsem, jak se mi formují loketní a kolenní kloubní jamky. Nedeformoval jsem je, jen jsem je nově formoval, aby příště mohly svojí práci zvládnout lépe.

Cítil jsem to.

Mrštíł jsem činkou na zem, až se barák otřásl v základech. Všichni nadskočili a kapitán si dokonce sednul na zadek.

Činka byla zohýbaná.

"Chtěli jste vlastně ještě dřepy se závažím..." Vzal jsem si znovu činku, hodil ji za hlavu a udělal s ní deset dřepů. Mohl jsem i víc, ale cítil jsem, že si klouby nejdříve musí zvyknout na zátěž, pak se jí přizpůsobí a já můžu zvýšit kila nebo opakování.

Byl jsem se svým novým tělem spokojený.

Když jsem odcházel z posilovny, oba svalovci byli pěkně rozhození...

Kapitán mě zavedl zpátky do operačního střediska. Bylo v něm asi padesát lidí a všichni telefonovali, psali mejly nebo mluvili do mikrofону. Bylo tam pět větších hloučků, v jednom z nich jsem uviděl Jehudu.

Zestárl. Měl šedivější vlasy než minule, ale pořád si držel vzpřímený postoj.

Pozdravili jsme se.

"Rád tě vidím, Švéde!" Na jeho tváři se rozzářil úsměv. "Jak to šlo?" Než jsem stačil cokoliv říct, kapitán mě předběhl:

"Pane, na bench presu dal sedmset kilo a řekl bych, že by snesl ještě větší zátěž, ale nemáme tak těžkou činku!"

"Skutečně?" Pokýval hlavou Jehuda. "No, tak to je zase o kus lepší než jsme čekali! Dámy a pánové..." Jehuda se otočil na ostatní v kanceláři a zjednal si pozornost. "... představuji vám pana Alfreda Kristianssena, mnozí jste o něm už slyšeli... Alfréd je naší velikou nadějí v boji proti té pohromě co nás zasáhla..." Na chvíli se odmlčel. "Pokud někdo může zabránit, aby cizí vetřelci ovládli tuto planetu, tak je to Alfréd a jemu podobní. Poslouchejte jejich rozkazy a dbejte na jejich rady. Jsou to lidé, kteří mají vysoce vyvinutý šestý smysl, válečnické zkušenosti a čuch na přežití..." Jehuda se usmál a tiše, aby to ostatní neslyšeli mi řekl:

"Seš náš nejlepší, nezklam mě!"

"Vynasnažím se pane." Přikývl jsem.

"Alfréda pošleme do Itálie, tam už se situace zcela vymkla z rukou." Prohodil k davu a vydal pokyn, aby mi sehnali letadlo.

"Tady kapitán tě podrobně seznámí se situací. Není to růžový, ale stále je naděje..." V jeho hlase jsem ale zaregistroval jistou skepsi. Nevěřil tomu co říká, na to jsem Jehudu Nelsona znal příliš dobře.

Kapitán mě odvedl k nástěnné mapě Evropy, řekl:

"Asie je definitivně ztracená. Je možné, že jsou oblasti, kde ještě žijí lidé. Někde na náhorních plošinách Tibetu nebo někde hodně vysoko. Ti nám ale k ničemu nejsou. Jedná se především o pastevce, Šerpy a nějaké bláznivé mnichy. Co se děje v Americe nás rovněž nezajímá. Nám jde o Evropu, především se snažíme udržet Británii od té pohromy. Je to ostrov a tedy přirozená ochrana od nebezpečí, které je všude kolem. Naší další štací, pokud Anglie padne, je Island. Už tam pracujeme na výstavbě základny. Ale to je až poslední možnost. Island má omezené zdroje nerostného bohatství a neuživil by všechny lidi, které se tam budeme snažit dostat. Proto potřebujeme Evropu." Řekl rozhodně kapitán a pokračoval: "Ty a tvoji kolegové máte za úkol způsobit v jejich týlu pohromu..."

"Kapitáne..." Přerušil jsem ho, protože jsem stále nevěděl, proti čemu přesně budu bojovat. "... dosud vůbec nevím co se stalo. Když jsme projeli Bránou, tak k nám vlezlo možná pár stovek mravenců, nějaký štír a jiná havěť. Čtrnáct dní jsme ty bestie lovili a můžu říct, že celkem úspěšně. Tak co se do prdele stalo, že je, jak říkáte, Asie v háji, Amerika taky a my bojujeme o Evropu...? Slyšel jsem o nějaké epidemii, ale jak mohlo z Asie zmizet čtyři miliardy lidí během dvou měsíců?!"

Kapitán se zarazil. Nepředpokládal, že toho tolik nevím. Chvilku uvažoval a pak mi v neveselých barvách začal líčit věci, které se udály, zatímco mé tělo zažívalo proměnu.

"Ano... ale... víte.. my nevíme přesně, jak se to stalo. Začalo to tím, že nějakí pomatenci vyhodili do povětří Stonehenge. Zrušili tak ochranu, kterou nám Brána poskytovala, tedy to, že se sem nedostane nikdo a nic minulosti. Zničením Stonehenge toto padlo. Číňané mezitím spustili druhou Bránu a blbou shodou okolností se dostali do nějaké doby, snad do Siluru, kde byly velmi agresivní bakterie, ty pravděpodobně zahubily obsluhu portálu. Než se Číňané rozhodli Bránu zlikvidovat, vniklo sem spousta nejrůznějších potvor a hlavně viry, proti nimž nemáme žádné protilátky. V prvních dnech zahynulo asi třista miliónů lidí a nemoc začaly roznášet mouchy, krysy, ale i ptáci..." Kapitán se na okamžik zastavil ve svém líčení a rovnal si věci v hlavě. V tu chvíli jsem si vzpomněl na svoji rodinu a učinil dotaz ohledně svých blízkých. Kapitán mě ujistil, že má rodina je v bezpečí na Islandu a že už dostali zprávu o tom, že jsem se probudil a jsem v pořádku. Zároveň mi řekl, že mě s nimi ještě spojí, než odejdu bojovat. Pak se vrátil k líčení událostí, o kterých jsem neměl žádné tušení.

"Největší průser je ten, že se z ničeho nic začaly tvořit nové Brány! Tvoří se zcela nekontrolovatelně a náhodně. Někdy existují dvě minuty a někdy týden. My se na to místo snažíme co nejrychleji dostat a co prošlo k nám zase zlikvidovat. Je to ale těžké..."

"Jak může z ničeho nic vzniknout Brána?" Nešlo mi to do hlavy. Jehuda na to přeci potřeboval ten magický obelisk, dva diamanty a působení geopatogenních zón v přesně vymezené oblasti (bretaňské menhirové pole). Kapitán nevěděl, ale říkal něco o tom, že se se spuštěním druhé Brány a zároveň vyřazením z provozu Stonehenge, rozpoutaly věci a jevy, kterým nerozumíme a ani nemůžeme ovlivnit.

"Takže čemu vlastně čelíme?" Zeptal jsem se kapitána, protože konkrétnější informaci jsem z něho zatím nedostal.

"Čemu?" Kapitán se podrbl na hlavě, kroucením hlavy si uvolnil krční obratle a řekl:

"Čelíme totální likvidaci a genocidě lidstva." Pak mě odvedl k mapě. "Tady..." Ukázal na východní země Evropy. "... tuhle část jsme prakticky ztratili. Držíme ještě západ Německa, Lucembursko, Švýcarsko, sever Itálie, sever Francie a pár míst na severu Španělska. Vše ostatní už lidem nepatří. Taková je tedy situace. Vy budete poslán na sever Itálie, abyste pomohl našim sborům se přeskupit."

"Sám?" Podivil jsem se.

"Ano, sám." Pokýval hlavou kapitán. "Máte schopnosti, o kterých se normálním lidem ani nesní. Budete vržen přímo do týlu nepřítele a je na vás jak se s tím vyrovnáte. Musíte jim ale způsobit co největší škody. Vaším úkolem je najít mraveniště, označkovat ho laserem a předat tuto zprávu letectvu, to mraveniště zlikviduje."

"Jak je ten hmyz vlastně organizován? Jak dostává rozkazy?" Zeptal jsem se, protože jsem pořád nevěděl, jestli to je nějaká organizovaná invaze nebo jen náhodné útoky migrujících mravenců.

"Nepřítel, tedy mravenci, je vysoce organizované společenství a navíc je více než zřejmé, že každý z těch tvorů vykazuje jistou míru inteligence. Rozhodně bych je nepodceňoval. Umí si zřejmě vyměňovat informace i na dálku. Nevíme ještě jak to dělají, ale pravděpodobně mají něco jako kolektivní vědomí."

"Kolektivní vědomí? Co to je za blbost?"

"Není to blbost." Opravil mě trpělivě kapitán. "Řeknu vám to na příkladě... jednou jsme ty parchanty chtěli nalákat do díry, kde byly zakopány sudy s benzínem. Jako návnadu jsme tam hodili mrtvou krávu... Ti pitomci tam skutečně vlezli, začali krávu ožírat a jakmile s ní pohnuli, kráva uvolnila rozbušku a sudy pod krávou vybuchly. Asi padesát mravenců tak uhořelo."

"Dobrý." Pochválil jsem ten nápad.

"Tak." Pokýval hlavou kapitán. "Podruhé, na místě vzdáleném od toho prvního asi třista kilometrů, vlezl do pasti jenom jeden mravenec, prozkoumal její dno. Když zjistil, že tam jsou nástrahy, vylezl nahoru a všichni se té pasti vyhnuli. Asi za dva dny tam skočil *Smilodon*,

začal žrát návnadu a vyletěl do povětří. Mravenci, kteří tam zůstali na stráž, přivolali ostatní, sežrali *Smilodona*, zbytky krávy a hnuli se dál."

"Do prdele."

"Přesně tak." Přitakal kapitán. "Nepodceňujte je. Oni neudělají dvakrát stejnou chybu. Proto je vaším úkolem najít to mravenišť. Myslíme si, že královna zajišťuje jakousi formu komunikace. Možná je součástí, chcete-li vysílačem, v tom jejich zatraceném kolektivním vědomí. Když zabijeme královnu, případně i její nejbližší okolí, tak se s největší pravděpodobností z mravenců stane sice nepříjemný, ale snadno zlikvidovatelný nepřítel."

"A co ostatní zvířata, která prošla skrze Bránu?" Zeptal jsem se, protože nejenom mravenci byli nebezpeční, ale pokud vím, tak tu byla spousta masožravých dinosaurů, třetihorních šelem a dalších bestíí.

"Oproti mravencům tato zvířata nepředstavují pro lidstvo nebezpečí..." Kapitán zdůraznil slovo lidstvo, jako by tím chtěl říci, že pro jedince tyto zvířata nebezpečí samozřejmě představují, ale ne pro lidstvo, jako živočišný druh.

"... po válce je pochyťme a zavřeme do zoologických zahrad, lidí se tak na ně budou moci podívat. Anebo je odvezeme na nějaký ostrov, kde budou moci žít a nebudou pro nás představovat nebezpečí. Takové plány již existují..."

"Kapitáne..." Rozkřikl jsem se na toho blázna, protože nejprve mi tu začne líčit budoucnost lidstva jako krajně nejistou, ale obratem už plánuje vybírat vstupné v pravěké zoo! "... vy jste se asi zbláznil. Umřelo, jak sám říkáte, několik miliard lidí, osud lidstva visí na vlásku a vy chcete stavět zoologické zahrady?!"

"Lidé už jsou prostě takoví..." Pokrčil rameny kapitán.

Nesouhlasil jsem s jeho názorem, ale to bylo asi tak jediné, co jsem mohl dělat. Nedlouho po našem rozhovoru, kde mi kapitán vylíčil momentální situaci, mě odvedli na podrobnější briefing, kde mi byla ukázána oblast mého vysazení. Měl jsem pátrat po mraveništi. Jak už bylo řečeno, měli mě vysadit v severní Itálii, protože právě v této oblasti spojenecké velení předpokládalo výskyt nepřátelské základny. Jednalo se o oblast Dolomitů - vápencového pohoří, vysokého přes tři tisíce metrů a plné nepřístupných údolí a divokých řek. Jednalo se o území i v moderní době málo osídlené. Dnes úplně vylidněné. Předpokládalo se, že mravenci si v tamní měkké skále vyhloubili síť tunelů, sloužící jim jako základna. Mojí prací bylo tyto tunely objevit a navést na ně letadla, která je zlikvidují.

Z nemocnice, vlastně z Jehudova výzkumného centra, nacházející se uprostřed ardenských lesů v Německu, mě vrtulník dopravil na leteckou základnu, kde na mne čekal přistavený letoun Hercules.

Ze základny jsem zavolal svému otci a sestřám, kteří o mně tři měsíce nic nevěděli. Jako obvykle jsem jim odpovídal dost vyhýbavě, i když jsem věděl, že nás nikdo (tím méně mravenci) neodposlouchává. Ujistil jsem se, že je o ně dobře postaráno a že jsou v bezpečí. O svém úkolu jsem jim raději nic neřekl. Nechtěl jsem je zbytečně stresovat. Mladší sestra Ingrid mojí nepřítomnost těžce nesla a skoro se zhroutila. Otec byl kupodivu celkem v pohodě a poskytoval oběma mým sestřám útěchu. S matkou jsem mluvit nemohl, protože měla službu v nemocnici a asistovala při operaci.

Tento rozhovor byl pro mě velmi obtížný, protože mě čekala jedna z nejnebezpečnějších akcí. Bylo to, jako bych udělal tlustou čáru za svým dosavadním životem.

Vlezl jsem po rampě do útrobu letadla, kde se mě ujal starší seržant. Obezřetně si mě prohlížel, ale nic neříkal. Pomohl mi do padáku, vysvětlil co a jak a dál mlčel.

Letěli jsme několik hodin, v letadle byl neskonale hluk a vibrace. Zima mi nevadila. Seděl jsem tam a přemýšlel o svém dosavadním životě. Jaká událost způsobila, že nyní letím tímhle letadlem a spoléhá se na mne těch pár miliónů lidí co přežilo? Bylo to druhé místo ve skeetu? Nebo to, jak jsem zamordoval toho chudáka koně? Či snad to, jak jsem se dostal z pout zavěšený těsně nad rozzuřenými dobrmany? Hledal jsem místo, událost, která mně pošoupla právě do toho letadla.

Nenašel jsem ji.

Byla to pravděpodobně celá souhra náhod a okolností, které mě sem dostaly... Začalo to už v dětství, kdy mě dědeček učil s puškou, pak otec, který mě přihlásil do střeleckého klubu, mé vzdělání, klika, která mě provázela při výcviku a snad i má povaha, klidného, uvědomělého a loajálního stoupence Jehudy Nelsona.

Zkontroloval jsem si své vybavení, hlavně laserový značkovač a satelitní telefon, který jsem měl napojený přímo na velitelství letectva, nacházející se na německé základně Ramstein. Ve Švýcarsku byla připravena tři letadla EF-18 Hornet, dva ověšené dvoutunovými bombami GBU a jeden s bombou atomovou. Tato letadla byla v půlhodinové pohotovosti a čekala jen na signál, který jsem jim měl poslat. Další letadla byla nachystána v Německu, Maltě, Krétě a Sardinii. Lidstvo svoje základny, ale i existenci přesunulo na ostrovy, kam se hmyz nemohl jen tak dostat. Dokud budeme držet ostrovy, lidé budou mít naději.

Jednou z těch nadějí jsem byl nyní i já.

Rozsvítila se červená žárovka signalizující, že jsme nad oblastí výsadku. Postavil jsem se, seržant mi upravil postroje a zkontroloval, zda je vše utažené. Podal mi ruku a doprovodil mě k nyní již otevřené rampě. Moje přesné vysazení proběhlo sto kilometrů východně od vylidněného Bolzana, nedaleko známého zimního střediska Cortina d'Ampezzo.

Popošel jsem až na kraj rampy a sledoval černou tmu pod sebou. Nikde nebylo rozsvícené ani jedno světlo. Všude tma tmoucí, jasný důkaz toho, že svět se změnil. Což o to, lidstvo si koledovalo dávno o nějaký podobný průser, ale když ten "průser" skutečně přišel, každý koukal s otevřenou pusou a všichni byli bezradní.

Rozsvítila se zelená žárovka.

Skočil jsem do tmy.

A dostal asi tisíc kopanců do obličeje, protože počasí nebylo zrovna ideální pro tuto akci. Byl srpen a tudíž čas změn z letního počasí na podzimní. Doba dešťů a bouřek...

"Ve vyšších polohách se sněhem..." Zněla mi v uších předpověď počasí z úst sličné poručice. Nebyl ale čas na nějaké sentimentality a vzpomínky na plavé děvy v armádních mundúrech, které mě tak vzrušovaly. Rychle jsem stabilizoval nekontrolovatelný pád a sledoval výškoměr.

Vyhodili mě z jedenácti kilometrů bez kyslíkové masky, kterou jsem kupodivu opravdu nepotřeboval. V pěti tisících metrech se mi měl otevřít padák.

Neotevřel.

Padal jsem dál a když jsem byl ve čtyřech a půl kilometrech, začal jsem být nervózní. Ručička výškoměru směřovala nemilosrdně dolů a já taky.

Neměl jsem náhradní padák.

Cestovat jen nalahko! Německá armáda se zřejmě začala držet No Dongova hesla. Proklet jsem ho, ale to nebylo nic platné.

Tři tisíce metrů.

Vytáhl jsem nůž a začal si rozřezávat vzadu popruhy. Bylo to k vzteku, nemohl jsem se tam pořádně dostat.

Začal jsem opravdu panikařit a dostal jsem obrovský strach, že se co nevidět rozmáznu o nějakou skálu. Vždyť Dolomity jsou vysoké přes tři tisíce metrů a nedaleko se nachází Marmolada, se svými třemi tisíci třemi sty metry!

Vykloubil jsem si rameno a roztrhl pevnou tkaninu.

Padák se vyvalil ven, ale bohužel se zcela nedofoukl. Zápasil jsem se šňůrami a zase se mi podařilo kousek nafouknout. Padal jsem s napůl otevřeným padákem.

Dva tisíce metrů.

Pod sebou jsem tušil zem.

Pak přišel náraz.

Nezpomalil mě žádný strom, ani voda, jak je to vidět ve filmech, ale dopadl jsem na prudký kamenitý svah a kutálel se z něho dolů.

Po tomto hrozném přistání, kdy jsem se nemohl ničeho zachytit, následoval další pád, tentokrát pětimetrový. Padák se zachytil za nějakou skalku a já zůstal viset nad víc jak stometrovou propastí. Houpal jsem se tam ve větru a naříkal nad svým osudem. Přísahal jsem, že toho, kdo balil můj padák, vlastnoručně zabiju.

Zkoušel jsem se přitáhnout, ale odpovědí mi bylo jen zlověstné praskání hedvábí, ze kterého byl padák vyroben. Nic jsem pořádně neviděl, jen to, že pode mnou je neskutečná díra a protější stěna, že je vzdálená čtyři metry. Musel jsem se rozhodnout rychle, do svítání tu nevydržím.

Začal jsem se pomalu rozhoupávat. Když jsem byl v největším možném záklonu, švihnul jsem nohama a...

... narazil hlavou do stěny.

Levou rukou jsem se ale stačil zachytit skály a přitáhnout se k ní. Objímal jsem ji jak milenkou a celý se třásl, protože se mi nechtělo takhle blbě umřít. Když skončila třasavka, začal jsem pravou rukou šmátrat kolem sebe. Postoupil jsem o jeden výstupek nahoru a oddychoval. Bylo to, jako bych držel sedmi set kilovou činku po patnáctém opakování na bench presu.

Hrůza.

Byl jsem totálně vyčerpaný a nevěděl, co se se mnou děje. Musel jsem se uklidnit, začal jsem zhluboka dýchat a zklidnil tak tep. Soustředil jsem se na myšlenku teplé alpské louky, pasoucí se stáda krav a nádherné údolí.

Konečně jsem se trochu sebral a dal dohromady. Vytáhl jsem se zase o píd' výš, ale záhy můj postup něco zarazilo.

Byl to ten zpropadený padák!

"Hajzle jeden zkurvenej!" Hrozil jsem tomu postroji, který se zase zachytil o nějaký výčnělek. Škubnul jsem a vyprostil se tak. Poté jsem teprve mohl postupovat zase výš.

Když jsem se konečně převalil přes hranu propasti, byl to takový pocit, jako když mi skončil týden překážkové dráhy... Byl jsem totálně vyřízený.

Oddychoval jsem a nemohl se přimět, abych se postavil na nohy.

"Tak tohle že má být ta spása lidstva?" Musel jsem se té myšlenky zasmát. "Spása lidstva!" Zase záchvat smíchu.

Ležel jsem tak asi půl hodiny. Měl jsem dávno podat hlášení o mé poloze, ale mé věci byly bůhví kde. Na zádech jsem měl jen prázdný obal od padáku a můj batoh jsem nikde neviděl.

Docela průser.

Na tuto variantu nikdo ani nepomyslel, ale major Pettersen mě naučil improvizovat. Nejprve jsem se pořádně rozhlédl a seznámil se s okolním terénem. Pak jsem začal metodicky

postupovat po svahu nahoru a hledat dráhu mého sešupu. Tu jsem zanedlouho objevil, vydal jsem se tedy po svých stopách. Cestou jsem našel nějaké náboje a jeden utržený granát. Měl nalomenou pojistku. To mohl být problém, protože, kdyby granát explodoval, mohl by mě prozradit nebo ještě hůř, zabít. Granáty jsem měl uložené v umělohmotné krabici, bohatě vystlanou měkkým molitanem a dobře zajištěnou. Jestliže se jeden dostal ven, ostatní tu musely být také. Skutečně, zanedlouho jsem objevil zavřenou krabici a v ní tři zbývající granáty. Jak se dostal jeden granát ze zavřené krabice byla záhada. Rychle jsem zkontroloval stav zbývajících granátů a po zjištění, že jsou v pořádku, jsem krabici zavřel a dal na hromadu k zásobníkům. Postupně jsem takhle našel celé své vybavení kromě batohu. Zase to byla záhada. Kam se mohl ztratit? Dokonce jsem si začal myslet, že si ze mne někdo dělá legraci. Byl jsem skoro zoufalý, našel jsem sice hodně ze svých věcí, ale telefon a batoh k nim nepatřily.

Z hedvábné látky jsem si udělal improvizovaný pytel a do něho naházels vše, co jsem našel na svahu. Celé to cinkalo a vydávalo chřestivé zvuky, ale co jsem mohl dělat?

Nic.

Počkal jsem do rána, trochu si odpočinul a vydal se zase zpět na svah, dokončit jeho prohlídku. Našel jsem nějaké části zásobníků, pár termitích nábojů a jinak nic. Můj nůž, batoh a telefon byly pryč.

Nedalo se nic dělat. Schoval jsem se do lesa a s pomocí borovicových větviček, padákové látky a popruhů udělal batoh nový. Vyčistil jsem oba Glocky, vyndal ze zásobníků všechny náboje, ty také pečlivě očistil a naládoval zpět.

Premýšlel jsem.

Nejprve jsem chtěl zajistit ten poškozený granát, respektive jeho pojistku, aby nevybuchl. Když jsem ho vzal ale do ruky a pokoušel se pojistku zastrčit zpátky, zůstala mi v ruce.

"Do prdele!" Projelo mi hlavou, teď mám tři vteřiny! Hodil jsem granát co nejdál do údolí a utíkal na druhou stranu do lesa. Jestli tohle na mě nepoštvete ty prevíty, tak pak už asi nic.

Ozvala se tlumená exploze, protože výbuch proběhl několik desítek výškových metrů pod mnou, navíc ho kryla masa skály. Utíkal jsem pryč z místa vysazení a proklínal všechny, kteří mě do této šlamastiky dostali.

Po hodinovém běhu jsem se zastavil, abych nabral dech. Dalekohledem jsem prozkoumával okolí. Nikde ani živáčka. Nikde jsem neviděl žádného mravence, ani jiné pravěké zvíře. Byl tu celkem klid. Nechtěl jsem ho narušovat.

Podle mapy jsem určil, kde se zhruba nacházím a vydal se k místu, kde velení předpokládalo, že by tam mohlo být mraveniště. Velitelství vytipovalo několik lokalit, kde by mohla být hnízda těch bestií, ale ověřit jsem to musel já. Instinktivně jsem tušil, že tu nebude ani jediné, protože armáda je jen sebranka nadutých byrokratů. Nevěděl jsem ale, že mí nadřízení nejsou ta klasická zkosnatělá armáda, kterou jsem znal z dřívějšíka. Velení se ujali skutečné brilantní mozky a to, že lidstvo stále ještě existovalo, byla právě jejich zásluha.

Postupoval jsem opatrně lesem, přikrčen, obezřetně se rozhlížeje kolem. Někdy jsem se zastavil i na deset minut a poslouchal. Na nic nebezpečného jsem ale nenarazil. Tušil jsem, že jestli výbuch zaregistrovali mravenci, budou tuto oblast pečlivě prohledávat.

Skrýval jsem se za kameny a využíval každý pařez jako kryt. Moc jsem toho za ten den neurazil, ale to mi nevadilo. Chtěl jsem se k místu, kudy táhly kolony mravenců, přiblížit nenápadně.

Druhý den jsem na protější straně údolí zahlédl podivné zvíře. Když jsem si vzal dalekohled, zjistil jsem, že je to nejspíš vymřelý Diprotodont (vačnatec velký jako nosorožec) nebo některý z jeho příbuzných. Ládoval se mladými duby, které tu rostly všude kolem. Usmál jsem se, zvíře vypadalo mírumilovně, ale jeho obrovité drápy by jistě dovedly uštvědit těžké zranění, kdyby na to přišlo. Seděl si v klidu na zadku a cpal se.

Pohoda.

Projížděl jsem dál celou oblast a hledal stopy po nepříteli. Zatím jsem nic nezahlédl. Vrátil jsem se zpátky, kde se cpal statný Diprotodont, ale nic jsem nezahlédl. Vlastně ano, na místě kde seděl, byla zvalená tráva a...

"Do hajzlu!" Vykřikl jsem. Jasně jsem viděl krvavý pruh trávy a dvacet metrů od místa kde původně sedělo zvíře, hromadu kostí.

"Mravenci." Zašeptal jsem.

Pak jsem je také zahlédl. Byl to celý proud těch potvor, postupovaly kolmo po skále někam dolů. Každá z těch bestií držela kus masa a spěchala s ním pryč. Najednou jsem si uvědomil, že pro mravence nepředstavují kolmé stěny žádnou překážku. Nebylo se tedy možno spolehnout na to, že když budu spát na nějakém nepřístupném útesu, tak se ty bestie za mnou nedostanou.

Postavil jsem se a sledoval kam si to namíří. Lezli pořád dolů, pak po nějaké římse šikmo vzhůru, pak zase dolů a nahoru. Nedávalo to smysl.

"Co to dělají?" Pomyslel jsem si, ale v tu samou chvíli mi začaly vstávat chlupy na zátylku.

Strachy jsem se ani nepohnul, jako kdybych byl najednou paralyzovaný. Už nějakou chvíli jsem cítil podivný odér, který sem nepatřil, ale nevěnoval jsem mu pozornost. Trvalo to možná vteřinu dvě, ale ta bezmoc, kdy víte, že vám hrozí smrtelné nebezpečí a vy s tím nejste schopni nic dělat, byla hrozná.

Otočil jsem se a spatřil desítky osminohých potvor kolem sebe. Vykukovali ze všech koutů. V tu chvíli mi došlo, že ti na protějším svahu měli pouze upoutat mojí pozornost. Vůbec jim nešlo o lov, o potravu, jen chtěli snížit mojí obezřetnost na minimum. A to se jim povedlo na jedničku.

Další vteřina.

Objevily se další desítky hlav s tykadly.

Otočil jsem se a začal utíkat.

Za sebou jsem uslyšel drobné cupitání, takový šum, chrastění, jako bych za sebou táhnul smrkovou větev. Skákal jsem z kamenu na kámen a prodíral se lesem. Běžel jsem, jak nejrychleji jsem mohl. Můj výcvik, výdrž a hlavně genetická injekce, mě držely pořád na živu. Mravenci byli všude okolo. Tušil jsem, že i ti, co rozporcovali Diprotodonta, jsou mi na stopě a možná někde vpředu přehrazují cestu.

Nemohl jsem utíkat do kopce nebo dokonce lézt na skálu, neměl bych brzy žádnou šanci. Moje jediná naděje byl úprk dolů údolím.

Nebyl jsem ale sám, kdo takto uvažoval. Mravenci se mi snažili přehradit cestu a pár jich na mne dokonce skočilo. Rychle jsem je se sebe strásl. Pokoušeli se mě kousnout do krku, ale neměli šanci. Rozmáčknul jsem je jak malinu.

Běžel jsem takhle asi kilometr a po stranách jsem jasně viděl, že kleště se pomalu začínají uzavírat... Na vteřinku jsem se ohlédl, ale neměl jsem to dělat. Za prvé jsem za sebou uviděl několik tisíc těch nebezpečných tvorů a za druhé?

Za druhé jsem zakopl.

Letěl jsem tři metry vzduchem. Moje geneticky zlepšené smysly ale vyrovnaly let a já dopadl na všechny čtyři. Dopředná energie způsobila, že jsem se nemohl hned narovnat a běžet zase

po dvou, tak jsem dva kroky (odrazy) udělal rukama. Najednou jsem běžel jako pes po všech čtyřech. Bylo neuvěřitelné, že jsem si při tom nerozbil hubu. Moje tělo reagovalo zcela nově.. Proběhl jsem nějakým mlázím a...

... pozdě uslyšel vodu.

Zase jsem padal.

Tentokrát z deseti metrů. Voda v potoce měla jen třicet centimetrů.

Z takové výšky nic moc, zvláště když padáte na hlavu... Zaryl jsem se do země jako kopí. Mé ruce sice trochu pád zbrzdily, ale stejně jsem měl hlavu deset centimetrů v písku. Při vší té smůle jsem měl štěstí, že tam nebyl žádný kámen...

Otřepal jsem se, rozhlédl se kolem a uviděl, jak ti mrzáci obratně šplhají dolů. Na nic jsem nečekal a běžel potokem.

Mravenců bylo zase všude kolem plno a některé jsem zahlédl i před sebou. "Jak se tam mohli dostat?" Proběhlo mi hlavou, ale běžel jsem dál a soustředil se na cestu. Sledoval jsem terén a přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než mě definitivně dostihnou. Nebyl jsem nějak zvláště unavený, ale zároveň jsem si uvědomoval, že tahle honička nebude mít dlouhého trvání. V hlavě se mi honilo, jak dlouho bude mravencům trvat, než se prořežou mojí kůží a tkání a oddělí mi ruce od těla. Setřásl jsem se sebe zase nějaké dotěry a hledal, kde bych těm sviním mohl alespoň nějakou dobu vzdorovat.

Před sebou jsem tušil peřeje. Přidal jsem a na konci se pořádně odrazil.

Se třemi mravenci na krku a jedním na hlavě jsem dopadl do poměrně hluboké vody. Začal jsem hned kopat nohama, ale to už mě proud řeky strhnul a dělal si se mnou, co chtěl.

Táhl mě od balvanu k balvanu a vždy jsem se o ně pořádně praštil. Nejvíce trpěla hlava. Po překonání peřejí jsem se dostal do klidné vody.

Plaval jsem uprostřed řeky a obezřetně sledoval nepřátelské břehy. Mravenců tam byly tisíce. Postupovali po obou březích řeky a na místě, kde se řeka zužovala, začali stavět hráz. Nechápavě jsem pozoroval jejich činnost.

Ty svině dělaly něco jako most, sestavený ze svých těl, až oba břehy spojily. Most následně rozšířily a zpevnily dalšími těly. Kdyby to bylo možné, klidně byste na tomto "mostě" mohli přejet na motorce.

Další mravenci sbírali kameny, dopravovali je k mostu, načež je začali házet do vody.

Postavil jsem se a sledoval jejich představení. Byl jsem obklíčen ze všech stran, takže nebylo kam spěchat. Za chvíli mohl po mostě klidně projet i menší džíp, tak byl široký. V tu chvíli jsem se rozchechtal na celé kolo, až se někteří mravenci postavili na zadní nožky a pozorně mě sledovali.

Sáhnul jsem do svého improvizovaného batohu a vytáhl modré vajíčko. Potěžkal jsem ho v ruce a čekal, až mravenci dokončí dílo.

Když už se zdálo, že mají hotovo, odjistil jsem granát, hodil ho na most a schoval se pod vodu.

Od "mostu" jsem byl vzdálený nějakých třicet metrů, přesto mě tlaková vlna vynesla z vody a hodila se mnou tři metry. Všude kolem hořela voda, kameny, ale hlavně mravenčí těla.

Zaradoval jsem se.

"Zmrdi!" Křičel jsem na přeživší hmyz a vyběhl na břeh. Vyhnul jsem se plamenům a utíkal dál k vodě. Někou dobu jsem běžel sám nebo jsem alespoň nikoho neviděl, pak se ale ke mně začali přidávat další a další černí zmetci. Skočil jsem znovu do řeky.

Mravenec, pocházející z éry Karbon, měří čtyřicet centimetrů a dělí se na tři druhy. Dělnice, chůvy a vojáky. Dělníci jsou téměř nerozeznatelní od vojáků, snad jen tím, že vojáci jsou světlejší a o pět centimetrů delší. O pět centimetrů delší mají i kusadla, se kterými dokážou

překousnout i konzervu nebo třímilimetrový drát. Chůvy jsou větší než vojáci, ale mají jen malá kusadla. Pak je tu samozřejmě královna, kterou ale zatím nikdo neviděl. Existují ještě dva ne moc kvalitní snímky osmdesát centimetrů dlouhého jedince, ale neví se, o co přesně jde. Jestli to je neoplozená královna nebo další člen v jejich podivné říši.

Mne pronásledovali dělníci a vojáci. Dělníci zhotovili most, vojáci sbírali kameny a házeli je do vody.

Teď se kolem mé osoby zase začala shromažďovat hejna těch věčně hladových, nenažraných a krutých tvorů, usilujících o můj život.

V dálce jsem před sebou v řece zahlédl padlý strom a na něm nějakou podezřelou aktivitu. Připlaval jsem blíž a zahlédl podobnou scénku jako před chvílí. Mravenci už dokončili zbytek živého mostu a přehradili řeku.

Situace se opakovala.

S jedním malým rozdílem... Mravenci začali lézt pomalu do řeky a spojovali svá těla jedno k druhému. Proud zde byl líný, takže nehrozilo, že je strhne. Já ale na nic nečekal. Začal jsem na ně házet kameny a bořil jim tak jejich dílo. To je ale neodradilo. Ani když jsem po nich házel sto kilové kameny a dělal v jejich díle takovou paseku. Tyto díry byly hned zaplněny. Po nějakém čase ani sto kilový kámen nepropadl a udržel se na "mostě".

Situace vpředu byla obdobná. Na chvíli sice pomohlo, když jsem z řeky vydoloval asi tři sta kilový balvan a hodil ho proti stromu a živému mostu. Výsledek byl sice ohromný, víc jak tisíc mravenců spadlo do řeky, z níž mnozí již nevyšli, ale kámen se usadil vprostřed řeky, mravenci ho hbitě obsadili a využili jako vzpěru.

Vytáhnul jsem další modré vajíčko.

"Svině!" Nenávistně jsem zasyčel a zmizel pod vodou.

Opět mě tlaková vlna vynesla nad hladinu, ale tentokrát jsem měl v ruce další překvapení... další granát.

Ten jsem použil na druhý most.

Termit dával příjemné teplo, něco kolem čtyř tisíc stupňů a doslova pohlcoval vodu, která se ho snažila uhasit. Doba hoření nanotermitu je dvacet minut. Dvacet minut pekla mi dalo slušný náskok a já opět běžel jak o život.

Myslel jsem, že o mě mravenci ztratí zájem a nebudou mě už pronásledovat, ale opak se stal pravdou. Po hodině běhu jsem za sebou opět uslyšel jakési šustění. Ohlédl jsem se. Za mnou se valilo asi deset tisíc černých skrčků a vypadali dost nasraně. Mraveniště musí být někde poblíž, pomyslel jsem si. Navíc jsem podobnou černou lavinu zaregistroval i z protějšího svahu.

Sbíhaly se tu dva proudy hmyzích pronásledovatelů a jejich jediná motivace byla zahubit mě. Litoval jsem, že jsem si nevzal víc termitích granátů a že jsem neměl plamenomet. Místo toho jsem přibral nesmyslné náboje do pistole a stan, který je mi úplně na prd!

Proklínal jsem sebe i velitelství, které mě nechalo na holičkách. Jestli mě uspokojovalo, že jsem zahubil nějaké mravence? Ne, neuspokojovalo. Chtěl jsem jich zahubit mnohem víc, ale neměl jsem již žádný granát. Bylo to k vzteku. Se smrtí jsem se již smířil, když jsem do této akce šel. Věděl jsem, že nebude jednoduchá. Rozloučil jsem se také se svojí rodinou, to mi dávalo pocit, že neumřu zbytečně, ale štválo mě, že těch zmetků nemůžu zabít víc...

Řeka se rozšiřovala.

Byla na některých místech hluboká i několik metrů, ale dřív nebo později narazím na most nebo jez, který ji bude přehrazovat a tam bude pravděpodobně končit moje cesta.

Mravenci mě dávno dohnali. Po obou březích jich byly tisíce. Vepředu jistě začali přehrazovat řeku a budou mě chtít donutit vylézt na břeh. To se jim ale za žádnou cenu nesmí podařit. Jediná šance, jak prodloužit svůj život, je zůstat ve vodě.

Moje tušení o přehrazení řeky se ukázalo jako správné. Mravenci naházeli do vody stromy.

Celá řeka přede mnou se černala a bylo jisté, že to myslí s tím, že mne dostanou, vážně. Začal jsem pomalu střílet do mravenců termití náboje.

Za chvíli začali hořet. Jak mravenci, tak stromy, naházené do vody, tak i voda, vše vzplálo mohutným plamenem.

Uvolnil jsem si sice cestu, ale přišel jsem o všechny náboje. Nechal jsem si jen jednu pistoli a druhou zahodil do řeky. Nebyla mi k ničemu.

Podplaval jsem hořící vodu a pokračoval dál k jezeru, do kterého řeka ústila.

Jezero nebylo veliké, dlouhé kilometr a široké pět set metrů. Spíš to byl takový větší rybník. Bylo značně hluboké a jeho strmé svahy znemožňovaly útěk.

Našel jsem si nějaký strom a doplaval s ním doprostřed jezera. Kolem se znovu začala černat mračna mravenců, rozhodnutých mě dostat.

Přemýšlel jsem, jak se z té lapálie dostat. Dokonce jsem se začal potápět, ve snaze objevit odtok z jezera. Nenašel jsem ho. Musel být někde hodně hluboko.

Mravenci na břehu rovněž nelenili, začali kácet stromy kolem a tahat je do vody. Po chvíli začalo ve vodě plavat několik kmenů. Na celé této záležitosti pracovalo odhadem dvacet tisíc mravenců.

Pozoroval jsem je a nemohl neobdivovat, jak šikovně si počínali. Stromy vybírali co nejbližší vodě a káceli je rovnou do ní. Jiní je tahaly blíž k vodě. Celé to vypadalo neskutečně, ta souhra činností, kde jedna operace navazovala na druhou by brala dech, nebýt toho, že všechno toto směřovalo k tomu, aby mě ti malí parchanti mohli zaživa rozřezat na malé kousky...

Práci neskončili ani večer, jasně jsem slyšel rachocení kusadel a tahání kmenů. Občas nějaký zahučel do vody, takže jsem měl velmi neklidnou noc. Na každém stromě byl jeden mravenec, který měl zřejmě dávat pozor na to, co dělám. Bavil jsem se tím, že jsem toho zmetka honil po kmenu, až jsem ho zahnal do vody, kde se utopil. A čím že jsem se to živil? Nemusíte hádat dvakrát... Mravenci mají velice výživné maso. Utrhal jsem tomu neřádovi postupně všechny nožičky, rozlouskl jsem mu skořápku a pak ho pomalu vysál. Hrozil mi svými mohutnými kusadly až do posledního okamžiku. Takhle vysátého tvora jsem pak hodil na břeh. Nevím, jaký to na ně udělalo dojem, ale zdálo se mi, jako by se po pěti tělíčkách, které jsem hodil pro výstrahu na břeh, práce o něco urychlily...

Takhle jsme se bavili celkem tři dny. Tři dny mravenci pilně káceli okolní stromy a nosili je do vody, až celou hladinu zaplnily kmeny a nedalo se v ní plavat.

Pak mě začali nahánět.

Jednu chvíli jsem jich měl na zádech i víc jak pět. Čím dál tím déle jsem byl pod hladinou. Ty svině vždy věděly, kde se vynořím a skočily mi přímo do obličeje. Musel jsem si chránit oči, ale lezly mi i do pusy a bolestivě mě štípaly do jazyku. Rána se téměř okamžitě zacelila, ale dost mě to postrašilo.

Musel jsem změnit taktiku.

Když už mi docházel kyslík, odrazil jsem se ode dna a prudce vyletěl na hladinu, nadechl se a zmizel, obsypán kousajícími potvory zpátky do vody. Tam jsem se jich zbavil. Ve vodě

jsem vydržel i deset minut a pak zase cesta nahoru za vzduchem. Průser byl ale ten, že mravenců bylo stále víc a víc a nebylo tak snadné prorazit nahoru. Oni moc dobře věděli, kde jsem a mohli se rychleji přesouvat do oblasti, kde tušili, že se zas vynořím.

Honili mě takhle celou noc. Bylo to příšerné, jezero pokrývala souvislá vrstva stromů a mravenců a další hlídkovali na břehu. To jsem měl možnost zjistit při jednom nádechu, kdy jsem vylétl z vody víc než jsem chtěl a viděl břehy poseté tisícovkami malých vztyčených postaviček.

Další den jsem si začal opravdu zoufat. Bylo jenom otázkou času, kdy se vody nade mnou zatáhnou tak, že se buď nedokážu vynořit anebo naopak potopit.

Při jednom vynoření mě zalilo světlo. Už jsem si myslel, že to je to pověstné světlo na konci tunelu, když nastává smrt. Myslel jsem, že je to můj konec. Něco v tom ale nehrálo, nejenom, že seshora přicházelo světlo, ale i hluk. To nikde nepsali...

Ponořil jsem se a pak se hned odrazil od dna. Chtěl jsem se postavit domnělému nepříteli tváří v tvář.

"Zalez pod hladinu a pořádně se nadechni." Znělo z megafonu pořád dokola. "Za dvě minuty sem shodíme termití bombu."

Zalétl jsem pod hladinu, obsypán mravenci, kteří se nechtěli vzdát svého cíle, který byl téměř na dosah.

Zase jsem vyletěl nad hladinu a megafon opakoval:

"Zalez pod hladinu a pořádně se nadechni. Za minutu sem shodíme termití bombu."

Nadechl jsem se, jak nejvíc jsem dokázal a zmizel pod hladinou.

Plaval jsem do hloubky a nevnímal si mravenců, kteří se mi snažili prokousnout kůži. Když jsem byl v třiceti metrech, něco, nějaká velká ruka se mnou hodila ze strany na stranu. Lekl jsem se, myslel jsem, že jde o živého tvora a rozhlížel jsem se kolem sebe. Všude byly bubliny a oheň. Málem jsem zazmatkoval a plaval na hladinu, ale v poslední chvíli mi to došlo.

"To je ta bomba!" Jsem rád, že mě bombardovali, pořád to bylo lepší než mravenci. Pojednou se mého těla zmocnil takový strnulý klid. Plaval jsem ve vodě, skoro se dotýkal dna jezera a sledoval to, co se děje nade mnou. Hořela tam celá hladina a i v padesáti metrech bylo jasně vidět okolí a dno. Kolem se potápěly ohořelé zbytky stromů i s přismaženými mravenci. Nechal jsem se unášet proudem a konečně objevil odtok z jezera. Měl jsem chuť se tam vypravit, ale proud byl příliš silný na to, abych ho dokázal zvládnout. Užíval jsem si ten pohled a zjištění, že nepotřebuji kyslík. Ne teda, že bych ho nepotřeboval vůbec, ale byl jsem pod vodou už dobrou čtvrt hodinu a v naprosté pohodě. Pak jsem zjistil, že na severovýchodním břehu jezera plameny začínají polevovat a dal se tím směrem. Vyhoupł jsem se nad hladinu a spatřil tu apokalypsu.

Nikde nikdo. Nemohl jsem se ani divit, termit pořád hořel a bylo tu vedro jak v peci. Nadechl jsem se proto a ponořil do dvaceti metrů, protože voda nahoře měla kolem devadesáti stupňů. Zůstal jsem tam další čtvrt hodinu. To jsem zopakoval ještě dvakrát, než jsem si troufl vylézt na břeh. Vše bylo rozpálené a moje boty dostávaly co proto. Během pěti minut tu byl dálkově řízený vrtulník.

"Ponoř se do vody, je tu zvýšená radiace, během deseti minut tě vyzvedne vrtulník." Uposlechl jsem tedy rady a opět se potopil pod hladinu.

"Zvýšená radiace!" To znamenalo, že shodili atomovou bombu! Radoval jsem se. Znamenalo to, že cíl mise byl splněn. Nemohl jsem se dočkat, až se dozvím podrobnosti.

Když jsem se vynořil na hladinu, vznášel se přímo nade mnou vrtulník. Chytil jsem se lana a nechal se navijákem vytáhnout nahoru.

Když jsem se ocitl na palubě, hrozně jsem se lekl, protože jsem spatřil příšeru s velkou hlavou. Pak mi ale došlo, že se jedná o vojáka v protiatomovém obleku. Vrtulník se rychle zdvihl a upaloval z místa katastrofy. Všude kolem byla naprostá zkáza. Termití bomby spálily vše v okolí jednoho kilometru...

Ptal jsem se chlapíka na podrobnosti úderu, ale nic nevěděl. Letěli jsme takhle několik hodin, až jsme se dostali nad moře a přistáli na nějakém torpédoborci. Musel jsem se postavit na kraj paluby a hoši z protichemického družstva mi dávali co proto. Stříkali mě vodou s tak silným proudem, že nebýt toho, že jsem byl pevně přivázaný, letěl bych do moře.

Koupat jsem se ale už znova nechtěl.

Po očištění mi dali nějaké šaty a odvedli k doktorovi. Ten do mě chtěl píchnout nějakou injekci, ale vysvětlil jsem mu, že nejsem normální člověk a že nevím, co by se mnou ta injekce udělala.

"Vím kdo jste a dostal jsem instrukce, jak s vámi zacházet." Opáčil doktor a píchnul mi velkou dávku modré tekutiny do zadku.

Líp se mi tedy neudělalo, ale dostal jsem hlad. Doktor řekl, že to je v pořádku a že mi nechá přinést jídlo.

Po svačině (mravenci nechutnali o nic hůř) se mi vrátila má síla a doktor mě nechal odvést na můstek, kde mě přivítal kapitán a ostatní důstojníci. Každý mi poblahopřál a děkoval, že jsem udělal tak hrdinský čin.

"Hrdinský čin?" Podivil jsem se. Protože celou tu dobu jsem bojoval jen o svůj holý život a nechápal jsem tedy celou tu komedii.

"Zneškodnil jste přeci hnízdo!" Trval na svém kapitán.

"Já? To je blbost!" Trval jsem na svém.

"Ale navedl jste na něho naše stíhačky a ty ho zničily atomovým výbuchem!" Nenechal si vzít svoji pravdu. V hlavě mi už začalo svítat a nechtěl jsem mu kazit radost. Tak jsem mu přitakal a kapitán mě pozval na oběd.

Nejprve jsem se ale chtěl spojit se svým operačním střediskem, které mělo na svědomí celou tu maškarádu. Dostal jsem satelitní telefon a vytočil číslo.

"Tady je Kristianssen, chci mluvit s Jehudou nebo s někým, kdo tam velí!" Zabuřel jsem do sluchátka s jasným cílem si to s dotyčným vyřídit. Na druhé straně se ozvalo:

"Major Powel."

"Majore, tady je Kristianssen, můžete mi laskavě říct, o co tu jde? Prý jsem zlikvidoval nějaké hnízdo?"

"Ale ovšem..." Zasmál se na druhé straně sluchátka major. "... vše se dozvíte, až se dostavíte zpátky na základnu. Zatím se s nikým o ničem nebavte. Odpovídejte zdvořile, že nic bližšího nemůžete prozradit než to, že během akce bylo zničeno atomovým výbuchem jedno hnízdo mravenců. Jejich ztráty odhadujeme minimálně na půl miliónu kusů, včetně královny. Nic víc, rozumíte?!" Majorův tón neumožňoval jinou odpověď, než:

"Ano, pane."

Zavěsil jsem telefon a vrátil je zpátky.

Můžu říct, že se mi na lodi líbilo, posádka mě zbožňovala a já ze sebe dělal tajemného zachránce. Bylo to celkem příjemné.

Další den mě vrtulník dopravil do Švýcarska a dál jsem letěl armádním speciálem přímo na Ramstein.

Tam jsem se také dozvěděl jak to ve skutečnosti bylo.

Když jsem se neohlásil bezprostředně po dopadu, velení nechalo oblast sledovat družicí, jestli neobjeví nějakou podezřelou aktivitu. Ta byla objevena druhý den, když teplotní čidlo satelitu zaznamenalo náhlý nárůst teploty. Počítač to identifikoval jako termití granát a poslal echo do řídicího střediska. To na mě zaměřilo optiku své družice a od té doby jsem byl pod neustálým dozorem velkého bratra. Na můj dotaz, proč mi nehodili pomoc, když moc dobře věděli, jak na tom jsem, bylo odpovězeno, že jsem na takové situace cvičen.

Což byla blbost. Nikdo není cvičen na situaci, kdy se téměř bez prostředků ocitne sám v prostředí, kde se to jen hemží mravenci.

Nezvyklou aktivitu, přesněji řečeno výbuch termitího granátu, ale zaregistrovali rovněž mravenci, kteří mě brzy našli a začali sledovat. V řídicím středisku vznikly dva tábory, jeden mě chtěl evakuovat nebo alespoň varovat a druhý byl pro to, aby se nechalo věcem volný průběh... Kdo v jakém táboře byl, jsem raději nezjišťoval...

Když si mravenci ověřili, že jsem sám, začali mě honit. Ze Švýcarska byl vypraven vrtulník na moji evakuaci a byla připravena letadla shodit nějaké termobarické bomby, ale v poslední chvíli bylo vše odvoláno. Byla vyžádána další družice a do hry se zapojily desítky lidí, které na dálku sledovaly jednotlivé mravence.

Jak jsem mravence dráždil čím dál víc, i oni zapomínali na opatrnost a když jsem jim zničil druhý most, začali otevřeně komunikovat se svým hnízdem a předávat si tak informace o tom, co mají dělat. Veškerá komunikace probíhala pomocí chemických signálů.

Tyto chemické stopy začali vědci pomalu dešifrovat, ale byla to oblast pro nás zcela neznámá a tak se o nějakém pokroku nedalo moc hovořit. Poprvé ale bylo chemických stop použito v takovém množství a tak jasným a transparentním způsobem. Další čidla umístěná v družici identifikovala směr, kam tyto stopy míří a tuto oblast začala zkoumat třetí, geofyzikální družice vyvinutá zprvu pro zcela mírové účely.

Ta velmi brzy odhalila síť tunelů protínající hory, kolem Cortiny. Všechny tyto tunely ústily do dvou obřích jeskyní, vzdálených od sebe šestnáct kilometrů. Jedna z nich byla pravděpodobně falešná. To, že se jednalo o falešné hnízdo zjistila jedna z vojenských družic až z kouře, vycházejícího z místa výbuchu. Kouř totiž neobsahoval žádné organické zbytky, na rozdíl od hnízda prvního.

To, že mravenci vybudovali falešné hnízdo, svědčilo o velmi vyspělé inteligenci těchto velmi nepříjemných tvorů.

Nejbližší hnízdo bylo vzdáleno od jezera, kam jsem se schoval, pouhých deset kilometrů a nacházelo se sto metrů pod povrchem. Jeho zničení měla na svědomí dvojice starých dvoutunových průrazných pum GBU 28 (tyto bomby byly vyrobeny ze vyřazených hlavní houfnic M110), které vytvořily padesát metrů hlubokou štolu, do které další letoun EF-18 Hornet shodil atomovou bombu. Dále bylo shozeno několik termobarických a napalмовých bomb na místa s největší koncentrací mravenců.

Část Itálie byla od těch kousavých zločinců vyčištěna.

Boj ale neustal. Celkově to bylo třetí hnízdo, co se lidem podařilo zlikvidovat. Vůbec první zlikvidovala jednotka NAVY SAELS v prostoru severního Kavkazu, druhé Japonské letectvo na území jižní Číny a třetí nyní v Evropě.

Stal jsem se slavnou osobou...

Ale slávy jsem si dlouho neužíval. Lidstvo má neuvěřitelný potenciál učit se špatné věci, mezi ty špatné věci patří pochopitelně i zabíjení. Přesněji řečeno zabíjení cizích živočišných druhů. Mravenci cizím živočišným druhem bezpochyby byli a lidstvo bylo rozhodnuto tyto tvory sprovodit z povrchu zemského. Pro tuto záležitost vzniklo speciální koordinační centrum sídlící v americkém Wyomingu. Hluboko v horách tam fungovala centrála pro boj proti vetřelcům, která měla k dispozici několik družic, dálkové bombardéry, atomové zbraně a další nejlepší technické vymoženosti.

Tři dny poté, co jsem se dostal zpátky na základnu, jsem se dozvěděl výbornou zprávu. No Dong v Řecku sám identifikoval, zaměřil a laserem označoval přesnou polohu hnízda.

Bylo to něco neuvěřitelného!

Následný atomový úder toto hnízdo zcela zlikvidoval. Týden po úderu jsem se s No Dongem přivítal. Bylo to bouřlivé. Objali jsme se a dlouho tak zůstali. Všichni nám tleskali, ale hlavně tomu malému domorodému skřítkovi, který dokázal neuvěřitelnou věc. Jestli se něco podobného mohlo někomu podařit, tak to byl právě No Dong, muž pralesa a člověk spjatý s přírodou.

Žasl jsem nad jeho vyprávěním. Jednak jsem No Donga nikdy neslyšel tak dlouho mluvit a jednak jeho příběh byl neuvěřitelný...

Výsadek na rozdíl ode mne mu vyšel na jedničku. Přistál severně od Athén, kde nepřátelská aktivita byla největší. Logicky se tedy předpokládalo, že tam někde bude hnízdo těch mizerů. No Dong pátral celý týden, ale nic nemohl objevit a vsadil tedy vše na jednu kartu:

Předstíral smrt a nechal se mravenci objevit.

Mravenci se ho pokoušeli rozřezat na menší díly, ale nešlo to a tak ho zanesli tedy vcelku do hnízda a hodili do spižírny, aby uzrál... Spižírna byla padesát metrů hluboká jáma, plná tlejících lidských těl.

Sám No Dong vypověděl, že tam tehdy málem skutečně umřel, protože ten smrad se mu doslova dostával pod kůži. Nicméně se mu podařilo ze spižírny dostat a co bylo fantastické, mohl se docela volně pohybovat uvnitř mraveniště. Měl pro to jednoduché, ale o to fantastičtější vysvětlení. Mravenci si ho označovali jako mrtvého a jako mrtvý jim nemohl ublížit. Objevil líheň a zahlédl i královnu. Podle jeho slov měla na délku osm metrů, z toho většinu tvořil obrovitánský zadek.

Uložil si přesnou polohu do GPS a vytratil se z mraveniště. Nejhorší bylo prosmeknout se kolem stráží, ale dvěma termitími granáty odvedl pozornost a po anglicku zmizel. Lehl si na protější kopec a zavolal letectvo. Laser nechal svítit na skálu, kde se nacházelo hnízdo a mazal pryč. Do hodiny tam přilétla letadla a ty neřády vybombardovala.

Byla to ukázková akce.

Po týdnu přišla další zpráva... a nebyla moc dobrá. Paul Niedermaer vyhledal a označoval hnízdo, ale byl objeven mravenci a ti ho i přes jeho odpor dovlekli do hnízda, které bylo následně vybombardováno.

Paul měl neskutečnou smůlu a všem nám jeho smrt připomněla, že nic není zadarmo a že si je nutno až do posledního okamžiku dávat veliký pozor.

Paul byl jedním z nejzkušenějších vojáků, které naše jednotka měla. Prakticky byl nenahraditelný, měl obrovské bojové zkušenosti už z Iráku, Afghánistánu a prodělal devět misí s Jehudou.

Nyní jsme se mohli soustředit na zdokonalování obrany, těžbu surovin a další nezbytné činnosti. Kromě toho jsme pochopitelně dál aktivně vyhledávali mravenčí hnízda, ale s nulovým efektem.

Během následujícího půl roku se podařilo zničit pouze jedno mravenčí hnízdo dislokované v Egyptě. Půlka Káhiry sice zmizela z povrchu zemského, ale stejně už byla opuštěná a hrozilo ji, že bude pohlcena pouští. Atomový výbuch jedenáct metrů pod zemí pobořil půlku města a zbytek utrpěl těžké škody. Síť chodeb pod městem ale byla tak rozsáhlá, že musely být použity další tři menší atomové hlavice, aby nebezpečí bylo zcela eliminováno.

Během šesti měsíců se spojeneckému velení podařilo evakuovat do Británie zbývající přeživší lidi (asi osm miliónů) a najít pro ně přístřeší. Sami ostrované utrpěli jen minimální ztráty (zemřelo asi šestnáct miliónů lidí) a na jejich území se neměl nacházet ani jeden mravenec. V kanálu La Manche bylo položeno stovky seismických bójí, které měly hlídat, zda mravenci nekopou tunely. Nepředpokládalo se, že by se tam ti malí prevítí mohli dostat jinak než tunelem.

Evropa byla, až na pár dobře zabezpečených enkláv, úplně vylidněná. Zůstala nám letecká základna Ramstein, jedno vojenské letiště ve Švýcarsku, hnědouhelné doly a hutě v Německu. Ve Francii to byl přístav a loděnice v Saint-Nazaire a ještě nějaké další oblasti.

Všechny atomové elektrárny byly bezpečně odstavené a chemičky vyklizeny. Co šlo, to bylo přestěhováno do Anglie nebo na Island. S posledně jmenovaným ostrovem se počítalo jakožto s posledním centrem odporu lidstva proti cizímu nebezpečí. Jednalo se ale o tajné rozhodnutí, o kterém věděla jen hrstka lidí.

Poté, co bylo v tak krátkém časovém údobí zlikvidováno několik mravenišť a spolu s nimi i několik miliónů těchto zabijáckých zmetků, bylo poněkud zvolněno tempo výstavby "nedobytné pevnosti Island", jak se projekt neskromně nazýval...

Teď musím trochu odbočit od líčení bojů mravenců versus lidí a nastíním vám, jak vlastně Evropa po porušení Brány vůbec fungovala.

Kupodivu nenastal katastrofický scénář, kterým strašili mnozí ještě před katastrofou, že jakmile přijde nějaká velká pohroma (epidemie, náraz meteoritu...), že lidstvo upadne do doby kamenné. Nic z toho se nestalo. Ano, zkrachovaly burzy, kurs NASDAQ se zhroutil, stejně tak akciový index Dow Jones přestal existovat. To je všechno pravda, ale lidé žili dál. Žádný z těch apokalyptických teoretiků nepředpokládal takovou lidskou urputnost. Žádný.

Moci se ujala armáda a policie. Pochopitelně i zločinné gangy, které zvláště na Balkáně a v Rusku způsobily mnoho zlého. Ale to daleko horší mělo teprve přijít. Byla to nová nemoc, která se sem dostala skrze Bránu, prostřednictvím hmyzu, který byl jejím šířitelem. Kromě lidí vymřel prakticky všechn skot, prasata a kočky. Psů se v "Nové Evropě" dalo spočítat na prstech jedné ruky.

Nákaza se šířila vzduchem a to velice rychle. Během měsíce umřelo na čtyřicet procent evropské populace. Jeden z vědců, pracujících pro Jehudu, vyvinul na výrobu poměrně jednoduchou látku, která snižovala úmrtnost z devadesáti devíti procent na šedesát. Existovalo

sice očkovací sérum, které lidem zvyšovalo šanci až na devadesát procent, ale jeho výrobní náročnost vylučovala masovou aplikaci.

Dostalo ji jen pár vyvolených, především z řad politiků a armádních špiček. Rovněž ji dostali všichni bojovní piloti a vybraný personál zajišťující provoz letišť. Výrobní linky jely na plné obrátky, ale nestačily uspokojovat nabídku.

Jehuda si vymínil výlučné postavení v nové společnosti, která teprve vznikala. Jmenovali ho prezidentem Evropského Společenství. Tato instituce teprve vznikala, ale už čtrnáct dní po katastrofě bylo jasné, že je konec starým pořádkům. Státy jako takové neexistovaly, jejich hranice také ne. Byla jenom Evropa.

Evropa bez hranic.

Prakticky dnes můžeme říci, že lidstvo přežilo jen díky Jehudovi a jeho vědcům. Armáda Jehudu Nelsona jasně podpořila na kandidaturu a nakonec i ostatní politici. Vojáci potřebovali svého velitele a našli ho. Jehuda jmenoval do vedoucích funkcí lidi, kterým důvěřoval. Že to byli lidé z jeho týmu, netřeba zdůrazňovat. Nikdo ani moc neprotestoval a když, tak si to nechal pro sebe. Neexistovala síla, která by Jehudu Nelsona mohla porazit.

Jehuda disponoval špičkovými odborníky, profesionální armádní jednotkou (která byla secvičená a která hlavně přežila jako celek) a tedy i velmi silným vlivem. Jako svůj hlavní stan určil leteckou základnu Ramstein. Bylo to navýsost praktické a hlavně logické. Každý přesun, jakákoliv činnost v otázce logistického zabezpečení by zaměstnávala příliš mnoho lidí.

Spalo se velmi prostě v hangáru nebo na ubytovnách. Jídla byl celkem dostatek, spousta ho ale padla za oběť mravencům a plísním.

Jehuda zavedl tuhý režim a denně se prováděly popravky provinilců. Neexistovalo jít do vězení, pokud se člověk provinil, byl zastřelen. Ne každý prohřešek se trestal smrtí, ale nedbalost, neschopnost a lenost, ty ano.

Velitel družstva nebo čety byl pánem nad životem a smrtí ve své jednotce, ale byl to také on, kdo nesl plnou odpovědnost za splnění úkolu a za své lidi. Přes neskonalou hrůzu a lidskou tragédii, kterou si každý prošel, musel se ten, kdo měl na starosti nějaké lidi, chovat vůči ostatním nemilosrdně.

Tato doba vyzdvihla pravé vůdce a osobnosti. Ti šli ostatním příkladem. Velitel se první pouštěl do práce a jako poslední ji opouštěl. Kdo se jím stal a vydržel první nápor, byl v očích ostatních bohem. Lidé za ně často nasadili svůj život, protože to bylo v zájmu celé skupiny.

V těchto dobách měl jednotlivec jen malá osobní práva, ale zato neskonalou možnost, přesvědčit ostatní, o svých kvalitách a přednostech. Ale velet lidem byla veliká řehole, která neposkytovala téměř žádné výhody.

Přesto se lidé ujímali velitelských funkcí dobrovolně a počínali si velmi zodpovědně. Často se také stávalo, že se některá jednotka raději obětovala jen proto, aby na sebe upoutala pozornost a kryla tím třeba transport s uměleckými díly. To se stalo ve Francii, ve Švýcarsku a v Lucembursku, když se převážela do bezpečných úkrytů.

Lidé se k sobě chovali daleko srdečněji a bylo jedno, jestli vyvážíte odpadky, hlídáte plot nebo koordinujete boj proti nákaze nebo mravencům.

Všichni jsme byli na stejné lodi.

Jediný, kdo měl o něco výsadnější postavení než ostatní, byl Jehuda Nelson. Pro něho lidé žili a umírali, protože on ztělesňoval boj proti nákaze, boj proti cizím stvůrám a boj proti bezpráví. Nezapomínejme také, že to byl právě on, kdo dal lidstvu první očkovací látku a zahájil (koordinoval) první ozbrojený boj proti hrůze, která pronikla skrze Bránu.

Když jsem se probral a seznamoval s novými možnostmi svého těla, byla už Evropa celkem konsolidovaná. Víc jak dva měsíce jsem ležel, zcela závislý na přístrojích a na ošetřujícím personálu.. Dluh jsem ale splatil, pomohl jsem zlikvidovat nebezpečné mraveniště, i když moje úloha byla z propagandistických důvodů trochu nafouknuta. Lidé potřebovali vzor a měli ho v Jehudovi, ve mně a v No Dongovi.

Jako vzor všem lidem, kteří položili svůj život pro své kamarády, byl Paul Niedermaer, díky němuž bylo zlikvidováno další hnízdo. Lidé umírali s myšlenkami na něho a někdy i bojovým křikem, když vyrazili na svůj poslední odpor. Heslo "Jako Niedermaer!" nebo jen "Niedermaer!" znělo z mnoha konců Evropy, ale i Ameriky. Nikdo těm malým černým bestiím nedal nic zadarmo, ani svůj život.

Jak jsem říkal na začátku, každý byl potřebný, ale jen nemnozí se mohli stát hrdiny v boji proti zkáze lidstva.

Chtěl jsem být užitečný a lovit mravence, ale velení usoudilo, že daleko prospěšnější budu, když jim pomůžu s propagací. Vozili mě z místa na místo a ukazovali jak medvěda v cirkuse. Zprvu se mi to hnusilo, ale pak jsem pochopil, že i takhle jsem jim něco platný.

Velmi smutný dojem na mně učinil Stockholm, který byl obýván pouze z půlky a to jen díky tomu, že ve zbytku Švédska téměř nikdo nežil. Přestěhovali se sem všichni lidé, kteří přežili nákazu. O majoru Pettersenovi nikdo neslyšel, až později jsem se dozvěděl, že přežilo pouze jedno z dvojčat. Spojil jsem se s Ivarem (druhé dvojče se jmenovalo Edvin) alespoň na dálku prostřednictvím videohovoru a byl to hrozně smutný zážitek. Seděl tam předčasně zestárlý, pohublý člověk s bílými vlasy, ze kterého vyprchala veškerá energie. Ani jsem ho nepoznal. Snažil jsem se ho povzbudit, ale moc mi to nešlo. Dvojče pracovalo jako pomocná stráž nějakého skladu s potravinami. Nabídnul jsem mu, že mu pomůžu k lepšímu místu, že by byl dobrý instruktor střelby, ale on to odmítl, s tím, že tam kde je, je mu dobře.

Nemohl jsem nic dělat.

Jak už jsem říkal, dost jsem cestoval a při jedné příležitosti jsem se dostal do skladu státních pohonných rezerv. Byly tam uskladněny miliony litrů paliva a olejů.

Areál byl za několikanásobným ostnatým drátem. Směrem do lesa byl vykácen sto metrový přehledový perimetr. Místo strážila jednotka o dvou stech mužích, které velel kapitán Ulrich. Sklad se nacházel blízko Mnichova, tedy poměrně hluboko v opuštěném Německu.

Díky snížené aktivitě mravenců odtud vypravovali do Británie jeden vlak za druhým. Tam se narychlo budovala velká rafinérie. S Mnichovem se rozhodně v dlouhodobém plánu nepočítalo a proto co šlo, tak se odváželo pryč do bezpečí.

Dvanáctihodinové směny byly samozřejmostí, nikdo nepobíral žádný plat, neexistovala nemocnost. Lidé pracovali s plným nasazením, jedli za pochodu. Nikdo si na nic nestěžoval, nikdo neremcal. Oddychový čas trávili tím, že pracovali třeba další dvě hodiny v jídelně při umývání nádobí. V těchto kolektivech vznikaly velmi pevné a silné vztahy. Jeden by za druhého položil život, když byl někdo zraněný, práci za něho vzal někdo jiný. Jen s tímto nasazením bylo možno podnikat takové neuvěřitelné věci, jako bylo přestěhování a rozebrání skladů za dva měsíce. Coby v normálním režimu trvalo dva roky, stálo desítky milionů Euro,

to se podařilo dvěma stovkám lidí během šedesáti dnů. Každá trubka, každé šroubení bylo odvezeno pryč a použito při stavbě nového skladu.

Jen kvůli mně vyhlásili mimořádnou dvouhodinovou přestávku. Cítil jsem se mezi těmi všemi lidmi trapně, když si vzpomenu, jak moje přistání provázal jeden nezdár za druhým, jak svou nešikovností a blbostí jsem si málem zavinil smrt... a nyní jsem viděl tyto muže a ženy a jejich příšernou a nebezpečnou práci, při které šlo mnohdy o život... styděl jsem se za své výhody a výsady. Styděl jsem se za to, že na mne zírají jak na zjevení, jak hltají každé mé slovo a já pro ně dělám tak málo...

Záviděl jsem No Dongovi, který pátral kdesi ve Francii po dalším mraveništi a já jezdil od štace ke štaci a vyprávěl jsem svojí napůl smyšlenou historku... Toužil jsem po opravdovém boji, toužil jsem po tom, abych mohl spoustu těch zákeřných sviní, které sem zanesly bídu a nemoci, rozšlápnout.

Nebylo mi to ale dopřáno. Nebo alespoň ne hned.

Čtyři měsíce trvalo, než mě nasadili do akce, během té doby jsem obrazil snad všechny lidské enklávy v Evropě. Týden jsem byl také se svojí rodinou, ale dost jsme se odcizili. Teda, já jsem se jim odcizil, sestry mě hltaly, otec s matkou byli také velmi rádi, že mě vidí, ale já jsem byl jak na trní. Život na Islandu byl velmi nudný, ten ostrov je pustý, šedivý, navíc je celý rok bičován prudkými větry, takže na něm nic pořádného ani neroste. Před katastrofou sem lidé často jezdili na dovolenou, ale co jsem měl možnost vidět, tak nechápu, co tu hledali...

Nakonec jsem z Islandu odletěl a byl jsem tomu rád.

No Dong se vrátil s nepořízenou. Žádné hnízdo neobjevil. Tehdy to většina lidí viděla tak, že se Tasmánský čert pohyboval ve špatném teritoriu anebo mravenci oblast z nějakého důvodu už před tím opustili. Jen málokdo za tím viděl něco víc.

Po měsíci, kdy klesla aktivita mravenců na minimum (budovali nové tunely a přesouvali svá hnízda mnohem hlouběji pod zem), bylo všem jasné, že se něco děje.

Do vytipovaných oblastí bylo vysláno patnáct skupin (kromě mě), aby zjistili co se děje a objevili nějaká hnízda. Všechny patnáct skupin hlásilo minimální aktivitu nepřítelů. Pokud mravence někdo náhodou zahlédl (No Dong a další tři skupiny), tak to byla jen náhoda.

Velení vyhodnotilo tento poznatek tak, že se mravenci zakopali na dosažených pozicích a v nejbližší době se od nich nedá očekávat žádná větší aktivita. Tak tomu skutečně bylo, ale nikdo nevěděl, co se bude dít, až mravenci vylezou.

Naštěstí ani lidé nespali a Británie se proměnila v nedobytný ostrov. Moře okolo tohoto ostrovního království, bylo pečlivě sledováno a byl posílen i vzdušný průzkum. Ropu jsme získávali z norských ropných plošin a vzhledem k úbytku obyvatelstva jí byl dostatek. Obilniny, které Británie převážně dovážela, byly pěstovány na rozoraných polích, kde se dřív pásly ovce a dobytek. Proběhla jakási forma znárodnění pozemků s tím, že až dojde ke stabilizování situace, budou zase vráceny. Lidé proti tomuto rozhodnutí nic nenamítali, každý se snažil pomoci, jak uměl. Stávky ani žádné protestní akce se nekonalily.

Lidstvo se semklo.

Hmyz ale také nezhálel. Díky jakési formě kolektivního vědomí nebo velmi intenzivního sdělování informací se náš nepřítel rozhodl na čas ukrýt do ilegality. Opustil svá stará sídla anebo je posunul o několik set metrů hlouběji, kam za ním lidé prakticky nemohli. Zásob jídla

(to co totiž objevil No Dong, tak to byla jedna z mnoha desítek spižíren) měl nepřítel dostatek. Nemusel dlouho žádné potraviny shánět a žil ze starých zásob.

Když se jim podařilo bezpečně dostat mimo dosah atomových zbraní, začala druhá fáze odvety a tou bylo plození dalších královen.

Mravenčí královna může ovlivnit to, co porodí, zda to budou vojáci, dělníci anebo chůvy (podle toho, čeho se v hnízdě nedostává), ale může porodit i další královny. Jak jsme později vydedukovali, královna porodí novou královnu pouze, je-li současná královna už stará anebo, když je ohroženo hnízdo či naopak, když jsou mimořádně výhodné podmínky pro založení hnízda nového.

A to se stalo právě teď.

Nejenom že byl ohrožen jejich živočišný druh, ale zároveň se jim nabízely obrovské příležitosti k osídlení prázdných oblastí, které umožňovaly blahobytný život, přinejmenším na několik stovek let.

Mělo to jen jeden háček a tím byl člověk.

Člověk se stal jejich úhlavním nepřítelem a bylo potřeba se ho zbavit.

Za každou cenu.

Nastalo hromadné plození nových královen. Ty byly odnášeny tunely pryč z hnízda a v noci přenášeny do úkrytů. Provázely je jen malé skupinky maximálně třiceti jedinců. Mravenci riskovali, ale jen zřídka kdy narazili na problém. Na cestě byly rozmístěny hmyzí hlídky, které pomocí chemické komunikace varovaly před nebezpečím.

Není proto divu, že si lidé bláhově namlouvali, že snad došlo k vyhubení hmyzích škůdců.

Lidé ale měli další problém a to byly pořád se objevující a zanikající Brány. Byly spatřeny i na volném moři a několik se jich objevilo i v Anglii. Způsobily vždy poprask a paniku. Ale stačila jedna termobarická puma a Brána zase zmizela.

Proto se občas v Anglii objevovala prehistorická zvířata, která uměla lidem na místní úrovni dost zatopit. Vždy ale byla do oblasti vyslána speciální jednotka včetně vrtulníků a ta oblast vyčistila. Samozřejmě, že občas nějaký nebezpečný predátor proklouzl a udělal dost škod. Tou dobou britští vojáci nemohli za žádnou cenu chytit jednu nestvůru, která v noci sužovala obyvatele Londýna. Žila v městských stokách, v řece Temži, ale vylézala i na souš. Jak takové "sužování" vypadalo se mi nechce ani popisovat, ale potvora se živila lidmi. A to ve velkém. Na svém kontě už měla více jak tři sta obětí.

Byly nasazeny všechny síly a nejmodernější technika. Obyvatelé města se už začali bouřit a nadávat na vládu Národní spásy. Byly to náznaky prvních problémů, se kterými se vláda od začátku své existence setkala. Britové, až doposavad klidní, ukáznění a uvědomělí, ztraceli trpělivost.

Jehuda, předseda této vlády nařídil, abychom se do vyřešení tohoto problému zapojili my. Tedy jednotka, která až dosud vyhledávala a ničila mravence. Já jsem se konečně vyvlékl z té nudné práce spočívající v objíždění lidských enkláv.

Čekalo mě dobrodružství.

Moc jsme toho o tvorovi nevěděli, snad že se jednalo o obojživelníka nebo o savce. Některé teorie hovořily o tom, že by to mohl být nějaký zástupce hmyzí říše. Prostě nic určitého.

Sešli jsme se No Dongem, Karlem Hermannem, drsným Sasem, se kterým jsem se znal ze své první výpravy a Otto Klausnerem, bývalým seržantem, rovněž z první výpravy do minulosti.

Na mítinku byli přítomni i další vojáci, se kterými jsem dosud neměl tu čest spolupracovat, ale všichni působili nanejvýš profesionálně.

Otto, nyní kapitán naší jednotky, byl po smrti Paula Niedermaera velitelem družstva, který se měl vydat do města. Velitel celé akce byl tvrdý Karl Hermann, který na dobu operace získal pravomoci vojenského velitele Londýna. Každý ho musel poslechnout a každý se mu musel podřídit. Karl byl odpovědný přímo Jehudovi.

Měli jsme působit po dvojících. Já jsem "vyfasoval" jednoho mladého a drsného Brita, jménem Henry Evans.

Evans byl snaživý hoch, měl se zúčastnit další mise do minulosti. Měl za sebou všechny testy, doporučení a ovládal dokonale střelbu, bojovou přípravu. Všechny zkoušky prodělal na výbornou, ale stalo se to, co se stalo a Evans Bránou nikdy neprošel. Možná to z něj udělalo, zarputilého nepřítel všeho hmyzu.

Prodělal první fázi genetické transformace, tzn., že měl o něco zlepšené vlastnosti pokožky, kostí a zlepšenou odolnost vůči mrazu. Právě pro posledně jmenovanou vlastnost (a mohutnou postavu), jsme mu říkali Lední medvěd.

Nelíbilo se mu to, ale nemohl s tím nic dělat, protože z nás měl veliký respekt. Byli jsme spolu s Klausnerem, No Dongem žijící legendy... Nyní se tomu musím smát, ale tenkrát tomu tak skutečně bylo.

Karl Hermann nechal v řece rozmístit několik desítek sonarových bójí. Nad městem hlídkovalo několik vrtulníků s termovizí a sledovaly vše pod sebou. My jsme se vydali do kanálů, které jsme systematicky pročešávali a nevynechali ani jednu sebeodpornější díru. Celkem se zúčastnilo honu ve stokách na neznámého zabijáka asi pětistovka vojáků a dalších tisíc bylo nachystáno v pohotovosti nahoře.

První noc nic nepřinesla, jen to, že byl objeven další ohlodaný člověk. No Dong a já jsme se vydali na místo činu, které zajistil Scotland Yard. To, že to bylo nechutné, nemusím snad ani zdůrazňovat. V No Dongovi se ale probudily dávné policejní instinkty a byl doslova ve svém živlu, pátral po stopách, ke všemu čuchal, pak nás všechny vyhnal a zůstal v opuštěné hale spolu s mrtvolou zcela sám. Lehl si vedle něho a po chvíli upadl do nějakého transu. Po třech hodinách, kdy se ani nepohnul, jsem si o něho začal dělat docela starosti, ale Klausner mě ubezpečil, že bude v pohodě.

"Víš, že tomu domorodému parchantovi trvala přeměna pouhý měsíc?" Oslovil mě stranou od všech lidí Otto.

"Nevím..." Podivil jsem se, protože mě to trvalo dva měsíce a považoval jsem to za normální dobu.

"Povídám, za jeden a navíc..." Povádal jinak nemluvný kapitán. "... celou tu dobu prý byl mimo své tělo a pozoroval, co se s ním děje."

"Jak to víš?" Zatvářil jsem se pochybovačně, protože taková informace byla pro mne zcela nová.

"Jednou se mi ho s Paulem podařilo vožrat koňakem, a docela se rozhovořil... Nechtěl bych ho mít za nepřítel..."

Pokýval jsem hlavou a zeptal se Klausnera, co ještě No Dong říkal, protože i na mně, jako jeho dvojičku, působil můj parťák dost tajemně. Znal jsem celý jeho oficiální životopis, včetně těch nechutností, co prováděl islámským fundamentalistům, kteří chtěli destabilizovat jeho zemi, ale vlastně jsem o něm nevěděl nic.

Klausner odpověděl:

"Divný věci..."

"Divný věci?" Opakoval jsem po něm. "Jaký divný věci?"

"Ale něco o zlu, které čeká tam venku, pak o zjeveních, co se mu v noci zdají a podobný uchylárny. Řekli ti, že No Dong, ještě předtím než si se probudil, zničil mraveniště?"

"To di do prdele! Kecáš!" Rozčílil jsem se.

"Nekecám."

"No to mě poser..." Zamumlal jsem. "Proč mi to nikdo neřekl? Proč to neřekli lidem?" Zase jsem se rozčílil.

"Protože Jehuda chtěl s mravenci vyjednávat."

"Vyjednávat?"

"Jak? Dyť se s nimi nedorozumí... To je hovadina, Otto."

"Není." Odpověděl kapitán a ukázal na ležícího No Donga.

"Tehle jim rozumí."

"Co?!"

"Povídám ti, von s nima mluvil, teda, jestli se tomu dá říkat mluvení. Vyvinuli nějakou formu komunikace."

"A jak to přesně probíhalo?" Chtěl jsem vědět.

"Vyjebali s ním, chtěli ho sežrat, Jehudovi se ale podařilo Čerta a pár dalších zachránit, pak na to místo poslali Tomahawk s atomovou hlavicí. Jehudu to dost nasralo."

"A proč jsme s nimi vlastně chtěli vyjednávat?" Zajímalo mě.

"Ty vole, kdes byl poslední dobou?!" Rozčílil se Otto. "... ti zmrdi nás jednou dostanou, Jehuda si to uvědomuje, Rada si to uvědomuje, jen ty žiješ v nějakém snu."

"Poslyš..." Dopálil jsem se pro změnu já. "... a co těch asi osm hnízd, co jsme jim zničili? No?"

"Víš kolik hnízd tu vopravdicky je? Nevíš! Jsou jich desítky. A v Africe, Asii, možná stovky. Nemáme šanci vyhrát. Jehuda chtěl Evropu, zbytek ať si mravenci prý klidně nechají." Pokrčil rameny Otto.

Motala se mi z těch novinek hlava. Pravdou je, že jsem žil dost dlouhou dobu mimo centrum dění, ukazovali mě jako nějakou raritu. Poskytl jsem lidem jistou naději a pak, místo aby mi řekli všechny informace, poslali mě vyčistit tyhle stoky. Práci, kterou mohla udělat místní policie a speciální jednotka, děláme my.

"Co tím kdo sleduje, kurva?!" Zašeptal jsem pro sebe. Klausner si toho ale nevšiml a šťouchnul do mě.

"Hele, už se probral, dem ho vyslechnout. Tyhle jeho stavy trvaj vždy jen chvílku, pojd'." Chytnul mě za rameno a táhnul k No Dongovi.

"Tak jak je, Dongu?" Oslovil domorodce Klausner a přitom mu pomohl na nohy.

"Možná, že nám bude schopen pomoci..." Zašeptal upocený No Dong.

"Kdo nám může pomoci, No Dongu?" Zeptal jsem se ho.

"Myslím, že to je netopýr nebo něco podobného..." Pokrčil rameny.

"Netopýr? To mě, vole, podrž! Tuhle paseku dělá netopýr?"

"Nevím, Otto." Odpověděl No Dong. "Není jisté jestli umí lítat, ale využívá... orientuje se, jako netopýr, pomocí ultrazvuku nebo podle čuchu. Je to divný zvíře..."

"A jak to víš?" Zeptal jsem se.

No Dong se na mně pozorně zadíval. Jeho oči byly malátné a dívaly se jakoby skrz. Odpověděl:

"Brzy pochopíš." A křivě se usmál.

"Jak by nám taková stvůra mohla pomoci..." Kroutil hlavou Klausner, ale No Dong už byl pryč.

Celý týden jsme naháněli tajemného zabijáka, který měl na svědomí už stovky lidí. Fotopasti ho několikrát zachytily, ale vždy to byla jen černá šmouha. Podle všeho se vetřelec pohyboval nesmírně rychle. Nebyl ani moc veliký, dokázal se protáhnout i čtyřiceti centimetrovým otvorem, měl velikou sílu a neměl křídla.

Pak na něho narazila první hlídka. Nepřežili to, přestože jich bylo pět. Jen dva stačili vystřelit. Fantom je zle potřhal, ale vyplašily ho posily, které dotyčné hlídce přišly na pomoc. Než jsme stačili přijít my, byl zabiják pryč.

Hermann zuřil, nařídil posílit hlídky a poslal všechny zálohy do stok.

To zabralo.

Konečně se podařilo tu bestii zahnat do kouta.

Letěli jsme vrtulníkem vzrušeni z nadcházejících okamžiků. Hermann poslal mě a No Donga jako průzkum. Pět metrů za námi měl jít Klausner a jistit nás. Instrukce jsme dostali ještě na palubě vrtulníku.

No Dong přišel s bláznivým nápadem, že se zvíře pokusíme chytit živé. Hermann to rezolutně zavrhl, ale No Dong trval na konzultaci s Jehudou.

Po pěti minutách hovoru Tasmánský čert předal telefon Hermannovi. Ten, v domnění, že mu dá Jehuda souhlas s odstěhem, rychle převzal přístroj.

"Ano... cože... ano? Pane, to nebude nejlepší nápad, lidé v Londýně chtějí tu svini vidět mrtvou! Ano? Jste si jist? Ale... hmm. Rozkaz!"

Takhle nějak probíhal rozhovor mezi vojenským velitelem Londýna a Jehudou Nelsonem. Co přesně No Dong Jehudovi řekl, jsem v tu chvíli nevěděl, ale muselo to být něco, co přimělo Jehudu změnit názor v této záležitosti. No Dong měl očividně obrovské nadání přesvědčit lidi, že jeho názor a jeho myšlenka jsou ty nejlepší...

Místo zbraní jsme dostali uspávací pušky, lidé kolem se sice dost podívovali, ale nikdo se neodvážil na něco zeptat. Taková v nás panovala důvěra.

Jediný, kdo z nás měl zbraň, byl No Dong, ostatní jsme ji museli odevzdat, abychom prý neztratili nervy...

Klausner byl na No Donga pěkně naštvaný, ale stačil jediný No Dongův pohled a Otto přestal jančit.

Ponořili jsme se do stok.

Zvíře bylo zahnáno do slepé větve kanalizace, která byla velmi silně vyztužena železobetonem. Vypovídaly o tom alespoň plány, které nám vedení města dalo k dispozici. Major, velící jednotce, která tajemného zabijáka dostala, vypověděl, že zvíře je raněné, ale pořád nebezpečné. Poděkovali jsme majorovi a jeho lidem za perfektně odvedenou práci a vyrazili vpřed.

No Dong šel jako první. Dal nám instrukce, že jakmile tleskne, zvíře musíme zneškodnit. Čím ho ale máme zneškodnit, když nemáme zbraň, však neřekl. Čert držel v ruce brokovnici AA-12 s termitími náboji. Záviděl jsem mu ji. Já měl pouze karabinu na tři uspávací střely. Proklínal jsem parťáka, že nám nedovolil vzít si zbraň.

Pak jsme ho uslyšeli. Zvíře zuřivě škrábalo do betonu a pokoušelo se prohrabat ven. Zrychlil jsem. No Dong, jdoucí přede mnou, vtyčenou pěstí zavelel.

"Stát!" Všichni jsme se zastavili.

Bylo ticho.

Zvíře přestalo hrabat. Slyšeli jsme jen občasné kapání vody. To ticho bylo tíživé.

Najednou mi uši zalehly od nějakého podivného, pištivého, podprahového svistu. Instinktivně jsem si je zacpal, ale ve vteřině jsem si uvědomil, že právě to netvor chce. Chce, aby oběť polevila v ostražitosti.

Pak svist ustal a před námi se ta bestie zjevila v plné kráse.

Zvíře bylo tři metry dlouhé, podobné přerostlému rosomákovi nebo vydře. Mělo hustou černou kožešinu, jakou má ptakopysk a nejpodivnější tlamu, co jsem viděl. Podobala se krtku hvězdonosému, ale mnohem větší a odpornější.

Stvůra se zastavila dva metry od No Donga. Divné bylo, že na ni nemířil zbraní. Jen si pro sebe něco mumlal a měl vztyčenou ruku. Zvíře pomalu ustupovalo a No Dong ho následoval. Měli jsme za úkol krýt No Donga, tak jsme s Klausnerem kráčeli pomalu za ním.

Domorodec tlesknul.

Na nic jsem nečekal a vpálil do tvora v jedné vteřině všechny střely ze zásobníku. Klausner udělal totéž. Než jsme se ale mohli vzpamatovat a jed zapůsobit, zvíře se na nás vrhlo. Na nic jsem nečekal, odstrčil jsem No Donga stranou a vši silou vrazil do toho slizkého převíta. Uchopil jsem ho za dlouhé masné chlupy a mrštil jím stranou. Zvíře ale mělo obrovskou sílu a látka ještě nestačila ochromit krevní oběh v těle. Mlátilo se mnou, ale netušilo, že já nejsem jen obyčejný človíček. Měl jsem takový vztek, že jsem ani nevnímal jeho drápy, snažící se mi rozedřít kůži. Zvíře jsem popadl a rozeběhl se s ním proti zdi. V tom okamžiku se rozezněly další výstřely a zvíře se okamžitě přestalo bránit.

Bylo už na čase.

Najednou mi bylo teplo. Nebyl jsem unavený, jen jsem byl plný adrenalinu, vyplaveného za posledních několik dlouhých dní, kdy jsme se jen honili za přeludem.

To teplo ale nebylo přirozené. Pocházelo z těla mrtvého tvora. Pak jsem to pochopil. No Dong do něho nasázel půlku zásobníku termitích nábojů.

Museli jsme pryč.

Venku jsem se No Donga zeptal:

"Co o něm víš? Tušíš, co je zač?"

"Tenhle tvor loví mravence, dostal se sem z Karbonu. Pokoušel jsem se ho přivést na naši stranu a prosil jsem ho, aby nám pomohl s bojem proti nim..."

"Cože?!" Podivil se Otto. "Co si ho chtěl... ? Jak si ho chtěl přimět?"

"Ne přimět, ale poprosit ho, přesvědčit. Ale nedokázal jsem se napojit pořádně na jeho mysl. Ten tvor byl zmatený, ocitl se v prostředí, které neznal a..."

"Ty vole, no kdybych to neviděl na vlastní voči... tak bych..." Kroutil hlavou Klausner. "Seš třída, No Dongu! Ty teda tvrdíš, že tahle potvora..." Ukázal prstem na zvíře. "... loví mravence? Mně připadá jako savec. Podívej, má to kůži, dokonce chlupy, je to evidentně teplokrevný a..."

"Je to vačnatec." Utnul Klausnerovo uvažování domorodec.

"Vačnatec?"

"Ano. Ocitli jsme se v Karbonu v místě budoucí Indonésie. Toho tvora znali naši šamané."

"Jak to do prdele můžeš vědět?" Rozčílil se Otto, na kterého toho už všeho bylo moc.

"Podle hvězd a... to bys nepochopil." Zakončil debatu No Dong a zavelel k odchodu.

Zvíře jsme předali majorovi s tím, že už je mrtvé a ať ho odvezou do nemocnice na pitvu.

No Dongovi schopnosti na mně zanechaly veliký dojem, dohonil jsem ho v jednom ohybu kanalizace a řekl mu:

"Chtěl bych si s tebou o jistých věcech promluvit..." On se na mne jen podíval a přikývl.

Ještě jsme se podívali, jak major a jeho lidi vytáhli mrtvolu zvířete ven, vyfotografovali se před ní a tím to pro nás haslo. Obyvatelé města si oddechli a pěli na nás samou chválu.

Zvíře bylo opravdu hybrid, napůl vačnatec a napůl savec. Jak to popsal jeden zvěrolékař, jednalo se o krtka hvězdonosého obřích rozměrů. Jestli krtek skutečně pojídal mravence, nebylo možno zjistit, protože z jeho vnitřností díky termitím nábojům mnoho nezbylo.

No Donga jsem si odchytil další den a vedl s ním velmi zajímavý rozhovor ohledně jeho genetické terapie a likvidace mravenčích hnízd. Potvrdil mi (byť neochotně) to, co mi Klausner prvně prozradil. Dále mi řekl, že se jednu dobu zajímal o šamanismus a dva roky předtím, než ho zverbovala vojenská rozvědká, působil v džungli jako léčitel pod dohledem jednoho z nejlepších šamanů Indonésie. Co ho přimělo vrátit se do civilizace, nevěděl, ale zdály se mu prý záhadné sny, ve kterých viděl plno roztodivných zvířat. Jedním z tvorů, které viděl ve svých snech, byl i tenhle obří krtek.

Prý to byl osud, abychom se my dva setkali, řekl mi tenkrát No Dong.

Z jeho vyprávění jsem byl pěkně zmatený. Věděl jsem o jeho schopnostech, o tom, že měl nesmírně vyvinutý šestý smysl, ale že viděl do budoucnosti, to jsem tedy netušil.

XXX

Přicházela zima a s ní i celkové uklidnění situace. Léтали jsme po Evropě a stříleli ve velkém pravěké zvěřatě. Některá jsme chytali do sítí a převáželi do Británie, kde se pro ně stavěla veliká zoologická zahrada. Byli tam *Mamuti*, *Smilodoni*, *Thylacosmilus* (masožravý vačnatec velikost jaguára), obří *Paraceratheria* (největší býložravý savec, co kdy žil), *Amphicyon* (velmi nebezpečný dravec, napůl medvěd a napůl pes), ale přivezli jsme i obřího bobra *Castoroidese*, jenž, když se postavil na zadní nohy, měřil na výšku dva a půl metru! Nejbizarnější úlovek byl asi *Megatherium*, obrovitánský lenochod. Samec, kterého jsem střelil (musel jsem na něho použít dvojnásobnou dávku na slona) měřil šest a půl metru a jeho drápy čtyřicet pět centimetrů!

Nejkrásnější exemplář byl ovšem obrovský daněk *Megalocerus*, jen rozpětí jeho parohů mělo tři a půl metru. Měl krásnou, měkkou, nádherně flekatou srst a byl to současník člověka. Vymřel před sedmi tisíci lety.

Nejnebezpečnější úlovek, co jsme přivezli, bylo *Megalanium*, osm metrů dlouhý varan, kterého jsme ale vzápětí museli utratit, protože to byl nenasytný žrout. Jeho vycpaný exemplář dominoval ve vstupní hale zoologické zahrady. Měli jsme tam i několik zástupců *Edmontosaurů*, největších kachnozobých dinosaurů z období mladší křídy. Svojí délkou třinácti metrů to byli impozantní tvorové.

Další zástupce kachnozobých dinosaurů byl *Ouranosaurus*, který dosahoval sice poloviční velikosti oproti *Edmontosaurovi*, ale byl nádherně zbarvený. Ze hřbetu mu vyrůstaly trny, které měl *Ouranosarus* potažené blánou, která dokázala měnit barvu. Proto se asi stal miláčkem všech dětí. Byl velmi mírné povahy a nechal se i krmit z ruky. Člověk ale musel být velmi opatrný, protože to bylo stále jen divoké zvíře. Z ptákovitých zástupců dinosaurů se nám podařilo odchytnout *Euoplocephaluse*, kterému jsme přezdívali "tank". Se svojí délkou sedmi metrů a metrovým kyjem na konci ocasu, pro něho nebylo problém odehnat i *Tyrannosaura*. Když jsem se zmínil i o tomto druhohorním zabijákovi, tak musím říci, že i on se nakonec dostal do naší pravěké zoo. Lidé si ho nesmlouvavě vyžádali...

Muselo být vypsané i referendum, ve kterém jasně zvítězil požadavek na odchytní této nebezpečné šelmy. Marně starosta Londýna lidi varoval, že není dostatek potravy a dokonce spočítal, že *Tyrannosaurus* sežere za týden tolik, co padesát lidí. Nic nepomáhalo, lidé chtěli svého ďábla a my jim ho museli obstarat. Objevili jsme několik mršin tohoto predátora, který se dostal díky samovolně vznikajícím Bránám i do oblastí Norska a Polska. Pokud jsme chtěli *Tyrannosaura* dostat živého, museli jsme na jih.

Objevil ho až Otto Klausner, jak pije z Nilu. Okamžitě jsme začali hon. Ale než jsme se dostali na místo, Otto nás předběhl. Záviděli jsme mu ten úlovek a Otto byl taky na sebe velmi pyšný. Od té doby se Otto honosil přezdívkou "pan Tyrannosaurus". Smál se nám, že nedokážeme pořádně stopovat zvěř, což No Donga velmi rozčilovalo. Nic naplat, Otto u lidí sklidil zaslouženou úctu a obdiv. Tvor byl vojenským speciálem dopraven do Británie, kde ho na letišti očekávaly tisíce lidí. *Tyrannosaurů* samice ale musela projít měsíční karanténou, než jí mohli lidé spatřit. Bylo to vskutku hrůzu nahánějící zvíře. Kus, který Otto odchytnul, byl středního vzrůstu, asi deset metrů dlouhý a byla to krásná mladá dáma. Krmení se on-line přenášelo do všech koutů Británie a patřilo k nejsledovanějším pořadům týdne.

Klaudie, jak překřtili Londýňané tohoto zabijáka, spořádala týdně celou krávu, které byly navíc nesmírně vzácné. Zoologové a veterináři se snažili, aby zachránili zdecimovaný skot a nyní museli obětovat kvůli lidskému rozmaru každý týden jednu ze svých krav. Jiná zvěřata

Klaudie odmítala konzumovat. Navíc se kráva nesměla zabít předem, *Tyranosauri* sice byli spíš mrchožrouti, ale Klaudie chtěla živé masíčko...

Dlužno podotknout, že to byl fascinující tvor, naprosto dokonale přizpůsobený k jedinému - a to k zabíjení. Klaudie měla krásné, vyvážené tělo a svým mocným řevem děsila i dospělé diváky. Pravidelně od jejího výběhu odcházelo mnoho dětí počůraných a strnulých strachy. Rodiče přestávaly děti strašit mravenci a čerty, ale říkali, že si je vezme Klaudie. To zabíralo, protože každé dítě vidělo, jak se krmí Klaudie...

Zima a následné jaro bylo asi jedno z nejkliďnějších období, které lidstvo po epidemii zažilo. Navázali jsme velmi těsné vztahy s Američany, kteří nebyli tak postiženi mravenčí zkázou jako Evropa (na území Ameriky se nacházelo díky samovolně se tvořícím Bránám asi pět hnízd). Amerika byla ale velmi zle postižena epidemií. Z původních šesti set miliónů obyvatel jich na živu zůstala necelá desetina.

Ameriku tvořily celkem čtyři samostatné enklávy. První byl New York, Baltimore a Washington, druhou byla průmyslová oblast kolem Chicaga a Detroitu, třetí San Francisco a Los Angeles a čtvrtá, poněkud bizarní, stát Texas.

Taxasané byli velmi podivní, sveřepí lidé, kteří se nechtěli vzdát svého území a přejít pod ochranu Západní enklávy. Byla jim nabízena všemožná pomoc, ale oni se svých rančů a půdy nevzdali. Bojovali s divokou zvěří i s mravenci a mnoho rančů bylo doslova rozcupováno hmyzí přesilou.

Na území Texasu se nacházelo nejvíce hnízd mravenců a pak také v Mexiku, které s Texasem sousedí. Tamní lidé ale nechtěli opustit své domy a bránili je do posledního dechu. Vznikla u nich speciální jednotka pro boj s mravenci a její členové byli velmi uznávaní a zkušení. Podařilo se jim dokonce vyřídit dvě hnízda, což byl velmi dobrý výsledek.

V půli léta mě vyslali spolu s Henry Evansem do Ameriky, abychom pomohli místním hochům v boji proti těm malým otravným nestvůrám.

Přivezli jsme si s sebou spoustu kvalitního vybavení, od termitích nábojů do Glocka, přes plamenomety, termití a termobarické granáty, až po nový vynález: termobaricko-vodíková bomba. O co se jednalo? Výbušnou látku termobarické bomby tvoří aerosolová hmota na bázi uhlovodíkových paliv. Pro správnou funkci je důležité rozptýlit co nejlépe a nejjemněji aerosolovou látku nad cílem a pak ji zapálit. Následně dojde k masivní tlakové vlně, doprovázené ohnivým tornádem.

Termobaricko-vodíková bomba je účinnější než klasická termobarická tím, že výbuch odsaje veškerý vzduch, vznikne vakuum, do prostoru se dostane vodík spolu s aerosolem a ten se zapálí...

O účinku jsme se přesvědčili ještě v Evropě, kdy nám ji jeden z expertů předvedl. Granát termobaricko-vodíkové bomby je asi o polovinu větší než klasický modrý termití granát, ale jeho účinnost je pětikrát větší. V praxi to znamenalo, že jeden granát je schopen zničit vše živé na ploše dvě stě metrů čtverečních. Následná tlaková vlna může způsobit vážné zranění v okruhu dalších sto metrů. Expert nám poradil, abychom tyto granáty používali s rozumem...

Nepochyboval jsem o správnosti této rady.

Do Ameriky jsem odlétal s pocitem, že zlo bylo oslabeno a že se věci začaly obracet v náš prospěch...

Nejdříve jsme se zastavili ve Washingtonu, kde se nám dostalo bouřlivého přijetí. Přijal nás sám prezident amerických enkláv John Mitchell a představil celému vládnoucímu sboru. To, že se vesměs jednalo o samé vojáky, nemusím snad, vzhledem ke známému militarismu Ameriky a situaci, která tu byla, ani zdůrazňovat.

Vyměňovali jsme si s Američany své zkušenosti. Byla nám podrobně vylíčena strategie boje proti hmyzu, přímo od samých aktérů likvidace mravenčích hnízd. Brzy jsem zjistil, že mravenci, kteří obývali Americký kontinent, nejsou stejného druhu jako ti z Evropy. Později jsme si potvrdili, že tu je několik druhů. Ty, co se Texasanům podařilo zničit, jsou sice velmi nebezpeční, ale nejsou tak inteligentní jako mravenci žijící v Evropě.

Na západě Států se pro změnu vyskytoval ještě jeden druh mravenců. Jednalo se asi o šedesát centimetrového tvora, který byl bez problémů schopen zabít velkého psa. Naštěstí nebyl moc inteligentní a rozhodně se nemohl měřit s mravenci evropskými. Což ovšem neznamenalo, že se jednalo o nějaké tupé zvíře. Vůbec ne. Postrádal sice to, čemu experti říkali kolektivní vědomí a autonomní inteligence, ale byl to nebezpečný a velmi odolný protivník. Platila na něho pouze termítí střela nebo velkorážová kulovnice. S brokovnicí jste mu mohli ustřelit možná nohu nebo tykadlo, ale zabít jste ho nedokázali...

Mnoho Američanů přišlo o své nejbližší i o svůj doposavad velmi pohodlný život, ale nezlomilo je to. Zůstali veselým, bezprostředním a hrdým národem.

Většina lidí musela úplně změnit svůj životní styl. Z burzovních makléřů se stali uklízeči nebo policisté, z právníků zase hasiči a každý si té proměny velmi vážil, protože, jak sami říkali, jejich minulé povolání bylo naprosto zbytečné a jen odíralo ostatní lidi.

Nezáleželo, jaké povolání jste dělali, záleželo, jak vykonáváte svoji současnou práci.

Po týdně stráveném v New Yorku jsme se přemístili do Texasu, ze kterého jsme se posléze měli přesunout do San Francisca.

Přistáli jsme v Austinu, hlavním městě Texasu.

Přivítání bylo o poznání chladnější. Naproti nám přijely dva pick-upy, tak typické pro tuto oblast. Tyhle měly navíc zvýšený podvozek, neprůstředná okna a ochranné rámy. Velitelem eskadry byl Samuel Jackson, vysoký Texasan v bílém klobouku a s velkými tmavými brýlemi. Jeho ruce byly suché, jak kůže chřestýše a obličej opálený od nikdy nezapadajícího sluníčka (tak se alespoň o něm vyjádřil Evans).

Henry vůbec působil dost problémů, protože si z Texasanů neustále utahoval. Připadali mu přehnaně tvrdí, cyničtí a rádoby samostatní. O nás nejevili zájem, odvezli nás na jeden osamocený ranč a odjeli pryč. Nechali nás tam s barelem vody, kilem sušeného hovězího a záhonem napůl uschlých okurek.

Zůstali jsme tam s Henrym úplně sami. Vůbec jsem nepochopil, proč nás tam ti Texasané odvezli a co to má vše znamenat...

Úplně sami jsme vlastně nezůstali, spolu s námi tu bylo i naše vybavení, včetně sytých oranžových termobaricko-vodíkových granátů, plamenometů a asi miliónem chřestýšů...

První dva dny jsme prolenošili na střeše domu a dalekohledy pozorovali okolí. Několikrát jsme v dálce zahlédli nějaký pohyb, ale nedokázali jsme to na tu dálku identifikovat. Krajina v okolí domu byla dost pustá, sem tam křivý stromek s pichlavými větvemi, nějaké akácie, nízká křoviska a jak už jsem zmínil, hadi. Tolik hadů neměli ani v londýnské zoo, co tu bylo v okolí. Většinou se jednalo o velké chřestýše a zmiije. Nám jejich jed sice nemohl nic udělat, ale i tak jsem se měl proti nim na pozoru. K hadům jsem měl vrozený odpor, a když jsem nějakého viděl, zastřelil jsem ho.

Třetí den hadi zmizeli.

Rozhodli jsme se s Henrym tuto skutečnost prozkoumat. Ne, že by nám nepřítomnost hadů přímo vadila, ale když na prahu domu máte každý den stočené dva chřestýše, pod verandou další tři, další na vás syčí ze stodoly a najednou nikde nic, říkáte si, že se něco děje. Taky nás už nebavilo zevlovat kolem domu a čekat, jestli se ti pitomí Texasané objeví nebo co bude. Docházela nám také voda.

Pro účel průzkumu jsme s sebou měli dvě terénní motorky KTM. Každý jsme si vzali čtyři kusy termobaricko-vodíkových granátů plus nějaké termité náboje do samopalů. Henry měl na zádech plamenomet a já prázdný barel na vodu.

Vyrazili jsme.

Jeli jsme po prašné cestě do hor, kde jsem tušil vodu. Dva kilometry od domu jsem ve zpětném zrcátku zaregistroval divný pohyb.

Ohlédl jsem se.

Za sebou jsem viděl Henryho, respektive jeho motorku, jak se smýká ze strany na stranu. Na jeho zadním kole byly spousty mravenců, kteří byli drceni v drátech. Dál za ním se to černalo tisíci kousavých černých potvor. Jeden z mravenců seděl vítězoslavně na Henryho helmě, který ho ale nemohl setřást, protože měl plné ruce práce s říditky. Kolega měl sice plamenomet, ale na zádech a neměl ho připraven k použití.

Dopustili jsme se učebnicového příkladu blbosti.

Když jsem se zase otočil, uviděl jsem před sebou barikádu ze stromů, které tam přitáhli mravenci.

Nezbývalo moc času.

Vytrhl jsem modrý granát a hodil ho prudce dopředu. Termít narazil do barikády a explodoval, v tu chvíli jsme projeli barikádou a byl zázrak, že ani jeden z nás nespádl. Ohlédl jsem se za sebe. Henry měl rozkousanou přilbu a z jeho motocyklového oblečku také mnoho nezbylo.

Nejvyšší čas vytáhnout červený granát.

Henrymu jsem dal signál, co chci udělat. Nevím, jestli to plně pochopil, protože jeho motorku už řídili spíše mravenci než on, ale nešlo jinak. Vyhodil jsem granát za sebe do vzduchu.

Přikrčil jsem se.

Následná tlaková vlna mě shodila z motorky a ožehla mi nehořlavou nomexovou kombinézou.

"Nomex přece nehoří..." Pomyslel jsem si, když jsem vstal otřesen z výbuchu ze země a prohlížel si škody. Některé kusy ochranného oděvu úplně zmizely a jiné se drolily jako troud.

Rozhlédl jsem se po mém kolegovi. Přestože byl asi deset metrů za mnou, našel jsem ho zavěšeného na stromě třicet metrů přede mnou.

Divný.

Pak mi to ale došlo, Henry byl prostě blíž epicentru...

"Seš v pohodě, kámo?"

Odpovědí mi byla záplava sprostých slov na mou adresu.

"Co, kurva, chceš, zachránil jsem ti život..." Namítal jsem, protože jsem byl přesvědčen, že nebylo jiné volby.

"Měl jsem to pod kontrolou!" Nadával Henry.

"Pod kontrolou?" Zasmál jsem se. "Ještě minutu a sežrali by tě zaživa!" Utnul jsem ho a dodal:

"Kde máš plamenomet?"

Nevím, ty svinský mravenci překousali hadice a popruhy dřív, než jsem stačil něco udělat..."

"Tak to jsme v pěkný bryndě. Pojd', běžíme k autu. Nemáme mnoho času. Dělej!" Na nic jsem nečekal a vyrazil zpátky k domovu.

Nebylo to ale tak jednoduché.

Do cesty se nám brzo postavil snad milion mravenců.

"Granát!" Zařval jsem a oba jsme zalehli do výmolu.

Ještě než došlo k výbuchu, naskákalo na nás několik desítek mravenců. To byla naše klika, protože nás jejich vrstva ochránila před žářem výbuchu. Podíval jsem se kolem. Rčení, že termobaricko-vodíkový granát paralyzuje živou sílu v okruhu sto metrů, nabývalo zcela jiných podob. Veškera půda v okruhu tří set metrů hořela. Stromy a křoviska zmizely úplně.

"Padáme odsud!" Zavelel jsem a zdvihnul značně otřeseného Henryho.

"Dělej!" Zařval jsem a postavil ho na nohy. Henry měl tu smůlu, že prošel jen částečnou genovou terapií. Bylo to na něm znát, neměl zkrátka takovou výdrž jako já.

Oba jsme se ale rozběhli. Henry byl vycvičený zabiják, jemuž naučené reflexy velely vydat se dál. Tělo sice už nemělo mnoho fyzických sil, ale jeho vytrénovaná psychika dokázala organismus vybičovat k další cestě.

Mravenci dostali značně na frak. Odhadem jich při jednom výbuchu mohlo zahynout kolem sta tisíc plus dalších padesát tisíc bylo ochromených.

Dům a auto byly od nás vzdáleny kilometr, když jsem znovu zavelel zalehnout a hodil jsem do postupující masy hmyzu další červený granát. Henryho jsem kryl svým tělem. Byl téměř nahý, protože jeho kombinézu sežrali mravenci a zbytek zničil první granát. Po tomto dalším granátu už i jemu hrozily vážné popáleniny. Vyhlédl jsem si hluboký rygol a poručil Henrymu, ať na sebe nahází co nejvíce písku. Nechal jsem ty kousavé bestie přijít co nejdříve a pak hodil.

Opět nastalo ohnivé peklo. Granát explodoval sto metrů od nás, ale jeho účinnost byla taková, že ještě dvě stě metrů za námi hořelo všechno, co hořet mohlo.

Postavil jsem se na nohy, Henryho hodil na záda a běžel k autu.

K vši smůle jsem zjistil, že mravenci pobořili dům a na autě sežrali pneumatiky. Hodil jsem kolegu na místo spolujezdce a sám skočil za volant.

Otočil jsem klíčkem zapalování.

Nic.

Motor vůbec nezareagoval.

"Kurva!" Vykřikl jsem a oběhl auto. Otevřel jsem motor a uviděl mravence, jak si pochutnává na kabelu od elektřiny.

"Ty svině jedna mrňavá!" Chytnul jsem prevíta a rozmáčknul ho. Už tu ale byli jeho kámoši a zlostně stříhali kusadly. Hodil jsem do okolí dva termití granáty a zalehl za vůz. Tlaková vlna lehce nadzvedla obrněnou dodávku, ale nepřevrátila ji.

Všude se to černalo těmi neodbytnými sviňáky a bylo jasné, že auto už nenastartuji. Vytáhnul jsem bezvládného Henryho z automobilu a vlítnul s ním do domu. Všude kolem dotěrný hmyz. Pár těch šmejdů se mi zakouslo do nohy a další vylezli až na hlavu.

Musel jsem tady udělat radikální řez.

Barák měl sklep a do něho jsem, ne moc šetrně, uložil partáka. Pak jsem vzal čtyři poslední červené granty, vyskočil na střechu a do každé světové strany jeden hodil. Dírou ve stropě jsem skočil rovnou do sklepa, odtlačil Henryho co nejvíc ke zdi a zakryl ho svým tělem.

Granáty explodovaly současně a vytvořily něco jako ohnivě tornádo.

Hořel dům, hořel sklep, ale mravenci, kteří na nás naskákali, že nás sežerou, nám svými těly poskytli ochranu. Jejich sežehlé skořápky na našich tělech udělaly tlustou vrstvu spečeného chitinu.

Vybelhal jsem se ven. Měl jsem toho dost a o zdravotním stavu Henryho jsem měl vážné pochybnosti. Posbíral jsem nějaké věci a s Henrym na zádech se rozběhl směrem, odkud jsme přijeli.

Hořelo ve vzdálenosti dvou kilometrů od domu.

Utíkal jsem plnou rychlostí pryč a doufal, že se ve zdraví dostanu na nejbližší stanici texaských hraničářů.

Po deseti kilometrech běhu jsem před sebou uviděl oblak zvířeného prachu. Ujistil jsem se, že mé dvě pistole a samopal jsou na svých místech a zaskřípal zuby.

Naštěstí to byla hraničářská hlídka, která se sem jela ze zvědavosti podívat.

Zastavil jsem a čekal, až přijedou blíž.

"Parchanti." Pomyslel jsem si.

Když jsem si prohlížel jejich vybavení, zjistil jsem, že jsou na tom o poznání lépe než my. Například jejich auto nemělo pneumatiky, ale jezdilo po dvojitéch ocelových kolech.

Zastavilo.

Vylezl ven klasický hubený Texasan, na nose veliké tmavé brýle a v puse žvýkáci tabák, který v přestávkách vyplivoval na zem.

"Nějaký problém, experte?" Zhoupnul se v kolenou a dal ruce v bok. Na jeho pase se houpal slonovinou vykládaný jednočinný revolver a z jeho hlasu bylo cítit opovržení.

"Hoří vám poušť..." Ukázal jsem dozadu.

Texasan pokýval hlavou, vyplivnul tabák a zase se zhoupnul.

"Občas tu hoří, si zvykneš..." Tvářil se nenuceně a dal si ruce na prsa.

"Jasně." Už mě ta šaráda přestala bavit, protože mravenci se zase začali srocovat. Byli nezastavitelní. Říkal jsem si, kde se pořád berou, vždyť těmi výbuchy jsme jich museli zabít alespoň půl milionu.

"Jdou sem..." Nadhodil jsem tomu křupanovi, který si očividně neuvědomoval riziko, které podstupujeme, když tu budeme stát ještě o chvíli déle.

On jen pokýval hlavou a řekl:

"A co tě ještě trápí, synu...?"

Na nic jsem nečekal, položil jsem Henryho na kapotu auta a přikročil k maníkovi.

"Podívej se, ty debile, jestli odsud' okamžitě neodjedem..."

Má slova byla ale přehlušena hlukem pěti vrtulníků, které se jakoby odnikud vynořily a mířily rovnou k mravencům. Otočil jsem se, zvědavý, co se bude dít. Najednou z jejich podvěsů začaly létat rakety.

Rakety byly naplněny pravděpodobně podobnou látkou, jakou jsem měl já v červených granátech, protože co udělal jeden nálet s mravenci, jsem nechápal. Dalekohledem jsem prohlížel to ohnivě peklo a bylo jasné, že tohle nemohl nikdo přežít.

Otočil jsem se zpátky na chlapíka. Ten už ale zalezl do auta a řekl:

"Jestli chceš jet s námi, tak nalož kolegu do kufru a sedni si k nám. Odjíždíme."

"Odjíždíme..." Zopakoval jsem v duchu. "Kurva, já ale přišel o veškeré vybavení...!"

Jeli jsme zpátky na základnu, kde nás už čekal šéf texaského obraného sdružení Enrico Gonzales. Zběžně se na mne podíval, znechuceně si odplivl a rozkřikl se:

"Dejte mu nějaký hadry!"

Za chvíli kdosi přinesl světle hnědou kombinézu, já se do ní navlékl a cítil se zase jako člověk.

Henryho si vzala nějaká žena, položila ho na lehátko a odjela s ním do místní nemocnice. Velitel si mě zamračeně prohlížel a pak mi pokynul, abych šel za ním.

Vstoupili jsme do veliké pětipatrové budovy, která se honosila názvem: Texaské řídicí vesmírné středisko.

"Divný..." Pomyslel jsem si. "... tak Texasané mají svůj vesmírný program..." Usmál jsem se tomuto pomyslení a pospíchal za Gonzalesem. Všude panoval shon a čilý ruch, každý někam spěchal a lidé si mě nevěšili. Tady jsem nebyl tím hrdinou, objevitelem dávných dob a ničitel hnízd a příšer. Byl jsem jen obyčejný týpek v umaštěné kombinéze, cupitajícím za velitelem Texaské gardy.

Nevadilo mi to. Větší starost jsem si dělal o Henryho. Věděl jsem, že to přežije, ale chtěl jsem vědět, v jakém je stavu. To vše ale muselo počkat, nyní jsem se musel věnovat práci.

S Gonzálem jsme vlezli do výtahu a jeli podezřele dlouho. Cítil jsem, že musíme být několik desítek metrů pod zemí. Nikdo se mnou nemluvil a nikdo se mě na nic neptal. Připadal jsem si jako páté kolo u vozu.

"Dyť jsem vám pomohl zničit další hnízdo!" Chtělo se mi křičet. Ale nemělo smysl se tu takhle ztrapňovat, nic bych stejně nepořídil. Tihle lidé nebyli zřejmě zvyklí projevat jakoukoliv úctu a už vůbec ne vděk.

Procházeli jsme různými sály, až jsme vstoupili do velkého, jemuž na protější stěně vévodila obrovská mapa světa.

Enrico vydal pár pokynů a zanedlouho jsme měli družicové záběry oblasti, ze které jsme s Henrym před chvílí utíkali.

"Tady..." Ukázal na obrazovku Gonzáles. "... je Parkerův ranč." Odkášlal si a pokračoval:

"Celou tuto oblast jsme dlouho sledovali, měli jsme podezření, že se tu někde nachází hnízdo. Jenže mravenci se nenechali nijak vyprovokovat. Vůbec, poslední půlrok je nějak moc klid. Je to divný. Jakmile jsme v minulosti zavítali na jejich území, během deseti minut vylezli z děr a zaútočili."

V hlavě se mi začalo rodit určité podezření.

"Nyní jezdíme po jejich území a nikde nikdo. Žádná reakce. A pak jste přijeli vy..." Gonzáles se upřímně zachechtal.

"Sama prozřetelnost nám vás seslala!"

Docházelo mi to.

"Vaše hloupé způsoby a naprosté nerespektování zásad přežití ty černé potvory donutily vylézt z nor a zakousnout se vám do prdele!" Plácnul se do kolen Gonzáles a každý, kdo stál kolem se smál.

Začal jsem rudnout vzteky.

Nikdo, ještě nikdo mě takhle na veřejnosti neponížil.

"Měli jste štěstí, že jste mutantí a že vás to kousnutí do zadku moc nebolelo..." Smál se Gonzáles a já ztratil trpělivost a spolu s ní i veškeré zábrany. Přiskočil jsem k němu, chytil ho pod krkem a zdvihnul pěkně do výšky.

"Ty zmrde jeden zkurvenej, přestaň si ze mne a mýho kámoše dělat šašky nebo tě rozmáčknu jak ty malý zmetky!" Zařval jsem na něho. "My nejsme žádný tví pokusný králíci, je ti to jasný?!"

To, že na mne mířilo padesát hlavních od brokovnic, přes samopaly a velkorážové revolvery plné termitích nábojů, nemusím ani říkat. Ale i Enrico pochopil, že nejsem jen blbeček, kterého může bez zábran urážet.

Zahodil jsem toho blba pryč a otřel si ruce do kombinézy, jako bych se umazal.

Zbraně Texanů na mě nepřestávaly mířit.

Enrico se zvednul ze země, rovněž se oprášil a povídá:

"A nyní, když jsme si ujasnili naše vztahy, se pudeme vožrat!" Zasmál se a zbraně se sklonily k zemi. "Jestli ti to, pane Švéde, nevadí..." Aniž by čekal na odpověď, chytil mě za rameno a táhnul zpět k výtahům.

"Seš nějaký nervózní?" Zeptal se.

"Nervózní? Proč? Jen jsem nepochopil, kam jste mířil těmi svými řečmi..." Nadhodil jsem. Naivně jsem ještě předpokládal, že se mi Enrico v soukromí omluví.

"Jakými řečmi?" Zeptal se nechápavě. "Chovali jste se jak trotlové. Ti parchanti byli všude kolem vás a vy jste ani nenatáhli žádné hlásiče, čidla, nic. Tohle nechápu, už i malé dítě ví, že musí kolem tábora natáhnout PT 12 a SCARBy.

"Co to je PT 12 a SCARB?" Zeptal jsem se, protože jsem vůbec netušil, o čem ten přičmoudlík, napůl Mexičan a napůl černoš, mluví.

"Bože můj..." Sepnul ruce mužík a začal mi vysvětlovat princip dálkových čidel PT 12 a infrazářičů SCARB.

XXX

Po dalším týdnu, stráveném většinou pitím tvrdého alkoholu, naše ostražitost opadla a líně jsme se převalovali v chladu budovy. Venku vrcholilo texaské léto a teploty dosahovaly k padesáti stupňům celsia. Vzduch se ani nehnu.

Nechtělo se mi v těchto chvílích do rozpáleného vrtulníku a lítat sem a tam. Nikde nebyla hlášena žádná nepřátelská aktivita. Gonzáles to komentoval jako klid před bouří, ale jeho věšteckým dovednostem jsme se s Henrym ze srdce smáli.

Enrico Gonzáles byl do jisté míry podobný No Dongovi, ale byl daleko hovornější a navíc hrdý Texasan. Ne Američan, ale Texasan!

Vlajky Texasu vlály na každém rohu, i když za to byl Enrico často kritizován. Věřil v Texas, žil Texasem a doufal v Texas. Taková byla jeho filozofie. Primitivní, ale dávala jeho lidem smysl života a způsobovala to, že i v takovém vedru se lidé pekli na sluníčku a hlídali perimetr základny. Gonzáles byl po otci Mexičan a po matce Američan. Měl čuch na problémy, na lidi a na mravence. Právě to mu umožnilo stát se velitelem texaské gardy. Respektive její jižní divize.

Byla to jedna z nejzazších částí bývalého území státu Texas. Enrico měl pod svým velením na tři tisíce lidí, kteří zabezpečovali severní území před mravenci a dalšími potvory, které sem občas zavítaly skrze náhodně vznikající Brány.

Právě v době, kdy jsme lenošili a váleli se ve stínu, jsme zaslechli střelbu. Občas se tu ozvalo pár ran, ale nikdy ne celá dávka. Vzápětí okolní vzduch prořala siréna oznamující poplach.

"To je napadení..." Zamumlal jsem a rychle si sednul na postel.

"Napadení? Nějaká blbost..." Zamračil se Henry, ale vstal a nazul si boty. Vystartovali jsme z pokoje na chodbu a já odchytil mladého příslušníka gardy.

"Co se to kurva děje?!"

"Je nařízena hromadná evakuace na sever!" Odpověděl, vytrhl se mi a běžel pryč.

"Có?" Vykřikl jsem oba najednou. Nikdo na to ale nereagoval. Chytnul jsem proto dalšího gardistu, kterého jsme znali od vidění a o kterém jsme věděli, že má blízko k Enricovi.

"Kde je Gonzáles?!" Vybařil na něho Henry.

"Nevím, myslím, že jel koordinovat ústup někam k Simpsonovu potoku.

"Co se, kurva, děje?" Rozkřikl jsem se pro změnu já.

"Nevím, pane..." Vyděšeně na mne hleděl mladík. "... Najednou byli všude kolem, tisíce, tisíce mravenců. Nevím, kde se vzali... vylézali z děr, z klimatizací a..."

"Jak najednou? Co vaše PT dvanáctky?!" Chlapík ale nevěděl. Zapadli jsme zpátky do pokoje a začali chystat věci. Většinu jsme měli připravenou v batozích, ale raději jsem to překontroloval.

"Hlavně vem granáty!" Nařídil jsem Henrymu. "Tohle bude asi pěkný průser!"

Vypadli jsme z budovy a venku nás polila vlna horka nejenom z okolního vedra, ale i z hořící cisterny.

"Co to, kurva..." Procedil jsem skrz zuby. "... který hovado?" Ale nedokončil jsem myšlenku, protože kolem mých nohou začali cupitat mravenci.

Jeden se mi zakousl do achilovky.

Bolelo to.

"Jau, prevíte!" Dupnul jsem na malého nenasytu, ale už tu byli další a nezbývalo než utíkat pryč.

Horko bylo nesnesitelné, ale vzhledem k nastalým okolnostem jsem ho ani moc nevnímal. Potřeboval jsem se dostat k nějakému evakuačnímu vozidlu.

Oba jsme se s Henrym vyhoupli na projíždějící transportér a chytli se navařených madel. Obrňák divoce manévroval mezi odstavenou technikou a snažil se dostat ze základny. Kdo mohl, bral nohy na ramena.

"Tohle na moc organizovaný ústup nevypadá..." Prohodil ke mně Evans a mě nezbývalo nic jiného než souhlasně kývnout.

Jednalo se o totální úprk a opuštění pozic. Když jsem se ale podíval okolo sebe a viděl ty spousty černých zmetků, jak se rojí všude kolem... Nedivil jsem se. Ti malí kousaví hajzlové nás dokonale překvapili. Jen mi vrtalo v hlavě, jak se tak snadno mohli dostat na základnu. Všude prý byla rozmístěna čidla a nástrahy...

Uháněli jsme s obrňákem na severovýchod do evakuační oblasti, kterou měl Gonzáles připravenou právě pro tento účel.

Byly tu uskladněny vrtulníky, nákladní vozidla a další materiál. Všichni měli nějakou práci, jen my dva s Henrym jsme nevěděli, co máme dělat. Pokoušeli jsme se své služby nabídnout poručíkovi, co tu velel, ale ten jen mávnul rukou, že prý nemá čas se s námi zaobírat.

Když ten nadutec zmizel, zeptal jsem se zastupujícího seržanta, co se děje a jaká je situace. Ten se jen na mne nechápavě podíval a pak odslabikoval:

"By li jsme na pa de ni, si tu a ce je na ho v no!" A našťvaně si sednul.

Došlo mi, že tu nejsme s Henrym vítáni a začal jsem se shánět po tom, jak odtud vypadnout.

Zdálo se, že mravenci tohle berou smrtelně vážně a že se nejedná jen o další "průzkum bojem" a odhalení slabin protivníka. Mravenci vrhli do boje všechny své síly a byli rozhodnutí se ze svých nově dobytých pozic nehnout.

Vyhledali jsme jeden vrtulník, co mířil na sever do Dallasu, nasedli jsme do něj a nechali se evakuovat.

Po dvou hodinách letu jsme dostali informaci, ať nepřistáváme, že se na letišti bojuje. Pilot si žádal podrobnosti, ale nikdo mu už neodpovídal.

Přelétávali jsme těsně nad městem a naskytl se nám věru smutný pohled. Všude pod námi se to černalo těmi bestiiemi. Přinutil jsem pilota přistát a hned se k nám nahrnulo asi deset lidí. Víc jsme pobrat nemohli, pilot hned odstartoval a mířil znovu na sever.

Už ale nebylo kam. Celá země byla napadena, a jak jsem později zjistil, ani Evropa na tom nebyla lépe.

Po týdenním bědném putování se nám podařilo dostat na sever do Washingtonu. Tam jsme zjistili celkový dopad mravenčí ofenzívy. Los Angeles, San Francisco, Texas, kontinentální Evropa, padly. Zůstal jen Island, Washington, Aljaška, Sardinie, Azorské ostrovy, Malta, Mallorca a Ibiza.

Kréta, Kypr, Korsika a Sicílie byly v držení mravenců. Zanedlouho padla i Sardinie.

Kontinentální Evropa padla během tří dnů. Takové síly dokázali nashromáždit naši nepřátelé. O zmíněné ostrovy ve Středozezemním moři jsme přišli během čtrnácti dnů. Sardinii naši drželi ještě další týden, pak všichni padli. Do posledního muže.

Týden nato byl klid. Nic se nehlo. Naše družice a čidla umístěná v Evropě nezachytila žádný pohyb. Pak nastala druhá Bitva o Británii.

Útok nepřišel kupodivu z jihu, přes Doverskou úžinu, ale ze severu, ze Skotska.

Bylo přerušeno letecké spojení mezi Amerikou a Evropou, každý teď jednal na vlastní pěst. Dozvěděl jsem se, že Jehuda použil proti útočníkům několik atomových zbraní, ale nebylo to nic platné, mravenci se dostali i do Londýna a ve městě nastal chaos.

V tu dobu jsem neměl žádné informace o tom, co se děje v Evropě. Byl jsem totiž totálně zaneprázdněný evakuací. Spolu s Henrym nás přidělili k ochrance prezidenta, kterého odvezli na sever, do Detroitu, pak na Aljašku a na konec na Havaj.

Bylo to poprvé v historii Spojených států, kdy prezident v době krize opustil Washington. Nedalo se nic dělat, mravenci provedli generální útok na hlavní město a my jsme byli evakuováni za pět minut dvanáct.

Než mě přeložili k prezidentovi, zúčastnil jsem se bojů o Washington, později o Detroit. Několikrát jsme se s Henrym vyznamenali a náš šestý smysl zachránil život i prezidentovi, po kterém mravenci pásli.

Nakonec jsme skončili také na Havaji.

Tam byl celkem klid, žádní mravenci, žádná pravěká zvířata. Stýskalo se mi po Evropě a po mých lidech, o kterých jsem zhořal nic nevěděl.

Po čase, kdy se situace poněkud zklidnila, jsem se spojil s Jehudou.

Byl to velmi smutný rozhovor.

Zůstal nám totiž v držení, kromě Havaje, jen ostrov Kodiak na Aljašce. Jehuda mi sdělil, že opouští Británii a stěhují se na Island. Neptal jsem se ho, kolik lidí přežilo, ale vzhledem k tomu, že v Anglii panoval totální zmatek, jich být moc nemohlo. I přepravní kapacity byly omezené... Na dotaz, jak se daří No Dongovi, Jehuda odpověděl, že už čtrnáct dní o něm nemá žádné zprávy, stejně tak o Klausnerovi a dalších kamarádech. Říkal, že by mě teď hrozně potřeboval, ale oba jsme dobře věděli, že není možné, abych se k nim dostal.

XXX

Uběhlo pět let.

Pět roků bídy. Poslední lidskou základnu tvořily Havajské ostrovy, Azorské ostrovy a Island. Občas jsme se vydali na loupežnou výpravu na kontinent, ale bylo to velmi nebezpečné. Mravenci jakoby na nás čekali. Přivítali nás, když ne první, tak druhý den určitě. Ze vzduchu nás kryly vrtulníky a měli jsme podrobné záběry z družic. Používat atomové zbraně bylo zakázané, tak jsme mravence a jiné příšery drtili termitími bombami.

Loupežné výpravy se zúčastnily vždy dvě letadlové lodě a flotila lodí nákladních. Z letadlových lodí startovaly vrtulníky a podpurná letadla.

Daleko do vnitrozemí jsme se ale neodvažovali. Maximální vzdálenost činila tak padesát kilometrů od pobřeží. Dál to už zaváňelo průserem. Jednou jsme se dostali s Henrym tři sta kilometrů do vnitrozemí, když nás velení poslalo pro uranové tyče do našich letadlových lodí, ale to byla naprostá vyjímka .

Mravenci nedali z dobytých území ani píd' zadarmo. O každý sklad, o každou budovu jsme se s nimi museli rvát. Největší problém, alespoň ze začátku, byla ropa.

Island byl na tom docela dobře. Jehuda tuto černou životodárnou kapalinu těžil u norského pobřeží. My (říkám my, protože jsem s Američany výborně srostl) jsme čerpali ropu z Indonéského moře a okolí Šprotových ostrovů, o které soupeřila Čína a Filipíny. V tu dobu bylo toto území pro nás strategické a bez něho bychom asi dlouho nepřežili.

Ropa, ocel a brambory. Nejdůležitější komodity dnešního světa. Hned za nimi byla rýže, uhlí a voda.

Na Havaji bydlelo dvacet miliónů lidí a ostrovy byly značně přelidněné. Lidé obývali i další ostrovy Polynésie, jako je Nová Kaledonie a mnohé jiné.

Celková bezstarostnost naší populace bezprostředně po přestěhování zapříčinila to, že lidé začali být ke všemu laxní. Když se postarali o jídlo (což nebyl problém, všude byla spousta ryb), tak na všechno kašlali. Chyběl jim elán, chybělo jim vedení a byli taky značně unavení. Snad za to také mohlo zdejší příjemné klima, že lidé zpohodlněli.

Jako experta v boji proti pravěkým stvůrám a na základě mých zkušeností jsem se pravidelně zúčastňoval porad s prezidentem a generály. Tisíckrát jsem jim říkal, že lidi musíme vyburcovat z letargie, ale prezident prosadil pro lidi alespoň dva roky klidu. Chtěl, aby lidé načerpali ztracenou energii a mohly vzniknout nové pevné mezilidské vztahy. Ne protestoval jsem proti tomu, jen jsem nechtěl, aby to trvalo tak dlouho. Za dva roky se totiž lidé úplně odnaučí dělat a ztratí staré návyky. Nic platné to ale nebylo.

Upadl jsem do stejné letargie, jako většina ostatních. Spousta lidí z Havaje odjela na lodích pryč a usídlila se na Šalamounových ostrovech, Nové Kaledonii, na Velikonočním ostrově a stali se z nich zemědělci a rybáři. Žili celkem šťastně.

Já jsem se potloukal po hlavním městě, občas vyplul s lodí na hlídku a přemýšlel. Přemýšlel jsem o tom, že všechno mohlo být jinak, kdyby člověk nebyl tak nenasytý.

Jednoho rána mě probudil službukonající desátník a oznámil mi, že se mám okamžitě dostavit k prezidentovi. To nebylo nic neobvyklého, prezident bydlel spolu s dvěma svými tělesnými

strážci v jednom domku u moře a vůbec nic z něj nevyzařovalo tu dřívější energii. Uvažovali jsme o nových prezidentských volbách, ale lidé nechtěli nic měnit, nechtěli se už angažovat a všem tato situace vyhovovala. Další věcí bylo, že prezident John Mitchel ztělesňoval ve své postavě staré dobré doby, kdy bylo líp, a člověk byl pánem tvorstva.

Dostavil jsem se k prezidentovi a ptal se, za co vděčím takovému zájmu.

"Někdo na vás čeká..." Odušil prezident a ukázal na svoji židli a na vyvěšené telefonní sluchátko.

Nikdo z rodiny to nemohl být, protože jsme si volali pravidelně každý měsíc a poslední hovor proběhl před týdnem.

"Haló?" Řekl jsem do sluchátka. Videohovory přes satelit ještě nebyly zprovozněné.

"Tady Jehuda, jak se máš, darebáku?" Ozvalo se po dvou vteřinách ze sluchátka. Můj obličej se musel rozzářit, protože i prezident měl, když se na mne podíval, úsměv na rtech.

"Jehudo, to je paráda, že tě zase slyším, jak se máš?" Vykoktal jsem, protože Jehudu Nelsona jsem slyšel hovořit s prezidentem naposledy před rokem, pak Jehuda Nelson někam zmizel a správy Islandu se ujal jeho nástupce, průměrný technokrat Herbert Watt.

"Já se mám skvěle! Poslouchej, Švéde, nechtěl by ses k nám zase na nějakou dobu připojit?"

Hrklo ve mně, protože Jehuda tuto otázku položil naprosto vážně. Už už jsem se ho chtěl zeptat, o co jde, ale pak mě něco upozornilo, abych se raději neptal, protože... protože tón v Jehudově hlasu mě nabádal být opatrný. Věděl jsem, že linka je odposlouchávána a nejenom prezident bedlivě naslouchal.

"Jasně, rád tě zase uvidím a stejně jsem se chtěl zase setkat s rodinou..." Odpověděl jsem nadšeně a čekal, co Jehuda řekne.

"Dobrá tedy..." Ozvalo se po pravidelné dvousekundové pauze. "... pošleme pro tebe letadlo. Henryho vem s sebou, čeká tu na něho snoubenka a pozdravuj prezidenta." Řekl Jehuda a zavěsil.

V hlavě mi zvonil červený maják.

"O co tu jde, proč si na mě vzpomněli zrovna teď ? " Přemýšlel jsem a přeslechl prezidentovu otázku.

"Prosím, pane, promiňte..."

Prezident se chápavě usmál a znovu se zeptal:

"Copak ti říkal Jehuda?"

"Že prý pro mě pošlou letadlo! Uvidím zase rodiče a sestry! Starší Agnes je vdaná a má dítě. Uvidím svého synovce!"

"Ano... to je skvělé!" Odušil prezident, nepřestáváje mě sledovat.

Po této podivné šarádě jsem se odporoučel domů, dva dny jsem čekal na Henryho, který se vracel z hlídky kolem ostrovů a oznámil mu novinu.

Henry nebyl tou zprávou nijak nadšen, říkal, že si na něho měli vzpomenout dřív, že žádnou snoubenku nemá a že mu to tady vyhovuje.

"Řekni mi, proč bych se měl kodrcat do nějakýho zimou prolezlýho Islandu, když tady choděj baby pořád v plavkách. Je tu teplo, krásný moře a nejsou tu mravenci!"

"Blbe..." Uklidnil jsem ho. "... když pro nás Jehuda posílá přes celou zeměkouli letadlo, jen pro nás dva, pitomče, tak to nedělá proto, že chce vidět ten tvůj vošklivej ksicht, ale proto, že má něco za lubem! Je ti to, blbe, jasný?!" Nechápal jsem, jak může být Henry tak hloupej. Možná, že mu tamější vedro uvařilo veškeré mozkové buňky, ale moje vlídná slova mu nasadila brouka do hlavy.

"A co by měl asi za lubem? Nevíš?"

"Nějakou sviňárnu." Usmál jsem se. "Jinak by neposílal to letadlo. Víš, co ho to musí stát úsilí, aby se sem dostalo?"

"Možná, ale..."

"Žádný ale..." Nedal jsem se. "... do letadla nastoupíš, i kdybych tě tam měl dotáhnout!" Otočil jsem se na patě a odešel pryč.

"Počkej!" Křikl za mnou. Zastavil jsem se, aby mě mohl Henry doběhnout. "Co říkal vo tý snoubence?"

Musel jsem se Henryho naivitě zasmát.

"Ty seš takovej vůl, Henry..."

"Proč, proč vůl?"

"Žádná snoubenka není."

Nechápavě se na mne mračil.

"Blbe, byla to jenom záminka, abychom jeli společně!"

"Proč společně, copak chce Jehuda zase bojovat proti mravencům?"

Na to jsem mu nic neodpověděl, protože jsem to tenkrát ještě nevěděl, jen jsem si byl jistý, že ta naše cesta bude mít spíše jiný důvod.

Další den přilétl obrovský Boeing 787. Takové letadlo nebylo ve vzduchu několik let. Byla to událost. Na letiště přišli snad všichni lidé z celého Havajského souostroví.

Na letištní plochu se z letadla vyhrnul Lewis James, americká rocková hvězda, který uvázl v době krize v Evropě a po děsivých peripetiích se mu podařilo dostat do Británie a pak i na Island.

Lewis byl v Americe velmi populární a navíc tato země pro něho byla domovem. Měl tu i nejvíc fanoušků.

Lewis políbil letištní plochu a pracovníci ostrahy, první Američanku, která se mu dostala do rány, vášnivě objal. Chudák děvče z toho omdlelo, protože se přece nestává často, aby vás políbil samotný Lewis James...

Bylo z toho velké haló a místní plátek, cenzurovaný vládou, o tom psal, jako bulvár za starých časů. Lidí nezajímalo to, proč letadlo přilétlo, zajímalo je a byli nadšení z toho, že se jejich miláček James vrátil zpátky.

Právě o to přesně Jehudovi šlo, odvézt pozornost jiným směrem. Samozřejmě, že to platilo jen na obyčejné lidi, generálové a prezident se nenechal touto (sice) dojemnou, ale vágní scénkou unést. Do vlasti se vracelo mnoho dalších Američanů a tento let měl být pouhou předzvěstí letů následujících.

Velitelem letu byl veterán z několika misí do minulosti, kapitán Helmut Klein. Zběžně jsem ho znal, ale nikdy jsme spolu nesloužili. Přátelsky jsme se pozdravili a Helmut mi líčil situaci na Islandu.

Nebyla růžová.

Ropa a elektrická energie zatím nepředstavovaly v nejbližší době větší problém. Nejhorší to bylo s potravinami a se zásobováním surovinami. Obojího byl kritický nedostatek. Na Islandu neroste žádné obilí a jiným plodinám, jako jsou brambory nebo kukuřice se tu rovněž nedaří. Populace byla zbídačená.

Nejčastějším jídlem byly ryby a jakási instantní kaše, která se vařila z bůhví čeho. Situace na Havaji a na Islandu byly úplně odlišné. Na podvýživu umíralo spousty lidí a nebezpečně vzrůstala dětská úmrtnost. Nyní jsem chápal radost toho zpěváka, když se mu podařilo konečně se z toho ledového pekla dostat. Jak ten byl veselý...

O účelu mého odvolání zpátky Helmut údajně nic nevěděl a asi to byla i pravda, protože Jehuda nemohl riskovat, že z něho Američané něco dostanou.

Večer se pořádala koncert navrátilců, kde zazpíval i ztracený a nyní znovu nalezený Lewis James. Byl jsem se na koncertu pochopitelně podívat a nevycházel z údivu. Lewis doslova sršel energií a věřím, že byl ten večer jeden z nejšťastnějších lidí na Havaji.

Druhý den proběhla v prezidentském apartmá dlouhá debata o účelu letu a o dalších plánech Jehudy Nelsona. Helmut, který nic pořádného nevěděl, podával jen technické informace o letu. Nic kloudného z něho nevypadlo, jen prosba o reciproční výměnu lidí. Další lety měly umožnit lidem vrátit se ke svým rodinám.

Američané sice zdržovali odlet našeho letadla, jak mohli, ale nakonec jsme se po týdnu přece jenom odlepili z ranveje a letěli vstříc k promrzlému Islandu. S námi letělo ještě pět dalších cestujících. Nikomu z Evropanů se moc z Havaje nechtělo a raději by zůstali na tomto prosluněném ostrově.

Po dlouhém letu se naše kola dotkla zasněžená dráha a za chvíli jsme se ocitli ve dvacetistupňovém mrazu. Henry mi nadával celou dobu, co jsme jeli v promrzlém džípu, až na základnu.

Zima byla všudypřítomný element, který postupoval tento prokletý ostrov skrz naskrz. Když zrovna nesněžilo, tak foukal studený vítr, když nefoukal vítr ani nesněžilo, tak přšelo. Když nepršelo, bylo zataženo, když nebylo zataženo, bylo oblačno. Slunce tu svítilo asi tři dny v roce a těch jste si většinou ani nevšimli, protože večer přišla bouřka.

Island byl nejhorší místo na bydlení, ale bylo tu bezpečno. Jednou se tu sice objevila Brána, ale vše co z ní vylezlo, vzápětí umrzlo. Zásahová skupina, která se dostavila na místo hned po tom, co bombardéry rozmetaly Bránu, našla jen pár zmrzlých *Ophiacodonů* (krokodýlům podobných tvorů) a jednoho *Seymouria* s trojúhelníkovou hlavou, který pravděpodobně prchal před výše zmiňovanou dvojicí predátorů.

Jehuda nás přivítal s otevřenou náručí jako ztracené syny. Dostali jsme teplou sprchu a najíst té podivné islandské kaše. Další den, když jsme se trochu vzpamatovali z dlouhého přeletu, nám Jehuda představil svůj plán:

"Pánové..." Začal, když nás s Henrym posadil do své veliké pracovny a kde spolu s námi bylo ještě několik dalších lidí.

"... je čas něco udělat." Pozorně se na nás zadíval, jestli ho vnímáme. "Naše dosavadní zkušenosti o náhodně vznikajících Branách mě vedou k závěru, že je možné zvrátit tuto pro lidstvo katastrofální situaci. Asi se ptáte, jak? Jak je možné zvrátit nezvratitelné, jak je možné zamezit šíření hrůzy, která sem vtrhla skrze Bránu? Odpovím vám. Je to možné jedině tak, že zamezíte, aby se to vůbec stalo." Podíval se na naše jistě nechápající obličejy a dodal:

"Ptáte se, jak tomu zabránit? Jednoduše. Musíme se dostat do doby, která je pro nás klíčová, a sice do doby před naším odjezdem do Karbonu."

"Ale jak... Brána přece již není a ty..." Namítl jsem.

"Správně. Ty náhodně objevující se Brány nás přímo vybízejí, abychom jimi prošli a napravili, co jsme pokazili."

"Ale jak?" Otázal se Henry.

"Nechápu, že to nikoho nenapadlo dřív. Ty Brány měly něco znamenat. Brána je chytřejší, než si myslíme a chtěla nás na něco upozornit. My, pitomci, jsme ji vždycky zničili. Víte,

dlouho jsem o tom přemýšlel a jednoho dne, bylo to asi před rokem, jsme s No Dongem vstoupili do náhodně se utvořivší Brány. Jen tak, ze zvědavosti. Tedy, já jsem vstoupil jako první. Brána mě omotala jako tenkrát, když jsem jí prošel prvně a najednou jsem to všechno viděl. Umožnila mi naprosto přesně zvolit dobu a místo, do které jsem se chtěl podívat. Nevím, jak je to možné, nechtějte po mně nějaké vysvětlení, ale portál umožní cestovat časem na místo, které si určíte a do doby, kterou zvolíte. Nepotřebujete k tomu žádný menhiry, ani diamanty nebo to kamenné puzzle. Upozornil mě na to vlastně No Dong, který při průchodu Bránou zaznamenal, jak sám říkal, "volání duší". Zastavil se v ní a poslouchal. Pak teprve pokračoval. Následně mi o tom řekl a já, když jsem se tam zastavil, tak jsem to rovněž cítil. Musíte se tam na chvíli zastavit, uvolnit se a naslouchat, pak vás Brána obejmě a vy s ní můžete komunikovat. Nebejt No Donga, tak bych na to asi nikdy nepřišel. Je to úžasné a je jen divné, že jsme si toho nevšimli dřív."

"Co tedy od nás přesně chcete?" Zeptal jsem se.

"Co?" Usmál se šibalsky Jehuda. "Vím, kde Číňani měli druhou Bránu a vím také vše o jejich teroristické skupině, která zlikvidovala Stonehenge. Půjdeme do doby těsně před naším odletem, zlikvidujeme teroristy a pak zlikvidujeme i Číňany."

Pochopil jsem. Tímto zmaříme jejich snahu o spuštění druhé Brány a zachráníme lidstvo.

"Co bude ale s námi? Co bude s touto realitou?" Zeptal se Henry.

"Přestane existovat." Odpověděl Jehuda.

Akci měl Jehuda naplánovanou do nejmenšího detailu.

No Dong a Otto Klausner, působili v době před katastrofou a identifikovali centrálu teroristů. Nejdříve měli být zničeni teroristé, následně druhý portál. Plán byl takový, že jsme do Číny měli přivést zmutovaný vir, který sem přišel z Karbonu a který naši vědci patřičně upravili. Čína se měla zodpovídat za hrůzy, které napáchala jako celek. Vir byl geneticky upravený tak, aby jeho celková životnost byla pouze čtrnáct dní. Měl v Číně, potažmo v Asii napáchat co nejvíce škody a poté zaniknout. Matematické výpočty několikrát jasně ukázaly, že virus během čtrnácti dnů zabije kolem půl miliardy lidí, dost na to, aby se Čína zhroutil a přestala mít ambice vládnout světu.

Zeptal jsem se Jehudy na to, jak chce koordinovat akce, když jeden tým bude v Anglii a druhý v Číně.

Odpověděl:

"Ty už zřejmě nevíš, jak Brána funguje..."

"Jak funguje vím, ale není mi jasné, jak chcete koordinovat..."

"Na to už si se ptal..." Přerušil mě Jehuda. "... řekni mi ještě jednou, všechno, co víš o cestování časem pomocí Brány."

"No... co... prostě, Bránou můžeš projít akorát ty nebo lidi, co se tě drzej."

"Dobrá, dál." Vybídl mě Nelson.

"Pak, že člověk, který se v minulosti zraní a projde nazpět Bránou, je zase zdravěj."

"Správně, dál..."

"No... že, když Bránou projdu, objevím se za dvě..."

"Za dvě sekundy zase na stejném místě!" Dokončil za mě Nelson.

Došlo mi to. Podíval jsem se na rozzářený úsměv Henryho, který se usmál poprvé od doby, kdy jsme opustili Havaj.

Jehuda byl nejbrilantnější mozek, co jsem kdy poznal. Samozřejmě, v jeho "stáji" bylo mnoho chytřejších lidí, ale Jehuda byl z nich nejlepší stratég a taktik. Navíc měl i nejvíce zkušeností.

To, co totiž Jehuda řekl, zásadně měnilo můj postoj k proveditelnosti nebo smyslu celé akce. Šlo totiž o to, že tyto náhodně vznikající a zase zanikající Brány jsou dost nestabilní, ale co jsme vysledovali, tak žádná z nich nikdy nezanikla dřív než za hodinu.

Jehuda dokonce odněkud vytáhl jakousi statistiku, ze které vyplývalo, že Brány, které umožňovaly průchod do velmi nebezpečných dob, jako byl Silur nebo Karbon existovaly velmi krátkou dobu (maximálně dvě až tři hodiny, pak se samy zavřely), naopak Brány, které existovaly déle, umožňovaly průchod do méně nebezpečné doby. Slovíčko "méně" je však nutné brát s nadsázkou, protože i Paleocén (moje první mise) bylo také nebezpečné období. Někdo z Jehudových lidí okolo toho začal čmuchtat. Jehuda si dotyčného předvolal a dlouho o tom spolu diskutovali, Jehudu pak napadlo, že se jim Brána snaží nejspíš něco naznačit. Jen dlouho nemohl přijít na to, co by to mohlo být. Pak učinili s No Dongem ten pokus, Bránu prošli a dokonce si ji mohli nastavit na libovolné období! U náhodně se tvořících Bran nebyla nijak omezena doba, do které se člověk chtěl podívat. Otevíraly se pro nás nedozírné možnosti, jak ovlivnit minulost, ale Jehuda toto kategoricky zamítl s tím, že se do minulosti půjde jen jednou. Nejdříve do Británie a pak do Číny. Proto Jehuda potřeboval mě a Henryho a byl ochoten vynaložit spoustu prostředků a sil na zprovoznění toho starého Boeingu. Další výměnné akce nebyly s ohledem na stav letadla možné.

Otázkou ale bylo, co se stane, až změníme minulost. Přesněji řečeno, až zlikvidujeme teroristy a čínskou Bránu. To nedovedl odhadnout ani Jehuda.

Zeptal jsem se ho, jak přišel na to, že Stonehenge zlikvidovali čínští agenti. Odpověděl, že zatímco jsme se já a Henry flákali na Havaji, tak oni s No Dongem makali a pročesali čínské archivy jejich tajných služeb a objevili mnoho převratných skutečností. Obětovali kvůli tomu spoustu dobrých vojáků, protože k rozluštění této hádanky Jehuda přikl tu nejvyšší prioritu. Líčil mi podrobnosti ohledně této výpravy a toho, co v archivu našel. Bylo tam vše, včetně jeho tajného sledování, o tom, jak byl podváděn už od začátku a jak s ním Číňani vyjebali ohledně geopolitických zón. Všichni paleonauti, které Čína vysílala, byli agenti jejich rozvědek.

Ptal jsem se ho rovněž na to, jestli neměl nikdy podezření, že ho Číňani využívají a že mu lžou. Řekl, že Číňanům nikdy nevěřil, ale že to byl partner, kterého si on nevybral a že měl tolik věcí na zařizování a neměl čas se zabývat spekulacemi. Číňani ho prý ani nijak očividně nevyužívali. Dávali mu to, co on chtěl, platili mu výcvik jejich paleonautů, nikdy se nestalo, aby se zpozdili s jakoukoliv platbou. Mohl si říct o tolik peněz, kolik chtěl a dokonce se ho čínští politici zastávali u těch evropských a několikrát dali v OSN veto, aby mohl jednat podle svého uvážení.

Bavili jsme se s Jehudou dlouho do noci. Působil uvolněně. Došlo mi, že zanedlouho vlastně všechno skončí a bude konec.

Následující den jsem se setkal po více než roce s rodinou a strávili jsme spolu krásný týden.

Starší sestra Agnes mi ukázala mého synovce, kterého pojmenovali, jak jinak, Alfréd...

Byl jsem na svého jmenovce pyšný a byla veliká legrace vidět ho, jak se snaží chodit.

Drobečkovi to ještě moc nešlo, chytal se nohou od stolů a židlí a nejistě balancoval. Na to, že mu bylo teprve deset měsíců, to ale nebyl špatný výkon.

Během této doby jsem začal psát toto vyprávění, které jsem chtěl tady pro všechny případy zanechat. Je to svědectví sepsané v časové tísní, v mizerných podmínkách a nejistotě, jak dopadne naše mise. Přijde konec téhle reality nebo to na ní nebude mít žádný vliv?

Podají se nám to?

V následném oddechovém týdnu jsme dopodrobna rozpracovali plán akce a dali dohromady celou skupinu. Setkal jsem se opět s mým domorodým parťákem a Ottou Klausnerem. Z toho

setkání nás ještě druhý den pořádně bolela hlava. I jinak na slovo skoupý No Dong se pořádně odvázel a ukazoval nám triky s nožem a bumerangem...

S odstupem času přemýšlím, proč se to všechno stalo a co by se stalo, kdyby... Ale současnost a minulost žádné kdyby neuznává. Je jenom realita.

Ta dnešní realita není růžová, i když stále je naděje. Naděje. Je ale vůbec nějaká? Jsem dost skeptický. Ne, jsem spíš realista. Proto mě současný stav věcí nutí přemýšlet, kdyby... Kdyby všechno bylo trošínku jinak, kdyby lidé nebyli tak chamtiví, kdyby drželi pospolu, kdyby jim stačilo to, co mají... kdyby.

Kdyby se Jehuda Nelson vůbec nenarodil nebo kdyby se mu alespoň jedna z věcí nezdařila anebo kdyby se mu zdařilo víc věcí.

Prostě, kdyby všechno bylo trochu jinak...

Právě jsem dostal zprávu, že se nedaleko od nás otevřela Brána a my máme jít do akce. Jak jen to dopadne?

Se sestrou jsme dočetly toto bratrovo vyprávění a stále čekáme, že se tu objeví. Na naše dotazy, kdy se vrátí pan Jehuda Nelson, náš bratr Alfréd, pan Otto Klausner a jejich domorodý kamarád, nám zatím nikdo neodpověděl. Jsme zoufalé, nikdo nic neví. Před třemi dny bylo zaznamenáno asi deset kilometrů od naší základny několik mravenců. Bojíme se toho, co přijde...

Agnes a Ingrid

*Island, základna Delta 2
Vypáleno na keramické DVD
5.6. 2040*